ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

Lee Child
James Grippando
J. A. Konrath
Heather Graham
James Siegel
James Rollins
Gayle Lynds
Michael Palmer
Daniel Palmer
David Morrell
Chris Mooney
Dennis Lynds
John Lescroart
M. J. Rose
David Liss
Gregg Hurwitz
David Dun

INTERNATIONAL *Bestseller*

Thriller 1

LITERA®

Săptămâna Financiară

ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

Thriller 1

Închideţi bine uşile, trageţi obloanele şi pregătiţi-vă să fiţi înspăimântaţi!

Ţineţi în mâini nu doar o carte palpitantă, ci chiar prima antologie de thriller publicată vreodată – 30 de povestiri cu o intrigă perfect conturată, cu suspans şi întorsături neaşteptate de situaţie, care vă vor da fiori – reţeta perfectă a oricărui thriller de succes.

De la thrillerul istoric la cel de acţiune, cu spioni şi agenţi sub acoperire, colecţia reuneşte toate categoriile importante ale genului, abordând stiluri dintre cele mai variate. Majoritatea titlurilor apar acum în premieră, semnate de cei 32 de scriitori membri ai recent-înfiinţatei organizaţii International Thriller Writers, Inc. (ITW).

Primul volum reuneşte 15 povestiri, scrise de renumiţi autori de gen, printre care Lee Child, Heather Graham, James Grippando, David Morrell, Dennis Lynds şi Gregg Hurwitz.

www.litera.ro
ISBN 978-973-675-652-8

Săptămâna Financiară

LITERA®

ANTOLOGIE DE

JAMES PATTERSON

Lee Child,
James Grippando
J. A. Konrath
Heather Graham
James Siegel
James Rollins
Gayle Lynds
Michael Palmer
Daniel Palmer
David Morrell
Chris Mooney
Dennis Lynds
John Lescroart
M. J. Rose
David Liss
Gregg Hurwitz
David Dun

Thriller

Original title: Thriller. Stories to keep you up all night, by James Patterson

Copyright © 2006 by International Thriller Writers, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax 021 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Copyright © 2009, Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Carmen Ion

Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă şi prezentare grafică: Vladimir Zmeev
Redactor: Mona Apa
Tehnoredactare şi prepress: Elena Dandara

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Thriller / James Patterson; trad.: Carmen Ion. – Bucureşti: Litera, 2009
2 vol.

ISBN 978-973-675-670-2
Vol. 1. – ISBN 978-973-675-652-8

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Dennis Lynds
şi tuturor scriitorilor
de thriller de ieri şi de azi.
Fie ca povestirile lor
să dăinuie veşnic.

Cuprins

Introducere de James Patterson 9
Lee Child
NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENEY 12
James Grippando
OPERAŢIUNEA NORTHWOODS 25
J. A. Konrath
EPITAF 41
Heather Graham
CHIPUL DE LA FEREASTRĂ 52
James Siegel
EMPATIE 67
James Rollins
KOWALSKI S-A ÎNDRĂGOSTIT 76
Gayle Lynds
ÎN CĂUTAREA LUI DMITRI 92
Michael Palmer şi Daniel Palmer
DESFIGURAREA 106
David Morrell
SANCŢIUNEA ABÉLARD 119
Chris Mooney
CĂDEREA 133
Dennis Lynds
SUCCESUL UNEI MISIUNI 146
John Lescroart şi M. J. Rose
PORTALUL 164
David Liss
FĂŢARNICUL 176
Gregg Hurwitz
VREME CÂINOASĂ 189
David Dun
DUHUL RĂTĂCITOR 199
Biografiile autorilor 211

Introducere

ACEST VOLUM POATE FI CONSIDERAT un deschizător de drumuri din două motive: este prima antologie de povestiri thriller publicată vreodată şi, de asemenea, cea dintâi apariţie editorială a unei noi organizaţii profesionale, International Thriller Writers, Inc.

Prin însăşi firea lor, scriitorii sunt, în general, oameni singuratici, fericiţi să se cufunde în munca lor, înconjuraţi de familie şi de câţiva prieteni apropiaţi. Din când în când, ei simt însă nevoia de se întâlni cu confraţi în ale scrisului. Ani de zile, ne-am tot întrebat: „De ce nu ne organizăm?" Apoi, în iunie 2004, Barbara Peters, de la legendara librărie Poisoned Pen din Scottsdale, Arizona, şi-a asumat sarcina de a găzdui prima conferinţă a autorilor de thriller din Statele Unite. A invitat şase scriitori – Lee Child, Vince Flynn, Steve Hamilton, Gayle Lynds, David Morrell şi Kathy Reichs – şi un redactor, Keith Kahla, de la St. Martin's Press, să susţină prelegeri despre aspecte specifice creaţiei şi editării acestui gen literar. Clive Cussler a ţinut discursul din timpul prânzului oficial.

Cu numai două săptămâni la dispoziţie pentru a face publicitate evenimentului, Barbara a estimat că va reuşi să strângă, cu puţin noroc, vreo sută de oameni. În cele din urmă, s-au adunat circa 125 de participanţi şi, spre surpriza generală, nu toţi veniseră să se instruiască în arta scrisului. Mulţi erau simpli cititori, dornici să-i întâlnească pe autorii lor favoriţi de thriller. Am avut astfel, pentru prima oară, confirmarea a ceea ce mulţi dintre noi bănuiserăm de mult: fanii simţeau şi ei necesitatea unei organizaţii a scriitorilor de thriller. Ni s-ar alătura la întruniri şi interesul lor ar creşte dacă am acorda premii – în lumea vorbitoare de limbă engleză nu s-au decernat niciodată distincţii speciale pentru romanele, povestirile sau filmele din această categorie.

În ultima zi a conferinţei, mai mulţi participanţi stăteau de vorbă în restaurantul luminos din Baltimore Hotel, Scottsdale. Gayle Lynds, o excelentă autoare de thriller, le-a împărtăşit colegilor concluzia ei: conferinţa dovedise oportunitatea înfiinţării unei asociaţii a scriitorilor de thriller. Adrian Muller, ziarist independent şi organizator de evenimente, a subliniat că organizaţia nu ar trebui să se limiteze la teritoriul Statelor Unite. Barbara Peters s-a declarat gata să organizeze o nouă conferinţă, de mai mare amploare. Înţelegând deodată la ce era pe cale să se înhame, Gayle a dat înapoi: „N-am cum să mă ocup singură de asta." Soţul ei, incomparabilul Dennis Lynds, a secondat-o: „Are dreptate. E mult prea mult pentru un singur om." La care Barbara a răspuns zâmbind: „N-aveţi decât să-l racolaţi şi pe David Morrell. E exact ce vă trebuie."

Zis şi făcut.

Adrian Muller s-a oferit să trimită e-mailuri tuturor autorilor de thriller pe care îi cunoştea sau de care auzise, ca să vadă dacă exista un interes real în rândurile lor pentru formarea unei asociaţii profesionale. După câteva zile, Gayle şi David au avut o lungă conversaţie telefonică, în care au dezbătut implicaţiile activităţii organizatorice de structurare a unei astfel de grupări internaţionale. Au decis să-şi unească eforturile şi, pe tot parcursul verii anului 2004, Adrian, David şi Gayle au lucrat intens, au discutat mult şi au schimbat zeci de e-mailuri. Adrian a aranjat cu Al Navis, organizatorul marii întruniri Bouchercon 2004 a autorilor şi cititorilor de *mystery*, să rezerve o sală pentru adunarea scriitorilor de thriller.

E-mailul de întâmpinare al lui Adrian a avut un efect impresionant. Tot mai mulţi autori şi-au exprimat adeziunea faţă de ideea unei asociaţii profesionale. S-au întâlnit pe data de 9 octombrie, la Metro Toronto Convention Centre, şi, după discuţii îndelungate, au decis să înfiinţeze International Thriller Writers, Inc. În noiembrie 2004, au început înscrierile, iar reacţia a depăşit aşteptările. În prezent, organizaţia numără peste patru sute de membri, cu peste un miliard şi jumătate de exemplare vândute.

În ciuda vitezei uimitoare cu care s-au derulat evenimentele, crearea unei asociaţii a autorilor de thriller nu are nimic spectaculos în sine, având în vedere satisfacţiile enorme oferite de acest gen literar. În cadrul său se disting diverse subspecii: thrillerul juridic, de spionaj, de acţiune şi aventură, thrillerul medical, poliţist, romantic, istoric, politic, religios, tehnothrillerul, thrillerul militar şi lista se extinde continuu, datorită inventării constante de noi variante. Această capacitate de diversificare este de fapt una dintre trăsăturile fundamentale ale thrillerului. Ceea ce uneşte însă toate subcategoriile este intensitatea emoţiei create, în special a sentimentelor de aprehensiune şi satisfacţie, de exaltare şi suspans, toate menite să dea naştere acelui fior care reprezintă însăşi esenţa thrillerului.

Thrillerul se caracterizează totodată prin ritmul alert şi forţa cu care îl mână pe cititor înainte. Este un soi de cursă cu obstacole, în care obiectivul este atins plătind un preţ eroic. Obiectivul poate fi personal (salvarea soţului/soţiei sau a unei rude de mult dispărute), de anvergură globală (împiedicarea izbucnirii unui nou război mondial) sau, adesea, o combinaţie dintre cele două. Uneori există o limită de timp, alteori nu. Unele thrillere sunt construcţii care ajung treptat la apogeu, marcat printr-un final catartic şi exploziv. Altele debutează la viteză maximă şi o menţin pe tot parcursul. Cele mai bune thrillere sunt cele în care documentarea minuţioasă şi detaliile exacte se îmbină pentru a da naştere unui decor cu personaje credibile şi semnificative pentru lumea în care trăim. Când cititorul închide cartea, în mod ideal, el ar trebui să se simtă nu numai satisfăcut emoţional, dar şi mai bine informat – şi dornic să înceapă o nouă povestire la fel de captivantă.

Henry James scria cândva: „Casa ficţiunii are o mulţime de ferestre." Este o observaţie care se aplică şi thrillerului, după cum o dovedeşte această antologie. Ideea ei a fost lansată de Gayle Lynds, iar International Thriller Writers, Inc. a solicitat autorilor să trimită povestiri spre publicare. S-au primit multe propuneri şi treizeci dintre acestea au fost, în cele din urmă, selectate. Mi s-a solicitat să preiau rolul de redactor, pe care l-am acceptat cu plăcere, iar Steve Berry, un alt membru al ITW, şi-a asumat sarcina de director general. După ce proiectul editorial a fost acceptat de agentul literar Richard Pine, şi el membru ITW, licitaţia pentru drepturile de autor a fost câştigată de MIRA Books.

Toţi autorii şi-au cedat drepturile în favoarea ITW, urmând ca încasările să fie vărsate într-un fond pentru finanţarea extinderii acestei asociaţii profesionale merituoase. Tema antologiei este extrem de simplă. Fiecare scriitor a folosit un personaj sau o idee familiară din lucrările anterioare, pentru a crea o operă nouă, astfel încât cititorul să aibă parte de ceva familiar şi inedit deopotrivă. După cum veţi vedea, povestirile diferă semnificativ între ele, iar autorii şi-au folosit din plin imaginaţia. Am prefaţat povestirile cu o introducere care prezintă autorul, opera sa şi lucrarea respectivă, iar la finalul volumului am inclus biografiile scriitorilor. A fost o plăcere să parcurg povestirile şi nu pot decât să sper că şi cititorii le vor savura în egală măsură.

Aşadar, pregătiţi-vă pentru o lectură captivantă, care vă va ţine cu sufletul la gură!

James Patterson

iunie 2006

P.S. Puteţi afla mai multe despre ITW accesând site-ul www.thrillerwriters.org

Lee Child

ROMANUL DE DEBUT AL LUI LEE CHILD, *Capcana Margrave*, o narațiune la persoana întâi, în care își face apariția în scenă Jack Reacher, protagonistul unei viitoare serii, este, fără îndoială, un thriller alert, conținând câteva elemente specifice universului limitat al westernului clasic. Child, la acea vreme un profesionist experimentat în domeniul mass-media, era perfect conștient de necesitatea de a scrie a doua carte, înainte de declanșarea unei reacții semnificative față de prima. Pentru a evita stereotipiile – care îl pot afecta pe un scriitor la fel de mult ca pe oricare artist – și-a propus să facă din *Evadare imposibilă* ceva cât mai diferit, deși parte a aceleiași serii Jack Reacher. A plănuit să creeze între aceste două romane un spațiu suficient de mare pentru a putea intercala apoi cu ușurință celelalte cărți din serie. Din acest motiv, romanul *Evadare imposibilă* a fost scris la persoana a treia și conține toate ingredientele unui thriller clasic: urmăriri spectaculoase și o intrigă pe mai multe planuri. În schița inițială, Child a împins totuși ideea un pic prea departe: a introdus un personaj bine definit, cu un trecut potențial interesant – James Penney – care nu-și avea însă locul în carte și care a dispărut, de altfel, din versiunea finală. Dar nu și din memoria lui Child, fiind resuscitat atunci când scriitorului i-a fost solicitată o povestire pentru a fi inclusă într-o antologie britanică obscură. Child a refăcut povestea lui James Penney, plasând-o în timp înaintea celei a lui Jack Reacher și adăugând câteva detalii despre începuturile carierei protagonistului seriei, iar povestirea a fost publicată, dar într-un tiraj limitat. Iată acum istoria lui James Penney, revizuită și adăugită, în speranța că, de această dată, va beneficia de un public mai numeros.

NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENNEY

PROCESUL PRIN CARE James Penney s-a transformat într-o cu totul altă persoană a început în urmă cu treisprezece ani, în Laney, California, la ora unu după-amiaza, într-o zi de luni, pe la mijlocul lunii iunie. Un moment fierbinte al zilei, într-o lună fierbinte a anului, într-un colț fierbinte al țării. Orașul stă ghemuit pe cocoașa drumului care duce dinspre Mojave către L.A. Spre vest se văd ultimele creste ale munților de coastă. Spre est, deșertul Mojave

se pierde în ceaţă. În Laney se petrec foarte puţine lucruri. Şi încă şi mai puţine după acea zi de luni, de la mijlocul lui iunie, de acum treisprezece ani.

Laney era un oraş monoindustrial. O singură fabrică, întinsă pe o suprafaţă mare. Avea pereţii laterali acoperiţi cu tablă roasă de vreme şi fusese construită în anii '60. Birourile erau amplasate spre nord, pe partea umbrită. Etajul întâi avea un aspect modest. Aici lucrau funcţionarii. Se ocupau de facturi, de contabilitate şi răspundeau la telefoane. Al doilea etaj era elegant. Direcţiunea. Biroul din colţul din dreapta aparţinuse cândva directorului de personal. Acum era ocupat de directorul de resurse umane. Acelaşi individ, cu altă plăcuţă pe uşă.

Pe coridorul lung de la etajul al doilea, care pornea de la uşa acestui birou se întindea un şir de scaune. Secretara directorului de resurse umane le aşezase acolo în dimineaţa zilei de luni. Pe scaune stăteau bărbaţi şi femei, într-o tăcere adâncă. La fiecare cinci minute, persoana aşezată pe scaunul cel mai apropiat de birou era chemată înăuntru. Ceilalţi se mutau cu un scaun mai în faţă. Nimeni nu vorbea. Nu aveau de ce. Cu toţii ştiau ce se întâmplă.

Cu puţin înainte de ora unu, James Penney a ajuns pe scaunul din faţă. A aşteptat cinci minute interminabile, apoi s-a ridicat în picioare când a fost chemat. A intrat în cameră. A închis uşa în urma lui. Directorul de resurse umane era un tip pe nume Odell. Odell era încă un ţânc pe vremea când James Penney începuse să lucreze la fabrica din Laney.

– Domnule Penney, spuse Odell.

Penney nu răspunse, ci se aşeză şi înclină din cap, cu un aer reţinut.

– Trebuie să vă comunicăm câteva informaţii, spuse Odell.

Penney ridică din umeri. Ştia ce avea să urmeze. Auzise şi el zvonurile, ca toţi ceilalţi.

– OK, dar pe scurt, ceru el.

Odell încuviinţă.

– Suntem nevoiţi să vă concediem.

Penney tăcu o clipă pentru a digera cuvintele directorului. Ştia că aveau să vină, dar îl loviseră în faţă ca şi cum ar fi fost ultimele la care s-ar fi aşteptat din partea lui Odell.

– De ce? întrebă.

Odell ridică din umeri. Nu părea că se simte în largul lui. Dar nici nu avea aerul unui om afectat de situaţie.

– Restructurare, răspunse el. Unica alternativă. Singura soluţie de a o scoate la capăt.

– De ce? repetă Penney.

Odell se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă mâinile la ceafă. Se pregăti să rostească acelaşi discurs pe care îl ţinuse de nenumărate ori în acea zi.

– Trebuie să reducem cheltuielile. Avem costuri prea mari. Rata profitului e mică. Piaţa s-a restrâns. Ştiţi toate astea.

Penney privi înainte, cu un aer pierdut, ascultând tăcerea care părea să fi cuprins întreaga fabrică.

– Adică închideţi fabrica?

Odell negă.

– O redimensionăm, atâta tot. N-o închidem. Păstrăm serviciile de întreţinere. Ceva reparaţii şi revizii generale. Dar n-o să mai fie ca înainte.

– Fabrica rămâne deschisă? întrebă Penney. Atunci cum se face că mă concediaţi?

Odell se foi pe scaun. Îşi retrase mâinile de la ceafă şi le încrucişă la piept, într-un gest defensiv. Ajunseseră la partea neplăcută a întâlnirii.

– Este vorba de mixul de abilităţi, explică el. Am selectat o echipă cu cea mai potrivită formulă posibilă. Am muncit mult pentru a lua decizia corectă. Regret, dar dumneavoastră nu aţi fost ales.

– Care e problema cu abilităţile mele? întrebă Penney. Am abilităţi. Muncesc aici de şaptesprezece ani. Ce naiba e în neregulă cu abilităţile mele?

– Nimic, răspunse Odell. Numai că alţi angajaţi sunt mai buni decât dumneavoastră. Iar noi trebuie să privim lucrurile în ansamblu. Va fi o echipă mică, aşa că avem nevoie de oamenii cei mai pricepuţi, care învaţă repede şi au o prezenţă bună la serviciu, genul ăsta de lucruri, ştiţi.

– O prezenţă bună? spuse Penney. Ce nu e în regulă cu prezenţa mea? Muncesc aici de şaptesprezece ani. Vreţi să spuneţi că nu sunt demn de încredere?

Odell bătu uşor cu palma dosarul cu coperţi maro din faţa sa.

– Aţi avut multe concedii de boală, spuse el. O rată a absenţei de peste opt la sută.

Penney îl privi de parcă nu-şi putea crede urechilor.

– Concedii de boală? N-am fost bolnav. Posttraumatism. La întoarcerea din Vietnam.

Odell clătină din nou din cap. Era mult prea tânăr.

– Mă rog. Oricum, este o rată mare a absenţei.

James Penney rămase ţintuit în scaun, uluit. Se simţea de parcă fusese lovit de tren.

– Căutăm cea mai bună formulă pentru personalul nostru, reluă Odell. Şi direcţiunea a alocat mult timp acestui proces de triere. Suntem convinşi că am luat decizia corectă. Nu sunteţi singurul în această situaţie. Optzeci la sută din oamenii noştri vor pleca.

Penney îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dumneavoastră rămâneţi?

Odell încuviinţă, încercând să-şi ascundă, fără succes, zâmbetul.

– Afacerea trebuie administrată în continuare. E nevoie de conducere.

Liniştea se aşternu peste biroul din colţul drept al etajul celui de-al doilea. Afară, briza fierbinte stârnită în deşert ridică uşor praful, care se aşternu apoi nepăsător pe clădirea metalică. Odell deschise dosarul maro şi extrase un plic. I-l înmână lui Penney pe deasupra biroului.

– Aţi fost plătit până la sfârşitul lunii iulie. Banii au fost viraţi în contul dumneavoastră în această dimineaţă. Mult noroc, domnule Penney.

Întâlnirea de cinci minute se încheiase. Secretara lui Odell intră şi deschise uşa dinspre coridor, invitându-l pe Penney să iasă. Penney ieşi. Secretara îl pofti în încăpere pe următorul aflat la rând. Penney trecu pe lângă şirul lung de oameni care aşteptau aşezaţi pe scaune şi coborî în parcare. Se strecură în maşină. Era un Firebird roşu, vechi de un an şi jumătate, pentru care nu achitase însă toate ratele. Porni maşina, îndreptându-se spre casă, aflată la un kilometru şi jumătate de fabrică. Pe drum, se opri la un semafor şi rămase acolo, căzut pe gânduri şi complet debusolat, cu motorul pornit.

Şi-i imagina pe cei care aveau să-l execute silit şi să-i ridice maşina. Singurul lucru afurisit pe care şi-l dorise toată viaţa. Îşi aminti momentul de fericire pe care-l trăise când o cumpărase. După divorţ. Atunci îşi dăduse seama că nu trebuia decât să se ducă la vânzător, să semneze hârtiile şi maşina avea să fie a lui. Fără discuţii. Fără certuri în familie. Se dusese la dealer, dăduse hârbul pe care îl condusese până atunci, semnase documentele şi plecase spre casă în Firebird, cuprins de o bucurie profundă. Spălase maşina săptămânal. Urmărise toate reclamele şi încercase toate soluţiile miraculoase de lustruit, disponibile pe piaţă. Maşina stătuse în fiecare zi în parcarea fabricii din Laney, un simbol roşu-aprins al reuşitei sale. O consolare strălucitoare pentru toate prostiile şi corvezile pe care fusese nevoit să le îndure. Poate că nu se alesese cu cine ştie ce în viaţă, dar măcar avea un Firebird.

Simţi cum o furie disperată pune stăpânire pe el. Ieşi din maşină, alergă spre garaj şi înşfăcă iute canistra cu benzină. Fugi înapoi spre casă. Deschise uşa. Goli conţinutul canistrei, stropind bine canapeaua. Nu reuşi să găsească un băţ de chibrit, aşa că aprinse aragazul din bucătărie şi desfăcu un sul de prosoape de hârtie. Aşeză un capăt pe aragaz şi desfăşură restul sulului prin tot livingul. Când fitilul improvizat se aprinse, se strecură afară, intră în maşină şi porni spre nord, către Mojave.

Vecina sa văzu focul atunci când flăcările ieşeau deja prin acoperiş. Sună la staţia de pompieri din Laney. Nu răspunse nimeni. Staţia funcţiona pe bază de voluntariat şi toţi pompierii erau la fabrică, aşteptându-şi rândul la etajul al doilea, pe coridorul îngust. Apoi, aerul cald venit dinspre deşertul Mojave transformă totul într-o vâlvătaie şi, când James Penney se îndepărtase la cincizeci de kilometri de casă, flăcările cuprinseseră deja tufişurile uscate de pe peluză. Când a ajuns în oraşul Mojave şi s-a oprit la bancă pentru a-şi încasa ultimul cec, focul se extinsese la pajiştea din faţa casei vecine şi bătea acum la uşa din spate.

Ca toate oraşele californiene născute dintr-un *boom* economic, Laney se dezvoltase mult prea rapid. Fabrica fusese ridicată în grabă, la începutul primului mandat al lui Nixon. Cincizeci de hectare de livezi de portocali fuseseră defrişate, şi se construiseră cinci sute de case de lemn, populaţia crescând de patru ori într-un singur an. Casele arătau bine, numai că, în cei treizeci şi unu de ani de existenţă, nu văzuseră ploaia decât de vreo zece ori şi erau uscate iască. Lemnul stătuse şi se copsese la soare, scorojit de vânturile calde dinspre deşert.

Pe străzi nu existau hidrante. Casele fuseseră înălţate aproape unele de altele şi nu fuseseră prevăzute cu paravânturi. Asta pentru că în Laney nu fuseseră niciodată incendii grave. Până în acea zi de luni, pe la mijlocul lunii iunie.

Vecina lui James Penney sună din nou la pompieri, după ce uşa din spate fu mistuită de flăcări. Staţia era însă într-un haos total. Dispecerul o sfătui să iasă din casă şi să aştepte pur şi simplu în stradă sosirea pompierilor. Când maşina ajunse în sfârşit, casa vecinei era deja distrusă. La fel şi casa de alături. Briza uscată a deşertului împrăştiase focul, scoţând în stradă cuplul vârstnic ce locuia acolo. Laney chemă în ajutor pompierii din Lancaster, Glendale şi Bakersfield, care sosiră dotaţi cu echipamentul necesar şi rezolvară situaţia. Stropiră cu furtunul tufişurile uscate dintre case şi vâlvătaia nu se mai întinse. Doar trei case arseseră. Cea a lui Penney şi cele două aflate mai jos. După două ore, panica se risipi şi, în clipa în care Penney se afla la optzeci de kilometri nord de Mojave, şeriful din Laney lucra deja cu anchetatorii pentru a stabili cauzele incendiului.

Au început cu casa lui Penney, aflată cel mai sus pe direcţia vântului, prima care arsese şi deci prima care începuse să se mai răcească. Arsese până la placa de pardoseală, dar structura de rezistenţă rămăsese în picioare. Iar dovezile erau acolo. Pe locul unde se aflase livingul, totul era pârjolit. Anchetatorii recunoscură imediat indiciile bine cunoscute. Erau semnele tipice lăsate de îmbibarea cu benzină şi aprinderea materialelor spongioase din canapele sau fotolii. Incendiul fusese, fără îndoială, provocat. Şi se extinsese din pricina vântului uscat care bătea dinspre deşert şi a distanţelor mici dintre case.

Şeriful porni apoi în căutarea lui James Penney, pentru a-l înştiinţa că cineva îi dăduse foc la casă şi că în incendiu arseseră şi două case vecine. Se urcă în maşina de poliţie şi se opri la fabrică, urcă la etajul doi, trecu de oamenii care îşi aşteptau rândul pe coridor şi intră în biroul din colţ. Odell îi relată discuţia de cinci minute avută cu Penney, imediat după ora unu. Şeriful se întoarse la postul de poliţie din Laney, ţinând o mână pe volan şi frecându-şi gânditor bărbia cu cealaltă.

Şi, pe când se afla la 240 de kilometri depărtare de casă, conducându-şi Firebirdul paralel cu versantul înalt, estic al muntelui Whitney, James Penney a fost dat în urmărire generală, sub acuzaţia de incendiere cu premeditare, ceea ce, pentru deşertul fierbinte din sudul Californiei, era ceva extrem de grav.

A doua zi dimineaţă, James Penney fu trezit de o rază jucăuşă de soare, strecurată printr-o gaură din oblonul camerei sale de motel. Tresări şi rămase întins în patul închiriat, privind dansul particulelor de praf.

Era tot în California, în apropiere de Parcul Naţional Yosemite, totuşi suficient de departe pentru ca motelul să fie ieftin. În portofelul ascuns sub saltea, la mijloc, avea salariul pe şase săptămâni. Salariul pe şase săptămâni, minus un rezervor şi jumătate de benzină, un cheeseburger şi douăzeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi pentru camera de motel. *Ascuns sub saltea, pentru că*

într-un hotel care se respectă n-ai fi găsit o cameră cu douăzeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi. Îşi încuiase uşa, dar tipul de la recepţie avea o cheie de rezervă şi n-ar fi fost primul dispus să închirieze camera cu ora, pentru cineva dornic să facă un ban în plus prestând servicii nocturne.

Nu se întâmplase însă nimic rău. Salteaua era atât de subţire încât simţea portofelul sub rinichi. Umflătura era încă acolo. Un sentiment plăcut. Zăcu în pat, calculând, împărţind salariul pe şase săptămâni la un număr de zile dintr-un viitor previzibil. Fără alte cheltuieli decât mâncarea ieftină, motelurile modeste şi benzina pentru Firebird, socoti că n-avea de ce să-şi facă griji. Firebird avea un motor modern, cu 24 de valve, conceput pentru a îmbina puterea şi consumul redus. Cu el, va putea ajunge departe şi îi vor rămâne suficient de mulţi bani pentru a-şi lua răgazul de a privi în jur.

După aceea, nu ştia ce avea să se întâmple. Dar urma să i se facă o propunere. De asta era sigur. Chiar dacă va fi vorba de o slujbă umilă. La urma urmei, nu era decât un muncitor. Poate că-şi va găsi ceva de lucru în aer liber. Îi surâdea ideea. Ceva demn. O muncă simplă, pentru oameni simpli şi cinstiţi, cu totul altceva decât să-l slugărească pe lingăul de Odell, cu rânjetul ăla lăţit pe faţă.

Pentru o vreme, urmări nemişcat traseul razei de soare de-a lungul cuverturii. Apoi o dădu la o parte şi sări din pat. Merse la toaletă, se clătì pe faţă şi pe gură la chiuvetă şi se îmbrăcă în hainele pe care le aruncase la picioarele patului cu o seară înainte. Va avea nevoie de mai multe haine. Nu luase cu el decât lucrurile pe care le purta când plecase de acasă. Restul arsese înăuntru. Ridică din umeri şi refăcu în gând socotelile, adăugând la cheltuieli pantaloni şi cămăşi de lucru. Poate şi bocanci, dacă avea să muncească afară. Trebuia să tragă mai mult de salariul pe şase săptămâni. Se hotărî să conducă încet pentru a economisi benzină şi să mănânce, poate, mai puţin. Sau poate nu mai puţin, ci mai ieftin. Va folosi bufetele de camionagii, nu pe cele turistice. Mai multe calorii, cu bani mai puţini.

Se hotărî să ajungă cât mai departe şi abia apoi să se oprească pentru micul dejun. Îşi zornăi în buzunar cheile de la Firebird şi ieşi din cameră. Apoi încremeni. Inima îi bubui în piept. Spaţiul dreptunghiular din faţa camerei sale era gol. Doar câteva pete vechi de ulei. Privi disperat în stânga şi-n dreapta, de-a lungul şirului de maşini parcate. Nici urmă de vreun Firebird roşu. Reveni împlecitindu-se în cameră şi se aşeză greoi pe pat. Rămase acolo, privind în gol, gândindu-se ce să facă.

Se decise să nu-şi bată capul cu tipul de la recepţie. Cu siguranţă că şi el era implicat. Vedea scena cu ochii minţii. Şi-l imagină aşteptând o oră şi chemându-şi apoi amicii, care porniseră maşina fără cheie. Ieşiseră din parcare şi coborâseră apoi în drum. O conspiraţie menită să nu trezească nici o suspiciune în traficul liniştit din jurul motelului. O conspiraţie pentru a-i trage pe sfoară pe tâmpiţii suficient de creduli cât să plătească douăzeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi pentru privilegiul de a se lăsa jefuiţi de bunurile cele mai de preţ. Se simţea amorţit. Suspendat undeva, între senzaţia de greaţă şi furia care

creştea în el. Firebirdul său cel roşu. Dus. Furat. Nu ridicat de cei responsabili cu punerea sechestrului, ci de hoţi.

Cel mai apropiat post de poliţie se afla la trei kilometri spre sud. Îl văzuse cu o seară înainte, când trecuse pe lângă el, îndreptându-se spre nord. Era mic şi aglomerat. Se aşeză la rând. În faţa lui se aflau cinci persoane. La birou stătea un poliţist care înregistra plângerile, discuta detaliile cu reclamanţii şi nota totul încet. Penney simţea că fiecare clipă era crucială. Poate că Firebirdul gonea în acest moment spre graniţă. Poliţistul putea să-l dea în urmărire prin staţie. Nerăbdător, săltă de pe un picior pe altul. Privi furios de jur împrejur. În spatele poliţistului se afla un avizier pe care erau prinse mai multe afişe. Copii de telexuri şi faxuri, aproape ilizibile. Anunţuri ale şerifului. Tot felul de lucruri. Le parcurse absent.

Apoi ceva îi sări în ochi. Fotografia lui. Fotografia de pe propriul său permis de conducere. O copie alb-negru, mărită, cu aspect granulat. Şi numele lui scris dedesubt, cu litere de-o şchioapă. JAMES PENNEY. Din Laney, California. Descrierea maşinii. Un Firebird roşu. Numărul de înmatriculare. James Penney. Căutat pentru incendiere premeditată şi distrugere de proprietate privată. Se holbă la afiş. Afişul se făcea mai mare, tot mai mare, până ajunse la mărimea naturală. Faţa de pe afiş îl privea ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. James Penney. Incendiere cu premeditare. Pagube cauzate unei proprietăţi particulare. Dat în urmărire generală. Femeia din faţa lui termină ce avea de făcut şi el păşi înainte, în faţa poliţistului. Sergentul aflat în spatele biroului îşi ridică privirea spre el.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

Penney clătină din cap. Se întoarse spre stânga şi se îndepărtă. Ieşi calm din clădire, păşi afară în soarele strălucitor al dimineţii şi porni în goană spre nord, ca un nebun. Alergă cam o sută de metri, după care începu să gâfâie din pricina căldurii şi o luă la pas. Apoi îşi urmă, pur şi simplu, instinctul: ieşi de pe şosea pentru a se adăposti într-un crâng de mesteceni sălbatici. Îşi croi drum printre tufişuri până ce se îndepărtă suficient pentru a nu mai fi văzut de pe şosea şi se prăbuşi, cu spatele rezemat de un trunchi subţire şi noduros, cu picioarele întinse în faţă, răsuflând din greu şi ţinându-se cu mâinile de cap, care părea că stă să explodeze.

Incendiere premeditată şi pagube materiale. Ştia semnificaţia cuvintelor. Dar nu putea să le lege de faptele petrecute. Era vorba de incendierea propriei sale case. Era ca şi cum şi-ar fi ars gunoiul. Avea tot dreptul să o facă. Cum adică incendiere premeditată? Şi putea să ofere explicaţii. Se enervase, asta e. Stătu un timp aşa, rezemat de mesteacăn şi începu să-şi recapete suflul. Dar numai pentru o clipă. Pentru că imediat îi veniră în minte avocaţii. Avusese de-a face cu ei. Le plătise o groază de bani pentru divorţ. Ştia ce le poate pielea. Şi avocaţii erau o problemă. Chiar dacă nu era incendiere premeditată, avea să-l coste o avere ca să aducă dovezi. Un potop de bani, pe care să-i verse asupra lor, ani de zile. Bani pe care nu-i avea şi pe care nu o să-i aibă niciodată. Rămase acolo, pe pământul tare şi uscat, şi îşi dădu seama că tot ce avea pe lumea asta se

afla asupra lui. O pereche de pantofi, o pereche de şosete, o pereche de chiloţi, o pereche de jeanşi, o cămaşă de bumbac şi o jachetă din piele. Şi portofelul. Îl pipăi prin buzunarul hainei. Salariul pe şase săptămâni, mai puţin cheltuielile din ziua precedentă.

Se ridică în picioare în luminiş. Picioarele îi tremurau după cursa aceea, neobişnuită pentru el. Inima bătea să-i spargă pieptul. Se rezemă de un trunchi de mesteacăn şi inspiră adânc. Îşi croi apoi drum înapoi spre şosea. Porni către nord. Merse o jumătate de oră cu mâinile în buzunare, vreo doi kilometri şi jumătate, înainte ca muşchii să i se relaxeze şi răsuflarea să i se domolească. Începu să vadă lucrurile într-o lumină mai clară. Îşi revizui atitudinea faţă de eticheta care îi fusese pusă. Era un tip realist, care nu încercase niciodată să se autoamăgească. Dacă ei spuneau că e piroman, atunci aşa era. Faza de furie trecuse. De-acum era momentul să ia, una după alta, numai decizii logice. Nu avea cum să clarifice lucrurile. Aşa că trebuia să se ţină departe de ei. Asta a fost prima decizie pe care a luat-o. Punctul de plecare. Strategia. Celelalte decizii aveau să decurgă din asta. La fel şi tacticile.

Existau trei căi în care ar fi putut să dea de el. După nume, după faţă şi după maşină. Ieşi din nou de pe şosea şi se afundă douăzeci de metri în pădure. Făcu o groapă mică sub un morman de frunze şi extrase din portofel toate obiectele care conţineau numele lui. Le îngropă şi nivelă pământul. Apoi scoase din buzunar cheile de la preţiosul său Firebird şi le azvârli cât mai departe în pădure. Nu se uită să vadă unde aterizaseră.

Nu mai avea maşina. În situaţia de faţă, ăsta era un lucru bun. Numai că maşina lăsase urme. Poate că cineva o văzuse în faţa băncii din Mojave. Sau la benzinăria la care făcuse plinul. Iar numărul maşinii era înscris în registrul motelului. Alături de numele lui. Tot felul de indicii care arătau că străbătuse California, îndreptându-se spre nord.

Îşi aminti instrucţia din Vietnam. Rememoră trucurile învăţate. Dacă voiai să te deplasezi la est de vizuina în care te adăpostiseşi, trebuia să porneşti spre vest. Trebuia să mergi spre vest câteva sute de metri, călcând pe crengile căzute, dând la o parte crengele tufişurilor şi tot aşa, înaintând tăcut, dar nu într-o linişte deplină, pentru a-l convinge pe inamic că ţinta se afla la vest. Apoi te întorceai şi o luai spre est, de data aceasta în cea mai mare tăcere şi mişcându-te cu toată atenţia, trecând de punctul de plecare şi mergând mai departe. Făcuse asta de zeci de ori. Iniţial, plănuise să petreacă un timp în nord, poate în Oregon. Urmase planul câteva ore. De aceea, Firebirdul lăsase urme care duceau spre nord. Aşadar, acum avea să se îndrepte pentru o vreme către sud, şi apoi să dispară. Ieşi din pădure, în praful de lângă şosea, şi porni înapoi pe drumul pe care venise.

Nu avea cum să-şi schimbe chipul. Era faţa imprimată pe toate afişele. Şi-o aminti, aşa cum îl privise în ochi de pe avizierul din postul de poliţie. Cărarea laterală, îngrijită, obrajii scofâlciţi, cu o umbră de barbă grizonantă. Îşi trecu degetele prin păr, înainte şi înapoi, cu putere, până ce firele de păr se zburliră

în toate direcţiile. Gata cu cărarea. Îşi pipăi barba nerasă de o zi. Se decise să o lase să crească. Oricum, nu avea de ales. N-avea lame de ras la el şi nici intenţia de a arunca banii pe aşa ceva. Merse prin praf, spre sud, cu Muntele Excelsior ridicându-se în dreapta. Ajunse la răscrucea unde drumul ocolea luând-o spre vest, către San Francisco, prin trecătoarea Tioga şi apoi prin Muntele Dana, şi mai înalt. Se opri în praful de lângă şosea pentru a chibzui. Dacă îşi continua drumul spre sud, avea să se întoarcă la Mojave. Prea aproape de casă. Deloc convenabil. Aşa că-şi schimbă planul. Avea să facă mai întâi autostopul spre vest şi să se hotărască pe urmă încotro s-o apuce.

Spre seară, coborî dintr-un soi de Jeep decapotabil hippy, la marginea de sud a oraşului Sacramento. Urmări maşina dispărând în zare, în timp ce-i făcea cu mâna şoferului. În tăcerea aşternută brusc, privi de jur împrejur, cântărind situaţia. De-a lungul şoselei, se înşira o învălmăşeală de indicatoare viu colorate şi de firme strălucitoare care făceau reclamă la moteluri cu aer condiţionat, piscină şi TV prin cablu, la tonete de burgeri, localuri de toate felurile, supermarketuri, parcuri auto şi multe altele. Părea un loc tocmai bun ca să te pierzi. Nenumărate moteluri, amplasate unul lângă altul, toate concurând pentru atragerea clienţilor prin cele mai mici oferte de preţ din oraş. Se gândi să tragă la un motel şi acolo să-şi pună planul la punct în linişte. Dar mai întâi să mănânce. Îi era foame. Alese un lanţ de fast-food pe care nu-l mai frecventase şi se aşeză la o masă lângă fereastră, urmărind apatic traficul. Când chelneriţa se apropie, comandă un cheeseburger şi două Coca-Cola. Praful de pe şosea îi făcuse sete.

Şeriful din Laney deschise o hartă. Se concentră. Era sigur că Penney nu avea să rămână în California. Se va deplasa. Probabil spre ţinuturile sălbatice din Oregon sau statul Washington. Sau Idaho sau Montana. În orice caz, nu spre nord. Penney era veteran de război. Ştia cum să-i fenteze pe urmăritori. Mai întâi, o va lua spre vest. Va încerca să treacă prin Sacramento. În stânga, nu departe de oraş, se întindea oceanul, iar în dreapta, un lanţ muntos înalt. Nu existau decât şase şosele importante, care intrau şi ieşeau din oraş. Deci, şase filtre de control ar putea fi de ajuns, poate amplasate pe o rază de şaisprezece kilometri, pentru a nu-i enerva pe navetiştii locali. Şeriful zâmbi în sinea lui şi puse mâna pe telefon.

Penney merse pe jos spre nord timp de o oră. La asfinţit, începu să plouă. O ploaie neîntreruptă, sâcâitoare. Nordul Californiei, în apropiere de munţi, era foarte diferit de sudul statului, cu care era obişnuit Penney. Mergea cu capul între umeri, înfofolit în jacheta de piele, obosit, demoralizat şi singur. În plus, era ud până la piele. Şi bătător la ochi. În California, nimeni nu mergea pe jos. Aruncă o privire peste umăr spre maşinile care rulau pe şosea şi văzu un Chevrolet sedan într-o nuanţă mohorâtă de oliv, încetinind în dreptul lui.

Se opri şi un braţ lung se întinse şi deschise portiera din dreapta. Lumina de pe capotă se aprinse, reflectându-se pe carosabilul ud.

– Vrei să urci? strigă şoferul.

Penney se aplecă şi se uită înăuntru. Şoferul era un bărbat foarte înalt, la vreo treizeci de ani, musculos, cu o constituţie de halterofil. Păr scurt, blond, faţă colţuroasă, privire deschisă. Îmbrăcat în uniformă. Penney cercetă însemnele şi le reţinu: căpitan în poliţia militară. Pe partea laterală a maşinii, pe vopseaua urâtă, oliv, era inscripţionat un număr de înregistrare.

– Nu ştiu, răspunse Penney.

– Intră, nu sta în ploaie, spuse şoferul. Un veteran ca tine n-ar trebui să umble aşa, prin ploaie.

Penney se strecură înăuntru. Închise portiera.

– De unde ai ştiut că sunt veteran?

– După mers, răspunse şoferul. După vârstă şi după cum arăţi. Sunt al naibii de sigur că un tip de vârsta şi cu aspectul tău nu e dintre aceia care au recurs la subterfugiul colegiului pentru a scăpa de înrolare.

Penney încuviinţă.

– Aşa e. Eu am ales să fac un tur al junglei.

– Lasă-mă să te duc cu maşina, insistă şoferul. O favoare, ca de la soldat la soldat. Consideră-l un drept al tău, ca veteran.

– OK, răspunse Penney.

– Încotro? întrebă şoferul.

– Nu ştiu, răspunse Penney. Cred că spre nord.

– OK, atunci spre nord să fie. Numele meu e Jack Reacher. Mă bucur să te cunosc.

Penney nu răspunse.

– Ai vreun nume? întrebă tipul pe nume Reacher.

Penney ezită.

– Nu ştiu.

Reacher porni maşina şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Îşi făcu loc în trafic. Stinse lumina de pe capotă şi încuie uşile.

– Ce ai făcut? întrebă.

– Poftim?

– Eşti urmărit şi încerci să te ascunzi, spuse Reacher. Ieşi din oraş pe o vreme ca asta, mergi pe jos prin ploaie, cu capul între umeri, fără bagaje, nu ştii cum te cheamă. Am văzut destui fugari la viaţa mea, iar tu eşti unul dintre ei.

– Ai de gând să mă torni?

– Sunt poliţist militar. Ai făcut ceva împotriva armatei?

– Împotriva armatei? Nu. Am fost un soldat bun.

– Atunci de ce să te predau?

Penney privi în gol.

– Ce le-ai făcut civililor? întrebă Reacher.

– O să mă predai, spuse Penney, neajutorat.

Reacher ridică din umeri.

– Depinde. Ia zi, ce-ai făcut?

Penney nu răspunse. Reacher întoarse capul şi îl privi drept în ochi. O privire intensă, tăcută, hipnotică, pe care se abţinuse până atunci, cale de o sută de metri, să i-o arunce. Penney nu-şi putu întoarce privirea. Respiră adânc.

– Mi-am dat foc la casă, spuse. Lângă Mojave. După şaptesprezece ani de muncă, ieri am fost dat afară şi m-am enervat pentru că nu-mi mai puteam plăti ratele şi ştiam c-or să vină să-mi ia maşina. Aşa că am dat foc la casă. Ei îi spun incendiere cu premeditare.

– Lângă Mojave? întrebă Reacher. Aşa se explică. În locul ăla, incendiile sunt considerate foarte periculoase.

Penney încuviinţă.

– Mi-am ieşit din minţi, ăsta-i adevărul. Şaptesprezece ani de muncă în aceeaşi fabrică şi mă trezesc într-o zi că mă azvârlă ca pe un gunoi. Şi maşina mi-a fost furată chiar în prima noapte după ce am fugit de acasă.

– Sunt filtre de poliţie peste tot, spuse Reacher. Am trecut printr-unul la sud de oraş.

– Crezi că mă caută pe mine? întrebă Penney.

– S-ar putea. În sudul Californiei, autorităţilor nu le plac deloc incendiile.

– O să mă predai?

Reacher îi aruncă din nou o privire dură şi tăcută.

– Asta-i tot? întrebă.

Penney confirmă:

– Da, domnule, asta-i tot.

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea. Nu se auzea decât zgomotul cauciurilor pe şosea.

– Nu mă deranjează ce-ai făcut, spuse Reacher în cele din urmă. Un tip care face un tur al junglei, pe urmă lucrează şaptesprezece ani într-o fabrică şi este dat afară cred că are dreptul să se enerveze un pic.

– Deci ce-ar trebui să fac?

– S-o iei de la capăt, undeva, în altă parte.

– Or să mă găsească, ripostă Penney.

– Te gândeşti să-ţi schimbi numele, nu-i aşa?

Penny încuviinţă.

– Mi-am aruncat deja toate actele de identitate. Le-am îngropat în pădure.

– Atunci fă rost de alte documente. Despre asta e vorba. Asta îi interesează. Să ai hârtiile potrivite.

– Cum să fac?

Reacher tăcu din nou, gândindu-se.

– Soluţia clasică este să găseşti într-un cimitir mormântul cuiva care a murit de copil. Să obţii o copie după certificatul de naştere, şi de aici toate celelalte: un număr de asigurări sociale, paşaport, cărţi de credit, şi uite aşa devii altă persoană.

Penney scutură din cap.

– Nu pot să fac toate astea. E prea greu. Şi nici n-am timp. Chiar tu ai spus că sunt filtre de poliţie peste tot. Cum să rezolv toate astea înainte de a da de poliţie?

– Există şi alte soluţii, sugeră Reacher.

Care?

Să găseşti un tip care şi-a creat deja o identitate falsă şi să i-o furi.

Penney îl privi uluit, apoi ridică din umeri.

– Eşti nebun. Unde să dau peste un asemenea individ?

– Poate că nu trebuie să dai tu. Poate că am dat eu deja peste unul.

– Ai acte false?

– Nu sunt ale mele, ci ale tipului pe care îl urmăream.

– Ce tip?

Ţinând volanul cu o mână, Reacher scoase din buzunarul interior al jachetei un teanc de documente oficiale.

– Ăsta e un mandat de arestare, explică el. Pentru un ofiţer de legătură, de la o fabrică de armament de lângă San Francisco. Făcea copii după schiţe. Avea trei seturi de acte de identitate, în perfectă ordine susţinute de toate documentele necesare, începând cu şcoala primară. Ceea ce înseamnă că au fost probabil făcute de sovietici şi nu pot fi dovedite ca falsuri. Tocmai am vorbit cu respectivul. Şi el este urmărit şi încearcă să se ascundă. Este deja la al doilea set de acte. I le-am luat. Sunt OK. Le-am pus în portbagaj, într-un portofel.

În faţă, traficul încetinise. Prin parbrizul ud se zărea o lumină roşie orbitoare. Alte lumini, albastre şi galbene, licăreau una lângă alta.

– Filtrul de poliţie, anunţă Reacher.

– Deci, pot să folosesc actele tipului? întrebă Penney nerăbdător.

– Sigur că da, răspunse Reacher. Dă-te jos şi du-te să le iei. Adu portofelul din jacheta din portbagaj.

Încetini şi trase maşina pe marginea şoselei. Penney coborî. Ocoli maşina şi deschise portbagajul. Zăbovi mult şi, când se întoarse, era livid. Îi arată lui Reacher portofelul.

– Asta e, spuse Reacher. Ai acolo tot ce-ţi trebuie.

Penney încuviinţă.

– Bagă-l în buzunar, spuse Reacher.

Penney îşi strecură portofelul în buzunarul interior al jachetei. Reacher se foi. Cu mâna dreaptă scoase din buzunar un pistol şi o pereche de cătuşe.

– Nu mişca, spuse el.

Se aplecă şi îi puse cătuşele lui Penney folosind o singură mână. Porni motorul, reintră în trafic şi începu să se târască în spatele celorlalte maşini, către filtrul de poliţie.

– Pentru ce sunt astea? întrebă Penney.

– Taci.

În faţa lor mai erau două maşini. Trei poliţişti de la patrulare, cu pelerine, direcţionau şoferii spre maşinile de poliţie care formau barajul. Farurile lor străluceau în întuneric.

– Ce se întâmplă? din nou întrebă Penney.

Reacher nu răspunse. Opri în locul indicat de poliţist şi coborî geamul. Aerul nopţii, rece şi umed, năvăli înăuntru. Poliţistul se aplecă. Reacher îi întinse legitimaţia militară. Poliţistul aprinse lanterna, o citi şi i-o dădu înapoi.

– Cine este pasagerul? întrebă el.

– Prizonierul meu, răspunse Reacher. Îi arată poliţistului mandatul de arestare.

– Are acte? întrebă poliţistul.

Reacher se aplecă spre Penney şi scoase din jachetă portofelul, ţinându-l cu două degete, cu dexteritatea unui hoţ de buzunare. Îl deschise şi i-l dădu poliţistului peste geam. Un al doilea poliţist stătea în lumina farurilor, notând numărul de înmatriculare al maşinii. Ocoli maşina şi se apropie de primul poliţist.

– Căpitanul Reacher din poliţia militară, spuse primul.

Al doilea poliţist notă numele.

– Cu un prizonier pe nume Edward Hendricks, adăugă primul poliţist.

Al doilea poliţist notă numele.

– Mulţumim, domnule, spuse primul poliţist. Drum bun!

Reacher depăşi barajul făcut de maşinile poliţiei. Acceleră şi porni la drum, prin ploaie. După doi kilometri, trase pe dreapta. Se aplecă şi desfăcu atent cătuşele. Le puse înapoi în buzunar. Penney îşi frecă încheieturile.

– Am crezut că o să mă predai, spuse el.

Reacher scutură din cap.

– M-am gândit că e o idee bună ca poliţia să-mi vadă prizonierul.

Îi dădu portofelul lui Penney.

– Poftim. Păstrează-l.

– Eşti sigur?

– Edward Hendricks, spuse Reacher. De acum înainte, ăsta va fi numele tău. Actele sunt în regulă şi vei putea să le foloseşti. Consideră-l un drept al tău, ca veteran. O favoare, ca de la soldat la soldat.

Edward Hendricks îl privi, încuviinţă din cap şi deschise portiera. Coborî din maşină, îşi ridică gulerul jachetei şi porni prin ploaie, spre nord. Reacher îl urmări îndepărtându-se, porni maşina şi, la prima bifurcaţie, o luă spre vest. Coti apoi spre nord şi se opri în apropierea oceanului, pe un drum pustiu. Ajunsese la un refugiu cu pietriş, în spatele căruia se aflau o barieră joasă şi o stâncă abruptă care cobora în apele agitate şi înspumate ale Pacificului.

Coborî din maşină, deschise portbagajul şi apucă reverele jachetei despre care îi vorbise lui Penney. Inspiră adânc şi o ridică. Cadavrul cântărea greu. Reacher se opinti, îl scoase din portbagaj, îl puse pe umăr şi se îndreptă împleticindu-se spre barieră. Îşi îndoi genunchii şi îl aruncă dincolo de barieră. Trupul se lovi de stâncă şi se rostogoli, cu mâinile şi picioarele zdrobite. Se prăbuşi apoi cu un pleoscăit uşor şi dispăru pentru totdeauna în ocean.

James Grippando

DELOC ÎNTÂMPLĂTOR, cinci dintre cele zece romane de suspans publicate până acum de James Grippando sunt thrillere juridice, avându-l în prim-plan pe Jack Swyteck, avocat al apărării, un personaj de-a dreptul exploziv. Grippando este el însuşi avocat, dar, din fericire, cu mai puţine probleme decât Jack. Dar cine este Jack? Închipuiţi-vă că sunteţi fiul guvernatorului de Florida, că v-aţi cunoscut cel mai bun prieten pe când acesta îşi aştepta execuţia în urma condamnării la moarte şi că viaţa dumneavoastră amoroasă ar putea umple un întreg capitol din *Regulile lui Cupidon despre arta iubirii şi a războiului* (versiunea specială pentru idioţi). Adăugaţi o punere sub acuzare pentru crimă, plus un şir lung de alte infracţiuni mai puţin grave, şi veţi obţine o primă imagine a eroului lui Grippando.

Cititorii seriei Swyteck ştiu că Jack se descrie drept un băiat pe jumătate cubanez, captiv în trupul unui gringo. Cu alte cuvinte, mama sa cubaneză a murit la naştere şi Jack a fost crescut de tată şi de mama vitregă, evident, total rupt de moştenirea sa genetică. Fără a avea aceleaşi origini, Grippando se consideră un fel de „cubanez onorific". În colegiu şi-a cunoscut cel mai apropiat prieten, un tânăr născut în Cuba, a cărui familie l-a „adoptat" drept *otro hijo*, „celălalt fiu". Fapt remarcabil, având în vedere că Grippando a crescut în Illinois, în mediul rural, şi nu ştia decât spaniola învăţată la şcoală. Când a ajuns în Florida, habar n-avea că nu chinezii, ci cubanezii cultivă cel mai bun orez din lume, sau că o ceaşcă mare de cafea tare cubaneză face parte din ritualurile după-amiezilor din Miami, tot aşa cum norii de ploaie se abat zilnic pe deasupra regiunii Everglades. Avea să afle cu timpul că, dacă îi ceri o întâlnire unei fete cubaneze drăguţe, toată familia va veni la uşă să te cunoască, atunci când o iei de acasă. Pe scurt, aidoma lui Jack Swyteck, Grippando este un gringo care s-a trezit la un moment dat complet absorbit de cultura cubaneză.

În *Aici răul nu răzbate*, a patra carte din seria Swyteck, Jack călătoreşte în Cuba pentru a-şi descoperi rădăcinile. După cum era de aşteptat, intră în tot felul de încurcături ca urmare a comiterii unei crime în baza navală americană din golful Guantanamo. Grippando, care îşi face un titlu de glorie din documentarea minuţioasă, a cercetat pentru acest thriller diverse aspecte referitoare la Cuba. La acea vreme, nu puteai să deschizi subiectul bazei navale americane de la Guantanamo, fără a face referire la prizonieri şi condiţiile lor de detenţie. Cu această ocazie, Grippando a dat peste un plan vechi de patruzeci de ani

– Operaţiunea Northwoods – care, dacă ar fi căzut în mâinile unei persoane cu o minte diabolică, ar fi creat probleme uriaşe.

Astfel a apărut această povestire.

În *Operaţiunea Northwoods*, Jack şi tovarăşul său, pitorescul Theo Knight, sunt prinşi în mijlocul unei controverse aprinse, după o explozie la baza navală americană din golful Guantanamo, Cuba – o explozie care zguduie lumea întreagă.

OPERAŢIUNEA NORTHWOODS

6:20 a.m., Miami, Florida

JACK SWYTECK opri cu un pumn soneria de la ceas, dar până şi lumina subtilă, verzuie, a cristalelor lichide îi deranja ochii. Ţârâitul continuă. Întinse mâna peste ceas şi înşfăcă receptorul telefonului pus pe noptieră, răspunzând cu o voce mahmură. Era Theo.

– Theo şi mai cum? întrebă Jack.

– Theo Knight, deşteptule.

Era clar. Creierul lui Jack încă nu se trezise. Theo era prietenul şi cel mai bun „anchetator" al său sau, mă rog, cam pe-acolo. Theo găsea informaţii despre tot ce îi cerea Jack, de la ultimul model de avion cu reacţie fabricat în Africa la prezenţa unui cadavru în cada de baie a lui Jack. Acesta din urmă nu înceta să se minuneze cum de reuşea Theo să afle toate astea. Câteodată îl întreba; de cele mai multe ori însă prefera să nu ştie. Între ei se legase o prietenie strânsă, deşi nu tocmai dintre cele mai obişnuite: un fiu de guvernator, absolvent de Ivy League[1], şi, de cealaltă parte, un tânăr negru care abandonase liceul din Liberty City[2]. Dar se înţelegeau foarte bine pentru doi tipi care se cunoscuseră la închisoare, în secţiunea condamnaţilor la moarte, Jack în calitate de avocat şi Theo ca deţinut. Datorită perseverenţei lui Jack, aducerea lui Theo pe scaunul electric fusese amânată suficient de mult pentru ca testele ADN să se transforme într-o practică uzuală, iar nevinovăţia lui să fie dovedită. Nu aşa

[1] Ivy League (literal, „Liga Iederii") grupa iniţial cele mai vechi şi prestigioase patru universităţi din nord-estul Statelor Unite: Harvard, Yale, Princeton şi Columbia. În prezent, opt universităţi fac parte din această ligă, celor patru deja amintite alăturându-se Cornell, Brown, Darmouth şi Pennsylvania, iar „Ivy League", care se referea iniţial la întrecerile sportive, a devenit pentru întreaga lume o filozofie a educaţiei sinonimă cu performanţa şi elitismul academic. Este considerată o adevărată rampă de lansare pentru viitoare personalităţi din lumea politică, a finanţelor, artelor, culturii, ştiinţei etc. (n. tr.)

[2] Liberty City este un cartier din oraşul Miami, Florida, al cărui nume derivă de la Liberty Square Housing Project, un complex de locuinţe, construit la sfârşitul anilor '30, pentru afro-americanii cu venituri mici, fiind al doilea centru de acest fel din Statele Unite. (n. tr.)

plănuise, dar astfel, Jack a început să facă parte din noua viaţă a lui Theo, uneori secondându-l, alteori stând deoparte şi urmărindu-l uimit cum încearcă să recupereze timpul pierdut.

– Hei, dă drumul la televizor, pe CNN, spuse Theo.

Prea dezorientat pentru a riposta, Jack cedă tonului imperativ. Puse mâna pe telecomandă şi aprinse televizorul, rămânând aşezat la picioarele patului.

Ecranul se umplu cu o imagine granulată, de slabă calitate, asemănătoare cu cele ale urmăririlor de maşini făcute de poliţie pe autostradă şi filmate din elicopter. Era o vedere aeriană a unui complex de clădiri. Zeci de case mici, şi altele, mai mari, punctau un decor bătut de vânturi. Existau şi petice de verdeaţă, dar, în ansamblu, părea un teren arid, tocmai bun pentru iguane şi şobolani de Cuba – dacă n-ar fi fost gardurile. Jack observă că se întindeau pe zeci de kilometri. Peisajul era întretăiat de şosele cu una sau două benzi de circulaţie, care dădeau impresia unor cicatrice, şi se zărea o coloană de vehicule deplasându-se cu mare viteză, deşi, de la această înălţime, păreau nişte maşinuţe de jucărie. În fundal, un colac de fum negru se înălţa ameninţător, ca dintr-un coş vulcanic.

– Ce-i asta? întrebă Jack.

– Un reportaj de la baza navală din golful Guantanamo. Are legătură cu clientul tău.

– Clientul meu? Care din ei?

– Nebunul.

– Asta nu mă ajută prea mult.

– Ei, ştii tu, sfântul din Haiti, răspunse Theo.

Jack nu se obosi să-i explice că nu era vorba propriu-zis de un sfânt.

– Vrei să spui Jean Saint[1] Preux? Ce-a făcut?

– Ce-a făcut? ricană Theo. A dat foc nenorocitei ăleia de baze militare.

6:35 a.m., golful Guantanamo, Cuba

Camp Delta se ivi la orizont, ca o minge de foc imensă, aidoma unui al doilea răsărit de soare. Vârtejul de fum negru se înălţase şi mai mult, alimentat de vâlvătaia de dedesubt. Aparent, briza uşoară care bătea dinspre strâmtoarea Windward nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile – era prea slabă pentru a împrăştia fumul, dar suficient de puternică pentru a răspândi un abur întunecat pe deasupra întregului capăt sud-estic al bazei navale a SUA din golful Guantanamo, Cuba.

Maiorul Frost Jorgenson gonea spre sud, aşezat în dreapta şoferului, într-un Humvee aparţinând infanteriei marine americane. Ochii îi lăcrimau din cauza fumului strecurat prin geamurile care se presupunea închise etanş.

– Incredibil, spuse el, pe când se apropiau de Camp Delta.

---

[1] „Sfânt", în franceză în original (n. tr.)

– Da, domnule, răspunse şoferul. N-am văzut în viaţa mea un incendiu aşa de puternic.

Maiorul Jorgenson sosise de relativ puţin timp la „Gitmo", ca parte a planului de asigurare a unei prezenţe progresive a puşcaşilor marini, după crearea la Camp Delta a unui spaţiu permanent de detenţie pentru aşa-numiţii „inamici combatanţi" – prizonieri suspectaţi de acte de terorism, fără a fi fost vreodată puşi oficial sub acuzare. Chiar şi după standardele puşcaşilor marini, Jorgenson putea fi catalogat ca un tip dur. Patru ani de fotbal american la Universitatea Grambling, în liga colegiilor, îl pregătiseră pentru o viaţă bazată pe disciplină, şi vechile obiceiuri nu se uită uşor. În acea zi, înainte de răsăritul soarelui, alergase trei kilometri şi făcuse două sute de flotări. Tocmai ieşea din duş, cu apa şiroind pe el, când telefonul sunase. Era Staţia de Pompieri Nr. 1. O explozie la Camp Delta. Posibile victime. Se solicita trimiterea unui detaşament de intervenţie rapidă. Nu se cunoşteau încă detaliile. Aproape imediat după aceea a început să primească alte apeluri, din partea ofiţerilor superiori, inclusiv de la generalul de brigadă responsabil cu întregul program al deţinuţilor, toţi cerând imperativ un raport. *Pronto*.

La punctul de control de la Camp Delta, soldatul de pază le făcu semn să treacă.

– Incredibil.

Maiorul se simţea un pic stânjenit de repetiţie, dar părea singurul cuvânt potrivit pentru a descrie spectacolul ce se desfăşura în faţa ochilor săi.

Vehiculul se opri, iar soldaţii săriră din maşină şi-şi puseră în grabă măştile de gaze. Un val de căldură se abătu instantaneu asupra maiorului, izbindu-l în faţă şi sufocându-l, de parcă ar fi aruncat neglijent un chibrit peste un maldăr de brichete de cărbune supraumezite. Instinctiv, îşi duse mâna la faţă, deşi era protejat de mască. După câteva clipe, senzaţia de fierbinţeală se mai domoli, dar vizibilitatea părea să scadă. Totul depindea de direcţia din care bătea vântul şi ţi se părea că păşeşti printr-un amurg ceţos în care soarele dimineţii, încă mult prea jos, nu reuşea să răzbată prin fumul gros. Jorgenson scoase lanterna din torpedou.

Porni cu un pas energic, călcând apăsat printre furtunurile tari ca piatra şi dărâmături, până ajunse în local unde acţiona echipa de la Staţia de Pompieri Nr. 2. Fumul gros şi toxic îl împiedica să vadă altceva decât cele mai apropiate trei maşini de pompieri, deşi era convins că undeva, în întuneric, acţionau mai multe. Sau cel puţin aşa spera. Căldura îl înfăşură din nou ca o pătură, dar şi mai sufocant i se păru zgomotul din jur – pârâiturile staţiei radio, vuietul sirenelor, strigătele oamenilor. Cel mai tare răsuna însă tocmai infernul din jurul său, cu limbile nesfârşite de foc care scoteau un zgomot specific incendiilor puternice, ceva ciudat, între vuietul unui val de reflux şi fâlfâitul unui cearşaf ud, pus la uscat în bătaia vântului.

– Atenţie!

Chiar deasupra lui, un şuvoi de apă ţâşni din tunul unei maşini de pompieri mari şi galbene, una dintre cele câteva maşini speciale de luptă contra

incendiilor, deţinute de bază. Aveau o capacitate de opt sute de litri şi un debit de 44 de litri de apă pe minut. Dar nu era nici pe departe de ajuns.

– Faceţi loc!

O echipă de brancardieri trecu în fugă pe lângă el. Maiorul Jorgenson aruncă o privire spre targa metalică prevăzută cu roţi, pe care zăcea întins un trup înnegrit, cu braţele şi picioarele contorsionate, ca o bucată de plastic topit. Din instinct, se repezi şi apucă de capătul din spate al tărgii, exact în momentul în care omul aflat în acea poziţie păru gata să se prăbuşească.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el.

Inima îi sări însă din piept când brancardierul aflat în faţă depăşi maşina de salvare, îndreptându-se spre o platformă plină cu rămăşiţe umane. Deja se adunaseră prea multe cadavre şi platforma nu mai rezista unor greutăţi suplimentare. Rostogoliră trupul carbonizat pe caldarâm.

– Domnule maior!

Se întoarse şi-l văzu pe comandantul pompierilor făcându-i semn să vină spre maşină. Un recrut păşi în faţă pentru a-i lua locul la căratul tărgii. Maiorul i-o încredinţă şi se grăbi să se alăture şefului pompierilor, intrând în cabină şi scoţându-şi masca, în timp ce închidea portiera.

Comandantul pompierilor, murdar de funingine, îi aruncă o privire mirată.

– Cu tot respectul, domnule, dar ce faceţi aici?

– Ce faceţi şi dumneavoastră, răspunse maiorul. E atât de grav pe cât pare?

– Poate chiar mai rău, domnule.

– Victime?

– Deocamdată, şase puşcaşi marini daţi dispăruţi. Unsprezece răniţi.

– Şi deţinuţii?

– Pe moment, e mai uşor să ţinem socoteala supravieţuitorilor.

– Câţi?

– Deocamdată, nici unul.

Maiorul simţi un gol în stomac. Nici unul. Nici un supravieţuitor. Era îngrozitor – şi va fi şi mai greu când vor trebui să dea socoteală pentru ceea ce se întâmplase.

Şeful pompierilor se frecă la ochi, îndepărtând un fir de cenuşă, şi spuse:

– Domnule, facem tot posibilul să ţinem piept monstrului. Dar orice informaţie aţi avea despre cauzele declanşării incendiului ne-ar fi, în acest moment, de mare folos.

– S-a prăbuşit un avion, răspunse maiorul. Asta e tot ce ştim. Un avion civil, un Cessna.

Chiar în acel moment, o formaţie de avioane de luptă F-16 zbură pe deasupra lor. De la izbucnirea incendiului, avioanele marinei survolaseră în permanenţă baza militară.

– Un aparat de zbor civil, spuneţi? Poate că nu e treaba mea, dar cum a fost posibil?

– Aşa e, nu e treaba dumneavoastră.

– Da, domnule. Dar pentru siguranţa oamenilor mei, mă gândesc că ar trebui să fim înştiinţaţi dacă în incintă există ceva... vreau să spun, ceva exploziv sau incendiar...

– Asta e o bază de detenţie. Atât şi nimic mai mult.

– A naibii explozie pentru un avion civil mic, care s-a prăbuşit taman peste o bază de detenţie.

Maiorul îşi ţinu privirea aţintită în faţă. N-avea ce să răspundă.

Comandantul pompierilor continuă:

– Domnule, oi fi eu un bătrân ramolit, dar la incendii mă mai pricep cât de cât. Un avion civil de mici dimensiuni care se prăbuşeşte peste o clădire nu poate provoca un asemenea incendiu, pentru simplul motiv că rezervorul lui e prea mic pentru a stoca atâta combustibil. Şi trupurile alea pe care le-am scos din foc... nu vorbim aici de arsuri de gradul trei. Optzeci şi cinci până la nouăzeci la sută prezintă arsuri de gradul patru sau chiar cinci, iar unele au ars până la os. Plus mirosul de benzen.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Că-mi dau seama când e vorba de napalm.

Maiorul îşi întoarse privirea spre flăcări, apoi scoase din buzunar telefonul mobil şi formă numărul centrului de comandă.

7:02 a.m., Miami, Florida

Jack dădu mai tare sonorul, pentru a auzi mai bine cuvintele precipitate ale prezentatoarei de ştiri, care încerca să comenteze imaginile televizate.

– Sunteţi martorii unor scene filmate în direct la baza navală americană de la Guantanamo, spuse prezentatoarea. Nu avem o confirmare oficială, dar CNN a intrat în posesia unor rapoarte neoficiale, potrivit cărora, imediat după răsăritul soarelui, aici a avut loc o explozie. Focul încă mai arde puternic, dar având în vedere că atât armata americană cât şi cea cubaneză au instituit o zonă tampon în jurul bazei, nu putem trimite o echipă pentru a filma mai de aproape. În acest moment, în direct prin telefon se află analistul militar al CNN, David Polk, ofiţer de marină în retragere şi fost comandant al bazei de la Guantanamo. Domnule Polk, privind imaginile de pe ecran, ne puteţi oferi informaţii care să ne ajute să înţelegem mai bine ce se petrece?

– După cum se poate vedea, Deborah, baza de la Guantanamo este destul de mare. Are circa şaptezeci şi doi de kilometri pătraţi şi se află în extremitatea sud-estică a Cubei, la aproximativ şase sute de kilometri de Miami, pe calea aerului. Câteva precizări de ordin istoric: SUA controlează acest teritoriu din timpul Războiului Americano-Spaniol şi însăşi existenţa bazei militare a fost o sursă de fricţiune în relaţiile americano-cubaneze, după venirea la putere a lui Fidel Castro. Nu se poate nega faptul că teritoriul aparţine de drept Cubei. Totuşi, din raţiuni de ordin strategic, SUA nu a renunţat până acum la acest

pete de pământ extrem de important, invocând un tratat de acum şaptezeci de ani, care, în esenţă, permite Americii să rămână aici oricât doreşte.

Din câte ştim, a avut loc o explozie. S-a mai întâmplat aşa ceva la Guantanamo?

Nu. Desigur, au existat momente de tensiune între cele două state, care au culminat la începutul anilor '60 cu episodul din Golful Porcilor şi cu criza rachetelor nucleare cubaneze şi s-au reaprins în 1994, când şaizeci de mii de refugiaţi cubanezi şi haitieni au fost închişi la Guantanamo. Dar aşa ceva nu s-a petrecut niciodată.

– Ce anume ar putea provoca o asemenea explozie la baza din Guantanamo?

– La acest moment, nu pot fi vehiculate decât speculaţii. Trebuie să aşteptăm noi informaţii.

– Puteţi să localizaţi incendiul pe ecran? Care porţiune din baza militară este afectată?

Este vorba de baza militară principală. Guantanamo este format din două părţi: pista de avioane se află spre vest, sub vânt. Baza principală este situată către est, dincolo de golful Guantanamo, o întindere de apă de patru kilometri. Puteţi vedea o parte din golf, în colţul din stânga sus al ecranului.

– Ce zonă din baza principală a fost cuprinsă de flăcări?

– Capătul sudic, numit şi Radiobaliza, din cauza antenei radio care domină terenul, şi pe care o puteţi vedea în imagine. Interesant, se pare că focul este concentrat în Camp Delta, noua bază de detenţie de maximă securitate.

Camp Delta a fost special construită pentru suspecţii de terorism, nu-i aşa?

Formularea oficială este „inamici combatanţi". Iniţial, singurii deţinuţi încarceraţi aici au fost presupuşi membrii ai reţelei teroriste al-Qaeda. Totuşi, în ultimele luni, Statele Unite au lărgit sfera de aplicabilitate a prevederilor referitoare la „inamicii combatanţi". Drept urmare, în prezent sunt închişi la Camp Delta capii unor carteluri ale drogurilor şi rebeli din America de Sud, posibili criminali de război din Cecenia, răpitori şi torţionari din Cambodgia şi tot felul de alte categorii care intră sub incidenţa definiţiei date de Departamentul Apărării „inamicilor combatanţi", în cadrul acestui război tot mai extins împotriva terorismului.

Această problemă a deţinuţilor a devenit subiectul unor controverse internaţionale destul de neplăcute pentru preşedintele Howe, nu-i aşa?

E puţin spus. Reţineţi că nici unul dintre deţinuţii de la Guantanamo nu a fost acuzat vreodată de ceva. Şi asta pentru că, aşa cum am spus, baza militară se află pe teritoriul cubanez. Departamentul Apărării a convins curţile federale americane că baza nu este situată pe teritoriul „suveran" al SUA şi deţinuţii nu au, aşadar, dreptul să fie judecaţi potrivit Constituţiei Statelor Unite. Casa Albă susţine că armata îi poate reţine pe deţinuţi pe termen nelimitat. Numai că, la nivel internaţional, se exercită tot mai multe presiuni pentru ca SUA fie să îi pună pe deţinuţi sub acuzare, fie să-i elibereze.

– Totuşi, sunt sigură că unii deţinuţi sunt extrem de periculoşi.

– Chiar şi cei mai radicali experţi în antiterorism ai preşedintelui au început să se îngrijoreze cu privire la amploarea protestelor contra ţinerii sub detenţie pe termen nedefinit, fără punerea sub acuzare. Pe de altă parte, este foarte posibil ca unii deţinuţi de la Guantanamo să se numere printre cei mai periculoşi oameni din lume. Aşadar, Camp Delta este în prezent un fel de butoi cu pulbere.

– Care tocmai a explodat, la modul cel mai propriu.

– Cred că va fi una dintre cele mai dificile probleme cu care preşedintele Howe se va confrunta în acest al doilea mandat al său. Ce e de făcut cu toţi aceşti inamici combatanţi pe care i-am urmărit pe tot globul, i-am arestat şi închis, fără a-i pune sub acuzare?

– După cum arată lucrurile, se pare că cineva a găsit o soluţie.

– Nu asta voiam să sugerez, dar...

– Domnule Polk, mulţumim foarte mult pentru participarea dumneavoastră la această emisiune. CNN va reveni după pauza publicitară cu alte imagini în direct, de la baza militară americană de la Guantanamo.

Jack opri sonorul.

– Mai eşti la telefon? întrebă el.

– Da, răspunse Theo. Îţi vine să crezi c-a făcut-o?

– Ce anume?

– N-ai văzut – e vorba de un Cessna. Ce naiba, omule, trezeşte-te odată. Este Operaţiunea Northwoods.

Cineva bătu la uşă. Un zgomot puternic şi autoritar – braţul lung al legii îl găsise.

– Deschideţi! FBI-ul!

Jack apucă strâns receptorul.

– Theo, cred că o să am nevoie de un avocat.

Uşa din faţă cedă cu o bufnitură şi, după numai o clipă, Jack îşi dădu seama că o echipă SWAT[1] pătrunsese în casă. Îi auzi venind pe hol şi îi văzu năvălind în dormitor. „Culcat, la podea!" strigă cineva, şi Jack se supuse instinctiv. N-avusese niciodată pretenţia c-ar fi cel mai deştept avocat din lume, dar era suficient de isteţ ca să înţeleagă că atunci când şase tipi dau buzna într-un dormitor, înainte de ivirea zorilor, complet echipaţi în uniforme SWAT, treaba e complicată. Se hotărî să lase discursul despre libertăţile civile pe altă dată, poate într-o zi când n-avea să stea cu faţa îngropată în covor şi cu puştile automate aţintite asupra cefei.

– Unde e Jack Swyteck? lătră unul dintre oameni.

– Eu sunt Jack Swyteck.

---

[1] SWAT (Special Weapons and Tactics) este o unitate de elită a poliţiei americane, specializată în operaţiuni de mare risc, precum arestarea unor infractori periculoşi, intervenţii în luări de ostatici, împotriva unor suspecţi înarmaţi sau în cazru de contra terorism (n. tr.).

Urmă un moment de tăcere, în care şeful echipei păru să confrunte o fotografie cu chipul lui Jack. Apoi spuse:

– Lăsaţi-l să se ridice, băieţi.

Jack se sculă şi se aşeză pe marginea patului. Pe post de pijama, purta o pereche de pantaloni scurţi de sport şi un tricou inscripţionat *Miami Dolphins*. Echipa SWAT făcu un pas în spate. Şeful îşi coborî arma şi se prezentă drept agentul Matta, FBI.

– Scuze pentru modul în care am intrat, spuse el. Am primit un pont că vă aflaţi în pericol.

– Un pont? De la cine?

– Anonim.

Jack îi aruncă o privire sceptică. La urma urmei, era avocat al apărării.

– Trebuie să discutăm despre clientul dumneavoastră, Jean Saint Preux. A acţionat singur?

– Deocamdată, nici nu ştiu dacă a făcut ceva.

– Păstraţi-vă replicile astea pentru tribunal, spuse Matta. Spuneţi-mi dacă mai sunt şi alte avioane pe drum.

Jack înţelese pe dată gravitatea situaţiei şi motivele apariţiei în forţă a echipei SWAT.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Clientul dumneavoastră face de ceva vreme curse în strâmtoarea Windward, nu-i aşa?

– Da. E haitian. Mulţi oameni mor pe mare încercând să fugă din insule. Saint Preux participă la misiuni umanitare de localizare a bărcilor pierdute în larg.

– Cât de bine îl cunoaşteţi?

– E un client ca oricare altul. L-am întâlnit acum zece ani, când am fost avocat pro bono într-un caz de imigrare. Oricum, presupun că ştiţi mai multe decât mine. Sunteţi siguri că el e?

– Sper că ne puteţi ajuta identificându-i vocea de pe înregistrările turnului de control aerian.

Agentul Matta scoase un CD din buzunar şi adăugă:

– A fost editat comprimând durata convorbirii, dar tot este extrem de informativ.

Jack era şi el curios să afle dacă, într-adevăr, clientul său era implicat – dacă mai trăia sau murise.

– OK, daţi-i drumul, spuse el.

Matta introduse CD-ul în player. Câteva clipe, nu se auzi nimic. Apoi, o voce înfrântă: *Aici turnul de control, Baza Aeriană Navală a SUA, golful Guantanamo, Cuba. Aparat neidentificat, zburând pe direcţia opt-cinci, cu unu-cinci noduri, identificaţi-vă.*

Urmă o altă pauză. Turnul de control repetă cererea. În cele din urmă, îi răspunse o voce care se auzea cu greu, dar în care se putea distinge accentul creol. *Recepţionat.*

– E Jean, spuse Jack.

Vocea înregistrată a controlorului de trafic continuă: *Sunteţi pe punctul de a pătrunde neautorizat într-un spaţiu aerian. Vă rog să vă identificaţi.*

Nici un răspuns.

Au fost trimise avioane de luptă în urmărire. Vă rog să vă identificaţi.

Jack se apropie pentru a auzi mai bine. Clientul său părea să respire greu.

Vocea controlorului deveni mai imperativă. *Aparat neidentificat, dispozitivul dumneavoastră de emisie transmite codul şapte-şapte-o sută. Aveţi vreo urgenţă?*

O nouă pauză, apoi altă voce: *Guantanamo, aici Mustang.*

Matta se întinse peste consolă şi opri aparatul, atât cât să explice: „Este pilotul de pe avionul de luptă."

Înregistrarea continuă: *Aparatul se află în raza noastră vizuală. Cessna alb unu-optzeci-doi cu dungi albastre. Număr de înmatriculare – Noiembrie doi şase Golf Mike. Un pilot la bord. Nici un pasager.*

Vocea controlorului de trafic se auzi din nou: *Noiembrie doi şase Golf Mike, rog confirmaţi cod şapte-şapte-o sută. Aveţi probleme?*

Afirmativ.

Identificaţi-vă.

Jean Saint Preux.

Ce probleme aveţi?

Cred... cred că fac un infarct.

Controlorul întrebă: *Mustang, îl mai ai în raza vizuală?*

Afirmativ. Pilotul pare prăbuşit peste manete. Avionul e pus pe pilot automat.

Noiembrie doi şase Golf Mike, aţi pătruns neautorizat în spaţiul aerian. Recepţionat?

Nici un răspuns.

Aici Mustang. Se văd nişte MIG-uri. Două se apropie la doi-o sută-patruzeci grade, vest-nord-vest.

Matta privi spre Jack şi spuse: „MIG-urile sunt avioane din dotarea cubanezilor. Avioanele particulare nu sunt privite cu ochi buni în spaţiul aerian cubanez."

Vocea înregistrată a controlorului de trafic se auzi din nou: *Noiembrie doi şase Golf Mike, solicitaţi permisiunea de a ateriza?*

Da, veni cu greu răspunsul. *Nu mă pot întoarce.*

Următoarea intervenţie, în spaniolă, îi dădu fiori lui Jack. *Atenţiune. Aţi încălcat spaţiul aerian suveran al Republicii Cuba. Aceasta este singura avertizare. Schimbaţi imediat cursul sau veţi fi tratat ca avion inamic şi veţi fi atacat cu focuri de armă.*

Controlorul: *Noiembrie doi şase Golf Mike, schimbaţi cursul la doi-douăzeci, sud-sud-vest. Ieşiţi din spaţiul aerian cubanez şi intraţi în coridorul american. Recepţionat?*

Matta opri înregistrarea şi explică: „Există un coridor îngust, folosit de avioanele americane pentru a decola şi ateriza la bază. Controlorul încearcă să-l aducă în zona de securitate."

Înregistrarea continuă: *Noiembrie doi şase Golf Mike. Recepţionat?*

Înainte ca Saint Preux să poată răspunde, cubanezii interveniră în spaniolă, cu un nou avertisment: *Schimbaţi imediat cursul sau veţi fi tratat ca avion inamic şi veţi fi atacat cu focuri de armă.*

Noiembrie doi şase Golf Mike. Recepţionat?

Face semne cu mâna, interveni Mustang. *Cred că nu mai poate vorbi.*

Controlorul: *Noiembrie doi şase Golf Mike, viraţi la doi-douăzeci, sud-sud-vest. Aliniaţi-vă cu F-16 din fruntea escadrilei şi veţi fi escortat pentru aterizare. Aveţi permisiunea de a ateriza la Guantanamo.*

Jack privi spre fereastră, în timp ce cu ochii minţii trăia drama de pe cerul cubanez.

Mustang, în ce poziţie te afli? întrebă controlorul.

Suntem în coridor. Ţinta e din nou pe pilot automat.

Ai avionul în raza vizuală?

Da. Sunt înspre aripă. Manevra prin care s-a îndepărtat de MIG-uri l-a epuizat. Pilotul pare aproape inconştient. Situaţia e periculoasă.

Noiembrie doi şase Golf Mike, semnalizaţi cu mâna spre pilotul nostru, dacă sunteţi conştient şi urmăriţi transmisia.

După un lung moment de tăcere, Mustang spuse: *OK. A semnalizat.*

Controlorul: *Aveţi permisiunea de a ateriza pe pista unu. Sunteţi escortat de patru aparate F-16, autorizate să tragă, dacă vă abateţi de la cursul stabilit. Recepţionat?*

Pauză, apoi Mustang: *A recepţionat.*

Am înţeles. Mustang, ia-o înainte.

După treizeci de secunde de linişte, controlorul interveni din nou: *Mustang, ce vizibilitate directă ai?*

Prietenul nostru ar trebui să aibă vizibilitate bună. Ne apropiem de capătul sudic al bazei principale.

Matta se folosi de pauza următoare, pentru a oferi alte explicaţii: „Baza principală se află la est de pistă. Pentru a ateriza, avioanele trebuie să survoleze baza principală şi apoi golful."

La naiba! strigă deodată Mustang. *Ţinta a leşinat!*

Noiembrie doi şase Golf Mike, ridicaţi aparatul!

E în aceeaşi poziţie! se auzi, tot mai plină de îngrijorare, vocea din Mustang.

Ridicaţi imediat aparatul!

Nici o schimbare spuse Mustang.

Noiembrie doi şase Golf Mike, ultimul avertisment. Preluaţi controlul sau se va trage asupra aparatului!

Se îndreaptă direct spre Camp Delta.

Foc de voie!

Un zgomot ascuţit, ca un scrâşnet, veni dinspre difuzor. Apoi se aşternu tăcerea.

Matta apăsă pe butonul STOP.

– Asta-i tot! spuse el impasibil.

Ocoli încet consola şi reveni la locul lui, în fotoliu.

Jack rămăsese încremenit. Fără să fi fost un apropiat al lui Saint Preux, era emoţionat.

Matta întrebă:

– Domnul Saint Preux suferea cu inima?

– Nu, din câte ştiu. Avea însă cancer pancreatic. Doctorul îi mai dăduse câteva luni de trăit.

– A menţionat vreodată posibilitatea de a se sinucide?

– Nu mie.

– Era deprimat, furios?

– Cine n-ar fi? N-avea decât şaizeci şi trei de ani. Dar asta nu înseamnă că şi-a prăbuşit deliberat avionul în Guantanamo.

Matta întrebă:

– Ştiţi dacă avea vreun motiv pentru a urî autorităţile americane?

Jack şovăi.

Matta insistă:

– Uitaţi cum stă treaba, înţeleg că sunteţi avocatul lui şi există problema confidenţialităţii. Dar clientul dumneavoastră este mort, la fel şi şase puşcaşi marini, plus o mulţime de deţinuţi. Trebuie să încercăm să înţelegem ce s-a întâmplat.

– Tot ce vă pot spune este că era nemulţumit de modul în care guvernul nostru îi trata pe refugiaţii haitieni. Considera că se aplică standarde duble celor de culoare. N-am de gând să vă citez dintr-o predică a lui Jesse Jackson[1], dar ştiţi cum se spune – dacă te naşti negru, n-ai cale de întoarcere.

– Şi era suficient de nemulţumit pentru a arunca în aer o bază navală?

– Nu ştiu.

– Ba cred că ştiţi, ripostă Matta cu asprime.

Se interpuse brusc în spaţiul lui Jack, privindu-l drept în faţă.

– Cred că infarctul a fost o păcăleală. Cred că a fost un atac suicidal, planificat de un om care mai avea puţin de trăit. Şi presupun că a beneficiat de un sprijin logistic şi financiar din partea unei organizaţii pe care numai dumneavoastră ne puteţi ajuta s-o identificăm.

– E ridicol! exclamă Jack.

– Aveţi de gând să pretindeţi în continuare că nu v-a spus nimic despre planurile lui sau despre această organizaţie?

---

[1] Reverendul Jesse Jackson, celebru militant pentru drepturile oamenilor de culoare din Statele Unite (n. tr.).

Jack era gata să-i răspundă că nu putea să-i mărturisească nimic, chiar dacă ar fi vrut, să invoce confidenţialitatea sau caracterul privilegiat al discuţiilor cu clientul său – chiar dacă acesta era mort. Îşi aduse însă aminte de un anumit lucru pe care Jean îl spusese în faţa lui, a lui Theo şi a încă vreo şase indivizi pe jumătate beţi, în taverna în care lucra Theo, ceva ce putea deci să povestească fără să se teamă că ar fi încălcat încrederea acordată de clientul său.

– A zis ceva de Operaţiunea Northwoods.

Matta păli. Se întoarse, ieşi din cameră şi începu imediat să vorbească la telefonul său codat.

7:40 p.m., două săptămâni mai târziu

Sparky's Tavern se află pe autostrada 1, la sud de Homestead, una dintre ultimele spelunci, înainte ca peisajul care purta încă urmele devastatoare ale uraganului Andrew din 1992 să facă loc splendidului arhipelag Florida Keys. Fusese amenajată într-o fostă benzinărie, iar podeaua era atât de pătată de băuturile vărsate pe jos, încât nici măcar Agenţia pentru Protecţia Mediului nu avea cum să stabilească dacă mai mult lichid inflamabil intrase în duşumea înainte sau după transformarea în cârciumă. Rampa de maşini nu mai exista, dar garajul fusese păstrat. În încăpere se aflau un bar lung din lemn, un televizor fixat pe canalul ESPN[1] şi un număr aparent nesfârşit de fise, pe masa de biliard. Berea era servită în căni, iar cele goale erau sparte în stil specific, trântite de menghina pentru cauciucuri, aflată încă pe bancul de lucru. Era genul de local pe care Jack l-ar fi frecventat asiduu dacă s-ar fi aflat în apropierea casei, dar aici sosea, după un drum de patruzeci de minute cu maşina, dintr-un singur motiv: barmanul era Theo Knight.

– Încă unul, amice?

Theo îl servea cu păhărele de tequila.

– Nu, mulţumesc, răspunse Jack.

– Haide. Mai ia unul, dar fără auxiliari, insistă Theo, luând de pe bar lămâile şi solniţa.

Mintea lui Jack rătăcea însă în altă parte.

– Am cunoscut un fost militar de carieră. Susţine că ştie tot despre Operaţiunea Northwoods.

– I-auzi! Ştie tot şi despre Zâna Măseluţă şi iepuraşii de Paşti?

– A lucrat la Pentagon în timpul administraţiei Kennedy.

Theo turnă un alt pahar de tequila, însă Jack nu-l atinse.

– Bun, te ascult, se resemnă Theo.

– Mi-a arătat un memorandum păstrat ani de zile în arhiva de documente strict secrete. A fost declasificat acum câţiva ani, dar cumva nu a ajuns în atenţia presei, deşi se intitula „Justificări pentru intervenţia militară a SUA în Cuba".

---

[1] Canal TV specializat în transmisiuni sportive (n. tr.).

Şefii de stat major l-au prezentat Departamentului Apărării la câteva luni după invazia din Golful Porcilor. Nimeni nu neagă existenţa memorandumului, dar fostul secretar al Apărării, McNamara, a declarat că nu l-a văzut niciodată. Oricum, este vorba de schiţa unui plan intitulat „Operaţiunea Northwoods".

– Deci, Operaţiunea Northwoods a existat cu adevărat? Papa Paul nu o luase razna sub efectul calmantelor?

– Îl chema Saint Preux, tâmpitule. Şi era vorba de un memorandum, nu de o operaţiune reală. Ideea era ca armata americană să înscenеze acţiuni teroriste la Guantanamo şi să dea vina pe Cuba, ca pretext pentru a-i declara război.

– Fugi de-aici!

– Serios! Într-o primă fază, nişte cubanezi aflaţi de partea noastră, îmbrăcaţi în uniforme militare cubaneze, urmau să creeze panică la baza din Guantanamo, să dea foc muniţiei şi avioanelor, să declanşeze incendii, să saboteze un vapor aflat în port şi să scufunde un vas din apropierea radei.

– Pare intriga unui film prost.

– Şi asta nu e tot. Se face referire şi la posibilitatea unui incident de tipul „Remember the *Maine*"[1], în care SUA să-şi detoneze una dintre navele din golful Guantanamo, după care să acuze Cuba.

– Bine, dar cum se poate face aşa ceva fără a lovi în proprii oameni?

– Nu se poate. Şi lucrul ăsta e arătat în memorandum – când am citit, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Scria negru pe alb: „Lista victimelor americane, publicată în ziarele din SUA, va da naştere unui val de indignare naţionalistă pe deplin justificată."

Theo se cutremură – sau poate era efectul tequilei?

---

[1] *Remember the Maine! To hell with Spain!* („Amintiţi-vă de *Maine*! În iad cu Spania!") a fost sloganul de presă lansat de ziarul *Journal* şi „strigătul de luptă" care i-a animat pe americani în timpul Războiului Americano-Spaniol (aprilie–august 1898). La 15 februarie 1898, cuirasatul american *Maine*, aflat în rada portului Havana, este zguduit de o explozie în care pier peste 250 de oameni. Ziarele americane populare, avide de senzaţional, acuză Spania de un atentat criminal, în încercarea de a influenţa opinia publică în favoarea războiului cu spaniolii, stăpânitorii Cubei încă de la descoperirea sa de către Cristofor Columb. În America acelor ani exista sentimentul că Statele Unite ar trebui să-şi îndrepte „misiunea civilizatoare" către eliberarea popoarelor primitive (mai ales că expansiunea Franţei şi a Marii Britanii stârnea oarecare invidie). Prima ocazie de a pune în practică noul imperialism american a fost oferită de imperiul în declin al Spaniei. În 1895, locuitorii Cubei au lansat o revoltă naţionalistă care a fost suprimată cu atrocităţi prezentate pe larg în presa americană. Totuşi, populaţia americană nu era convinsă de necesitatea războiului. Campaniile de presă de după incidentul cu nava *Maine* au contribuit însă decisiv la mobilizarea americanilor, războiul declanşându-se după numai câteva luni şi sfârşindu-se cu înfrângerea Spaniei şi anexarea de către SUA a Cubei, Filipinelor, Puerto Rico şi insulei Guam. Cauzele exploziei şi scufundării navei *Maine* nu au fost niciodată elucidate, dar una dintre teoriile vehiculate este aceea că guvernul american s-ar fi aflat în spatele incidentului (n. tr.).

– Dar n-au făcut de fapt toate chestiile astea, nu?

– Nu. S-a găsit probabil la Pentagon cineva cu scaun la cap. Totuşi, mă gândesc dacă nu cumva Jean a încercat să ne spună ceva despre o Operaţiune Northwoods din secolul XXI.

Theo încuviinţă, după care adăugă, mergând pe firul logic:

– Un avion care se prăbuşeşte peste o bază militară, câteva victime americane, şi *voilà*! Astfel, problema arzătoare a celor şase sute de terorişti deţinuţi fără a fi judecaţi ar fi rezolvată odată pentru totdeauna. Nu, nu e posibil, nu-i aşa?

– Nu. N-ar putea...

Jack se întrerupse. Preşedintele Lincoln Howe vorbea la televizor.

– Amice, dă-l, te rog, mai tare.

Theo se căţără pe un taburet de lângă bar şi dădu volumul mai tare. Pe ecran, preşedintele Lincoln Howe se adresa în direct naţiunii, la o oră de vârf, îndreptându-şi umerii, în timp ce vorbea la microfon, cu o voce puternică şi convingătoare, capabilă să transmită întreaga responsabilitate a înaltei sale funcţii. Lumea nu putea decât să admire atitudinea hotărâtă a acestui fost general de armată.

– FBI-ul şi Departamentul de Justiţie au lucrat fără întrerupere şi au finalizat rapid această investigaţie, spuse preşedintele. Suntem ferm convinşi că domnul Saint Preux a acţionat de unul singur. A umplut rezervorul unui avion civil cu material puternic exploziv, creând echivalentul unei bombe cu napalm de patru sute de kilograme. Printr-o serie de înşelătorii, printre care un fals atac de cord, a obţinut permisiunea de a ateriza la baza noastră navală şi aeriană din Guantanamo. Şi-a urmat planul şi avionul a explodat, incendiind Camp Delta, ucigând şase puşcaşi marini americani şi peste şase sute de deţinuţi, şi rănind mulţi alţii. Evident, rugăciunile şi compasiunea noastră se îndreaptă către victime şi familiile acestora. Dar doresc totodată să subliniez că rapiditatea cu care am acţionat în acest incident dovedeşte hotărârea noastră fermă de a-i urmări până la capăt pe toţi teroriştii, precum şi toate grupările teroriste, indiferent din cine ar fi compuse, fie că ţinta lor ar fi soldaţii americani, civilii nevinovaţi sau chiar combatanţii inamici pe care Statele Unite îi ţin legal în custodie.

Preşedintele făcu o pauză, ca pentru a da vocii sale răgazul să se înmoaie, apoi îşi îngustă ochii şi atacă ultima parte a discursului:

– Nu încape nici o îndoială. Deşi majoritatea victimelor erau combatanţi inamici deţinuţi în baza noastră militară de la Guantanamo, acesta a fost în mod clar un atac asupra democraţiei şi Statelor Unite ale Americii. Odată cu moartea domnului Saint Preux, s-a făcut însă dreptate. Noapte bună, vă mulţumesc şi Dumnezeu să binecuvânteze America!

Jack rămase lipit de televizor, pe când preşedintele cobora de pe podium. Reporterii săriră imediat de pe scaune, lansându-şi tirul de întrebări, dar preşedintele le făcu un semn cu mâna şi dispăru. Comentatorii reţelelor de televiziune intervenira din studiouri cu propriile analize, dar în mintea lui Jack

se învolburau alte gânduri. Existase ceva real în această Operaţiune Northwoods? Clientul său făcuse o favoare guvernului american? Sau, dimpotrivă, pusese administraţia Howe într-o lumină proastă, inducând ideea că însuşi preşedintele îl incitase la acest gest? Oricare ar fi fost adevărul, răspunsul nu fusese găsit.

Sau poate că da?

Theo stinse televizorul.

– Şi cu asta s-a terminat, remarcă el, cu mai mult sarcasm decât de obicei. Încă un nebun de haitian care îşi zdrobeşte avionul de o bază navală americană, în semn de protest faţă de politica de imigrare a Statelor Unite.

Jack îşi ridică păhărelul de tequila.

– Sunt gata, spuse el.

– Pentru ce?

– Să renunţ la auxiliari, răspunse Jack, aruncând o privire spre lămâi şi solniţă.

J. A. Konrath

J. A. KONRATH ESTE UN NUME relativ nou pe scena thrillerului. Seria locotenentului Jacqueline „Jack" Daniels aduce în prim-plan o poliţistă din Chicago, în vârstă de patruzeci şi ceva de ani, care urmăreşte criminali în serie. În romanul său de debut, *Whisky acru*, Konrath a îmbinat într-un mod unic adrenalina pură cu momentele hilare. În *Bloody Mary* şi *Unghia ruginită* a urmat aceeaşi reţetă a râsului care merge mână în mână cu fiorii pe şira spinării, apelând la formula eroilor agreabili, puşi în situaţii înfricoşătoare. Konrath consideră că o mare parte din latura amuzantă a unui thriller este generată de personajele secundare. Oamenii se definesc prin cei care îi înconjoară, iar Jack are câţiva companioni care o ajută sau, dimpotrivă, o încurcă în investigaţiile criminale.

Phineas Troutt este unul dintre amicii utili.

Phin îşi face apariţia pentru prima oară în *Whisky acru*. Rezolvă problemele operând în afara legii, făcând tot felul de treburi murdare, pentru care este plătit regeşte. Jack nu ştie cu certitudine cum îşi câştigă Phin existenţa. Nici Konrath nu ştie, dar crede că merită să încerce să afle.

Abandonând lumea canibalilor, a necrofililor, a criminalilor în serie şi a celor ce filmează asasinate în direct, din romanele cu Jack Daniels, *Epitaf* atacă o problemă mai familiară şi mai accesibilă – găştile de cartier. Rezultatul este mai dur, mai întunecat şi mai violent decât seria care a dat naştere personajului Phineas Troutt. Nimic amuzant. Nici o glumă. Konrath s-a aventurat întotdeauna în tenebre, dar umorul nu-i mai serveşte aici drept plasă de siguranţă. Ce îl face pe un om să renege societatea şi să ucidă pentru bani? Există vreo legătură între moralitate şi demnitate? Şi, mai presus de orice, ce anume introduce Phin în tuburile de cartuş ale puştii Mossberg modificate?

Aşadar, să înceapă numărătoarea cadavrelor.

EPITAF

SĂ ŞTII CUM S-O IEI pe cocoaşă este o adevărată artă.

Eram flancat de doi indivizi care mă ţineau cu braţele întinse, de parcă voiau să mă crucifice. Tipul responsabil cu bătaia se năpusti asupra mea cu sălbăticie, fără să se proptească bine pe picioare sau îşi folosească toată forţa

corpului. Irosea mai multă energie înjurând şi ţipând, în loc să se concentreze pe ideea de a-mi produce cât mai multă durere.

Amator.

Nu că m-aş fi plâns. Compensa din plin lipsa de profesionalism cu răutatea.

Se mişcă şi mă lovi lateral, ca un ageamiu. Mi-am încordat muşchii stomacului şi am încercat să-mi schimb poziţia pentru a încasa lovitura în centru, şi nu în rinichi, o zonă mult mai vulnerabilă.

Am expirat cu putere când pumnul se abătu asupra mea, dar tot am văzut stele verzi.

Tipul se dădu un pic în spate ca să-şi ia avânt şi să mă pocnească în faţă. Acum, în loc să mă încordez, mi-am lăsat muşchii să se relaxeze şi am atenuat efectul lăsându-mi capul pe spate.

Totuşi, durea al naibii de tare.

Am simţit gustul de sânge, dar nu ştiam dacă se scurge din nas sau din gură. Probabil că ambele variante erau corecte. Ochiul stâng mi se umflase deja şi nu mai vedeam nimic cu el.

Hijo calvo de una perra!

„Fiu de căţea chelios!" Foarte original. Tipul începu să răsufle greu, cocârjat şi cu faţa lucind de sudoare.

În zilele noastre, băieţii ăştia din găşti nu se mai ţin în formă. Şi de vină sunt televiziunea şi fast-foodul.

O ultimă lovitură – fără prea mare tragere de inimă, în nasul meu spart –, după care mi-au dat drumul.

M-am prăbuşit cu faţa în jos, într-un soi de baltă cu iz de urină. Cei trei Regi Latino mă scuipară pe rând. Pe urmă, o luară în sus pe alee râzând şi bătându-se pe spate.

Când s-au îndepărtat suficient, m-am târât spre un tomberon, m-am sprijinit de el şi m-am ridicat în picioare. Aleea era întunecoasă şi tăcută. Am simţit că-mi trece ceva peste picior.

Şobolanii se adunaseră să lingă sângele care se scurgea din mine.

Un cartier cât se poate de pitoresc!

Mă durea tot corpul, dar eram de mult obişnuit cu durerea. Am inspirat adânc şi m-am pipăit peste tot. Se părea că toate organele erau la locul lor.

Avusesem noroc.

Am scuipat. Saliva amestecată cu sânge mi se lipi de buza superioară, umflată, şi porni să picure pe tricou. Am făcut câţiva paşi, reuşind să-mi păstrez echilibrul, am continuat să merg pe alee, ieşind în stradă şi oprindu-mă la staţia de autobuz din colţ.

M-am aşezat.

Regii îmi luaseră portofelul, în care n-aveam acte de identitate sau cărţi de credit, doar câteva sute de dolari. În pantof ţineam ascunsă o hârtie de cinci dolari pentru cazuri de urgenţă. Autobuzul sosi şi şoferul solid ridică din sprâncene când mă văzu.

– Amice, ai nevoie de un doctor?

– Am avut parte de o mulţime de doctori.

Ridică din umeri şi-mi luă mărunţişul pentru bilet.

În autobuz, ceilalţi pasageri se străduiau din greu să-mi evite privirea. M-am aplecat în faţă pentru ca sângele să picure pe jos, între picioare, şi să nu-mi pătez şi mai tare hainele. Era perechea mea bună de blugi.

Am ajuns la staţia mea, i-am salutat pe toţi făcându-le un semn voios cu mâna şi am coborât împleticindu-mă.

Colţul dintre State şi Cermak sclipea în lumina reclamelor în engleză şi chineză. Spre deosebire de New York şi Los Angeles, ambele cu câte un ditamai Chinatown, Chicago are mai degrabă un *Chinablock*[1]. Dacă se întâmplă să clipeşti în timp ce conduci maşina spre vest de 22th Street, rişti să nici nu-l vezi.

Deşi sunt alb, în Chinatown am descoperit un soi de linişte pe care n-o găsisem în cartierele englezeşti. De când am fost diagnosticat, m-am cam retras din societate. M-am stabilit aici pentru că era ca şi cum aş fi locuit într-o ţară străină – sau cel puţin într-un colţişor dintr-o altă ţară.

Aveam o cameră la Lucky Lucky Hotel, înghesuit între un bloc de apartamente în paragină şi o măcelărie chinezească, pe State colţ cu 25th Street. Camerele se închiriau în general cu ora, deşi mi se părea probabil cel mai respingător loc în care să aduci o femeie, chiar dacă era şi ea închiriată tot cu ora. Holurile miroseau a mucegai, iar tencuiala îţi cădea în cap când urcai scările, desene obscene se înşirau pe pereţi şi întreaga clădire era uşor înclinată spre dreapta.

Plăteam o chirie decentă – stăteam gratis, cu condiţia să-i ţin departe pe traficanţii de droguri. Ceea ce şi făcusem, de altfel, cu excepţia celor care îmi vindeau mie.

L-am salutat pe proprietar, Kenny-Jen-Bang-Ko, şi i-am cerut cheia. Kenny avea de trei ori vârsta mea şi era ras la sânge, cu excepţia câtorva aluniţe negre pe obraji, din care ieşeau fire albe, lungi, de păr, de care trase în timp ce mă cercetă cu privirea.

– Ce face celălalt individ? mă întrebă.

– Tocmai bea o sticlă de bere, cumpărată cu banii furaţi de la mine.

Kenny dădu aprobator din cap, ca şi cum ăsta ar fi fost exact răspunsul pe care-l aştepta.

– Vrei nişte pizza?

Îmi arătă cu un semn cutia de pe tejghea. Feliile păreau atât de vechi şi de zbârcite încât semănau cu Doritos[2].

– Din câte ştiam, chinezilor nu le place mâncarea de fast-food.

---

[1] Chinatown – Oraşul chinezesc, termen sub care sunt cunoscute în lume cartierele locuite majoritar de etnici chinezi, şi Chinablock – „Blocul" chinezesc (n. tr.).

[2] Marcă de chipsuri de tortilla, fabricată, începând cu 1966, de compania americană Frito-Lay, o divizie a PepsiCo, Inc. (n. tr.).

– Pizza nu rapidă[1]. Treizeci de minute se coace. Anşoa şi ardei iute.

Am declinat oferta.

Camera mea se afla cu un etaj mai sus, pe nişte scări care scârţâiau îngrozitor. Am descuiat uşa şi am şontâcăit până la baie, apoi m-am privit în oglinda crăpată.

Dumnezeule!

Ochiul stâng era complet închis, iar în jurul său se formaseră nişte pungi de mărimea perelor. Vânătăile concurau cu umflăturile de un roşu aprins, de pe obraji şi frunte. Nasul era moale, ca un jeleu de căpşuni, iar sângele curs se transformase, pe buze şi de-a lungul gâtului, într-o crustă neagră.

Arătam de parcă fusesem bătut măr de Jackson Pollock[2].

Mi-am scos tricoul, apoi pantofii şi jeanşii, şi am dat drumul la duş, cu apa opărită.

Durea al naibii de tare, dar am scăpat în mare parte de jeg.

După duş, am dat pe gât cinci pastile de Tylenol[3] cu câte o duşcă de tequila şi am stat zece minute în faţa oglinzii, încercând să-mi îndrept nasul, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă.

Aveam în casă nişte cocaină, dar n-aveam cum s-o prizez cu nasul meu spart şi mă simţeam prea istovit ca să mi-o injectez. M-am mulţumit cu tequila, gândindu-mă că a doua zi aveam să-mi iau reţeta de codeină.

Durerea nu mă lasa să dorm, aşa că m-am hotărât să fac o trebuşoară.

Cu ajutorul unei furculiţe murdare, am scos scândurile de duşumea de lângă calorifer. De sub ele am extras o pungă de plastic, plină cu ceea ce păreau la prima vedere nişte pietricele cenuşii. Granulele aveau mărimea şi consistenţa pietrişului de acvariu.

Am pus punga pe podea şi am scos dispozitivul de încărcat Lee Load-All, cântarul, o cutie cu praf de puşcă, nişte ştifturi şi o cutie cu tuburi de cartuş, goale, de calibrul 12.

Am dus totul pe masa din bucătărie. Mi-am pus o pereche nouă de mănuşi din plastic, am fixat încărcătorul pe blatul de masă şi am petrecut ora următoare umplând cu grijă zece cartuşe. După ce am terminat, am băgat cinci cartuşe în magazia puştii Mossberg 935, cu patul şi ţeava tăiate, pentru a fi mai uşor de camuflat.

Îmi plăceau puştile. Îţi dădeau mai mult timp pentru a ţinti şi erau mai greu de depistat de poliţie decât gloanţele, plus că nimic nu băga mai tare spaima în cineva ca zgomotul făcut de introducerea unui cartuş în magazia puştii.

Pentru ceea ce aveam de gând să fac nu exista alternativă.

---

[1] Joc de cuvinte: fast-food, înseamnă literal „mâncare rapidă" (n. tr.).

[2] Cunoscut pictor american (1912–1956), unul dintre reprezentanţii de frunte ai expresionismului abstract (n. tr.).

[3] Tylenol este o cunoscută marcă americană de calmante (n. tr.).

Până să termin, nasul meu luase medalia de aur la zvâcnit, iar ochiul, pe cea de argint. Am mai înghiţit cinci pastile de Tylenol cu patru pahărele de tequila, m-am trântit pe pat şi am adormit.

Am început imediat să visez.

Era acelaşi vis din fiecare noapte, atât de viu încât simţeam parfumul Donnei. Eram încă împreună şi locuiam în suburbii. Ea îmi zâmbea şi îşi trecea degetele prin părul meu.

– Phin, furnizorul vrea să ştie dacă vrem cremă de mazăre sau supa specială de nuntă.

– Mai zi-mi o dată ce e supa de nuntă.

– Este o supă de pui cu perişoare mici, din carne de viţel.

– Şi zici că e bună?

– Foarte bună. Mie mi-a plăcut foarte mult.

– Atunci, aşa rămâne.

Mă sărută, jucăuşă şi drăgăstoasă.

M-am trezit scăldat în sudoare.

Dacă cineva mi-ar fi spus cu mult timp în urmă că amintirile fericite pot provoca atâta durere, zău că nu l-aş fi crezut.

Lucrurile se schimbă însă.

Soarele îşi aruncă o rază prin geamul murdar, făcându-mă să închid ochii. M-am întins şi am tresărit de durere. Mă durea tot corpul, în afară de partea stângă, unde o echipă de chirurgi îmi secţionase nervii printr-o operaţie numită cordotomie[1]. Operaţia n-avusese decât un efect paleativ. Zona era amorţită, deşi cancerul continua să avanseze în pancreas şi să se răspândească, de fapt, în tot corpul.

Cordotomia îmi oferise suficientă alinare încât să pot trăi în ontinuare, iar tequila, cocaina şi codeina făceau restul.

Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening lăbărţaţi, afurisiţii de pantofi de sport (în care am ascuns o nouă bancnotă de cinci dolari) şi un tricou alb, curat. Mi-am prins banduliera din piele sub braţ şi am pus puşca Mossberg în toc. Atârna direct între omoplaţi, cu butoiaşul în sus, şi puteam să o înşfac ducându-mi mâna dreaptă în spate, la nivelul taliei.

Peste această ţinută mi-am trântit un trenci negru, larg, pentru a ascunde puşca şi banduliera.

Am verificat cele cinci tuburi de cartuşe, punga cu granule cenuşii, pistolul Glock 21 cu două încărcătoare suplimentare de cartuşe calibrul 45, şi un cuţit-fluture[2] de cincisprezece centimetri. Apoi mi-am prins un drug de fier de

---

[1] Intervenţie neurochirurgicală constând în secţionarea porţiunii anterioare a cordului lateral al măduvei spinării, pe unde trece fascicul spinzotalamic, calea sensibilităţii dureroase difuze a membrelor inferioare, a bazinului şi abdomenului (n. tr.).

[2] Cuţitul-fluture sau Balisong este un tip de briceag cu două mânere care se rotesc în sens opus. Se crede că a fost inventat în Filipine, în jurul anului 800, şi răspândit în Europa de cuceritorii spanioli, după 1500. În unele ţări este considerat o armă periculoasă sau chiar letală şi deţinerea sa este ilegală (n. tr.).

o curea cusută în căptuşeala hainei şi am ieşit afară pentru a întâmpina cum se cuvine o nouă zi.

Chinatown mirosea a sos de soia şi a varză. Era şi mai rău vara, când duhoarea părea să pună stăpânire pe cartier şi să pătrundă în haine. Încă nu era ora şapte, dar temperatura părea să fi atins deja nouăsprezece grade şi faţa mă usture din pricina soarelui arzător.

Am trecut de State, apoi de Cermak, şi m-am îndreptat spre est. Brutăria Sing Lung se deschisese de o oră. Şeful, un chinez mandarin îndesat, pe nume Ti, rămase pentru o clipă cu gura căscată când mă văzu.

– Phin! Faţa ta arată groaznic!

Se repezi din spatele tejghelei pentru a mă saluta, cu mâinile şi cămaşa pline de făină.

– Mama zicea că-s băiat frumos, i-am răspuns.

Se strâmbă, cu o moacă îngrijorată.

– Ei au fost? Tipii care mi-au măcelărit fiica?

Am încuviinţat scurt.

Ti îşi clătină dezolat capul.

– Îmi pare rău că atâta suferinţă la tine. Sunt oameni foarte răi.

Am ridicat din umeri şi durerea m-a săgetat din nou.

– A fost vina mea. Am fost neglijent.

Nu exageram cu nimic. După ce scotocisem tot oraşul timp de o săptămână, îmi dădusem seama că membrii bandei se dăduseră la fund. Am pus mâna pe un tip şi l-am convins amical să ciripească. Mi-a dat nişte informaţii vitale: ucigaşii lui Sunny urmau să compară la tribunal, într-un caz care nu avea nimic de-a face cu fata lui Ti.

M-am dus la Daly Center, unde aveau loc audierile preliminare, şi i-am studiat pe inculpaţi. I-am identificat pe fiecare în parte şi apoi i-am urmărit până la bârlogul în care se adăpostiseră.

Am greşit însă învârtindu-mă prea mult pe acolo. Un tip alb într-un cartier hispanic iese în evidenţă. Şi cum fusesem la tribunal, ceea ce însemna obligativitatea trecerii prin detectorul de metale, nu purtam nici o armă.

O prostie. Ti şi Sunny meritau pe cineva mai bun decât mine.

Ti auzise de mine din cartier. Aşa îmi şi câştigam în general clienţii: din vorbele spuse de unii şi de alţii. Eram Phineas Troutt, cel care rezolvă orice problemă. Nici o slujbă nu era prea murdară, nici un preţ, prea mare.

Ne întâlnirăm într-o parcare, vizavi de brutărie, şi îmi spusese toată povestea oribilă, descriindu-mi ce-i făcuseră animalele alea fetiţei lui.

– Poliţiştii nu intervin. Prietena lui Sunny prea speriată să vorbească.

Prietena lui Sunny scăpase cu numai zece dinţi lipsă, şase plăgi înjunghiate şi rectul sfâşiat. Sunny nu fusese la fel de norocoasă.

Ti acceptase pe loc preţul. Nu mulţi oameni încercau să negocieze cu ucigaşii plătiţi.

– Tu termină treaba astăzi? mă întrebă Ti, în timp ce căuta în vitrină niște pateuri.

– Da.

– Așa cum am vorbit?

– Așa cum am vorbit.

Ti se înclină și-mi mulțumi. Apoi îndesă două pateuri într-o pungă și mi-o întinse.

– Prăjitura Lunii[1] cu ouă de rață și bulgărași cu pastă de fasole roșie și semințe de susan. Te rog, ia.

Le-am luat.

– Să-mi spui când îi găsești.

– O să mă întorc azi, mai târziu. Fii atent la știri. S-ar putea să auzi ceva care o să-ți placă.

Am ieșit din brutărie și am pornit către stația de autobuz. Ti mă plătise suficient pentru a-mi putea permite un taxi, sau chiar o limuzină, numai că taxiurile și limuzinele lasă urme. În plus, preferam să economisesc banii pentru lucruri mai importante, ca, de pildă, drogurile și târfele. Încerc să-mi trăiesc fiecare zi ca și cum ar fi ultima.

Ceea ce ar fi, în fond, cât se poate de posibil.

Autobuzul sosi și, din nou, toată lumea îmi evită privirea. Era un drum scurt, de vreo trei kilometri, până la o zonă numită Pilsen, între Racine și 18th Street.

Am lăsat pe scaun prăjitura Lunii și bulgărașul, pentru deliciul unui alt pasager, mai norocos, apoi am coborât în Micul Mexic.

Mirosea a sos de salsa și a varză.

Pe stradă era puțină lume – era prea devreme pentru navetiști sau cei plecați la cumpărături. Toate firmele erau în spaniolă: *zapatos*[2], *ropa*[3], *restaurante, tiendas de comestibles*[4], *bancos, teléfonos de la célula*. Nimeni nu se obosise să le traducă în engleză. Am trecut de aleea unde fusesem bătut măr și am mers spre nord, până am ajuns la blocul unde locuiau cei trei *amigos*. Am încercat ușa de la intrare.

Nu mi-o lăsaseră descuiată.

Deși vopseaua gri se decolorase și se scorojise, ușa era masivă, din aluminiu, și încuietoarea solidă. Numai că tocul ușii era din lemn vechi, după câte îmi aminteam din vizita din ajun. Am scos din căptușeala jachetei drugul de fier, am aruncat o privire discretă în ambele direcții și am deschis ușa mai repede decât cu o cheie, cadrul din lemn cedând și crăpând pe loc.

---

[1] Dulciuri tradiționale chinezești, preparate special cu ocazia sărbătorii de la mijlocul toamnei, închinate Lunii (n. tr.).

[2] „Pantofi", în spaniolă în original (n. tr.).

[3] „Îmbrăcăminte", în spaniolă în original (n. tr.).

[4] „Magazine alimentare", în spaniolă în original (n. tr.).

Regii ocupau apartamentul de la parter, din stânga intrării, cu vedere spre stradă. Noaptea trecută numărasem şapte inşi – cinci bărbaţi şi două femei – inclusiv cei trei amici ai mei. Sigur, se putea să dau şi peste alţii.

Avea să fie o distracţie pe cinste.

Spre deosebire de uşa de la bloc, cu uşa apartamentului a fost floare la ureche. Probabil se gândiseră că, din moment ce erau membri ai unei bande, nu aveau nevoie de cine ştie ce măsuri de securitate.

Ei bine, se înşelaseră.

Am scos pistolul Glock şi am încercat să-mi domolesc bătăile inimii. Să intri în locuinţa cuiva e o chestie care n-are cum să nu te sperie.

Am lovit uşa cu piciorul şi s-a deschis.

Un tip întins pe canapea dormea cu televizorul pornit. Nu era unul din cei trei. S-a trezit şi s-a holbat la mine. Mi-a trebuit o miime de secundă ca să înregistez că avea pe dosul mâinii tatuat simbolul găştii, o coroană cu cinci colţuri.

L-am împuşcat în frunte.

Dacă uşa trântită la pământ nu sculase pe toată lumea, atunci o făcuse, fără îndoială, pistolul de calibrul 45, care răsunase ca un tunet în camera îngustă.

O mişcare în dreapta mea. O femeie în bucătărie, în chiloţi şi cu un tricou Dago, mult prea fardată şi cam grasă.

– *Te vayas!*[1] am şuierat spre ea.

A înţeles mesajul şi s-a făcut nevăzută.

Un bărbat ieşi împleticindu-se pe hol, se împiedică şi căzu, întinzându-se cât era de lung pe covorul subţire. Era unul dintre oamenii mei, cel care mă ţintuise de mâna dreaptă în timp ce eram bătut. Ţinea în mână un stilet. Am făcut iute doi paşi spre el şi i-am înfipt un glonţ în cot şi al doilea în spatele genunchiului.

A scos un ţipăt ascuţit.

M-am ghemuit şi am înaintat pe hol. Un glonţ şuieră pe deasupra capului meu şi se opri în tavan. M-am aplecat şi mai tare, am privit spre stânga şi l-am zărit pe trăgător în baie: era tipul care îmi ţinuse fixată cealaltă mână şi râsese cu poftă la fiecare lovitură pe care o încasasem.

Mi-am băgat pistolul Glock în blugi şi am întins mâna la spate, scoţând Mossbergul.

Tipul trase din nou, ratã, aşa că mi-a venit şi mie rândul. Mossbergul meu îi înroşi faţa.

Spre deosebire de cartuşele cu plumb, granulele mele cenuşii nu pătrundeau adânc. În loc să-i zboare capul, i-au jupuit pur şi simplu buzele, obrajii şi sprâncenele.

Se prăbuşi pe linoleum, orbit şi înecându-se în propriul sânge.

O mişcare în spatele meu. M-am aruncat într-o parte şi m-am rostogolit pe spate. Un puşti de vreo treisprezece ani stătea în picioare pe hol, la câţiva

[1] „Cară-te!", în spaniolă în original (n. tr.).

pași de mine. Purta culorile Regilor Latino: negrul, care reprezenta moartea, și auriul, viața.

În mână ținea un pistol.

Am armat și am țintit jos.

Dacă puștiul își începuse cumva viața sexuală, acum era momentul să o termine.

Căzu în genunchi, ținând în continuare pistolul în mână.

M-am repezit la el și i-am tras un picior în nas. S-a prăbușit leșinat.

Alți trei tipi ieșiră în fugă din dormitor.

Se vede treaba că mă înșelasem la socoteli.

Doi dintre ei erau tineri și muculoși și își roteau cuțitele amenințător înspre mine. Al treilea era tipul care mă bătuse cu o seară înainte și mă făcuse fiu de căței chelios.

S-au năpustit asupra mea înainte să am timp să-mi armez pușca.

Primul s-a aruncat pe mine cu șișul și am parat cu încărcătorul de la Mossberg. M-a crestat la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

I-am aruncat pușca în față și am scos Glockul.

Se mișca repede.

Numai că eu eram și mai rapid.

Poc poc și tipul deveni obiect de studiu pentru legist. M-am răsucit iute spre stânga și l-am țintit pe al doilea tip. Era în plin salt: se avântase spre mine scoțând un strigăt de luptă, cu câte un cuțit în fiecare mână.

Un pistol face mai mult decât două cuțite.

Încasă trei gloanțe în piept și două în gât, după care se prăvăli.

Ultimul tip, cel care îmi spărsese nasul, îmi înhăță pușca și se adăposti în spatele canapelei.

Hârș, hârș. Scoase cartușul și introduse altul pe țeavă. Am încărcat și eu Glockul.

– *Hijo calvo de una perra!*

Pusese din nou placa aia cu fiul chel de căței. Am încercat să trec peste sentimentele mele rănite și m-am târât până la o masă din colț, am răsturnat-o și m-am baricadat în spatele ei.

Pușca bubui. Dacă ar fi fost încărcată cu muniție adevărată, glonțul ar fi pătruns prin placajul mesei și m-ar fi făcut terci. Sau un *hijo calvo de una perra* tocat mărunt. Dar de la această distanță, granulele nu avură alt efect decât să producă un zgomot puternic.

Tipul păru să nu înțeleagă: mai trase de două ori, cu rezultate asemănătoare, și astfel goli rezervorul.

M-am ridicat din spatele mesei, cu inima pulsându-mi puternic în gât și mâinile tremurând sub presiunea adrenalinei.

Regele se întoarse și o rupse la fugă.

Spatele lui se dovedi o țintă ușoară.

Am aruncat o privire scurtă în jur, asigurându-mă că toți erau la podea sau scoși din joc, după care mi-am recuperat pușca. Am încărcat alte trei cartușe și

m-am apropiat de şeful prăbuşit, care muşca din covor văicărindu-se. Avea răni urâte în spinare, dar tot mai încerca să se îndepărteze de mine târându-se.

M-am aplecat, l-am întors cu faţa în sus şi i-am înfipt ţeava Mossbergului între buzele sângerânde.

– O mai ţii minte pe Sunny Lung? l-am întrebat, apoi am tras.

Nu era o priveliştе prea frumoasă. Iar lovitura nu fusese fatală. Granulele au făcut să-i explodeze obrajii şi au pătruns pe gât, dar individul reuşea cumva să mai respire.

Am tras încă o dată, apăsând şi mai tare ţeava puştii de faţa lui distrusă.

De data asta, individul dădu colţul.

Al doilea tip, cel pe care îl orbisem, leşinase pe podeaua din baie. Practic, nu mai avea faţă şi sângele curgea din orificiul care fusese cândva gura lui.

– Sunny Lung îţi trimite salutări, am spus.

I-am înfipt ţeava puştii adânc în gât şi l-am rezolvat din prima.

Ultimul tip, cel care scosese nişte triluri à la Pavarotti atunci când îi zdrobisem genunchiul, lăsase o dâră de sânge din hol până în bucătărie. Se ghemuise într-un colţ, tamponându-şi rana din picior cu o cârpă de vase.

– Stai, nu mă omorî! Nu mă omorî!

– Pun pariu că Sunny Lung te-a implorat la fel.

Mossbergul bubui de două ori: o dată în piept şi a doua oară în cap.

N-a fost de ajuns. Partea din el care mai rămăsese în viaţă icni.

Am scos o mână de granule din punga din buzunar şi i le-am îndesat pe gât până când a încetat să mai respire.

Apoi m-am dus la baie şi am vomitat în chiuvetă.

În depărtare, se auziră sirenele poliţiei. Era momentul s-o şterg. M-am spălat pe mâini, am clătit ţeava Mossbergului şi l-am băgat înapoi în tocul ascuns în haine.

În hol, puştiul pe care îl castrasem îşi ţinea mâinile între picioare, hohotind.

– Există şi alternativa preoţiei, i-am amintit, după care am ieşit.

Aveam nasul încă umflat, dar am reuşit să prizez suficientă cocaină pentru a-mi mai atenua durerea. Înainte de a declara oficial ziua încheiată, m-am oprit la brutărie. Ti mă salută, dând din cap cu o privire sumbră.

– Am văzut ştirile. Au zis c-a fost un masacru.

– Da, n-a fost un spectacol prea plăcut.

– Ai făcut aşa cum am vorbit?

– Da, Ti. Fiica ta a fost răzbunată. Ea e cea care i-a ucis. Pe toţi trei.

Am scos punga de granule şi i-am înmânat-o. Rămăşiţele incinerate ale lui Sunny Lung.

– *Xie, xie*, îmi mulţumi Ti în mandarină.

Îmi întinse un plic burduşit de bancnote.

Părea stânjenit, numai că eu aveam nevoie de bani ca să-mi cumpăr droguri, așa că l-am luat.

După o oră, aveam în buzunar codeina prescrisă pe rețetă. Mă mai alesesem cu două sticle de tequila și cu o târfă slăbănoagă, cu urme de înțepături pe brațe. Am dus totul acasă și am început petrecerea. Am înghițit pilule, am băut, am regulat-o pe tipă și am prizat cocaină, încercând să dau uitării ultimele două zile. Și ultimele șase luni.

Atunci fusesem diagnosticat. Cu o săptămână înainte de nuntă. Iar darul pe care i-l făcusem viitoarei mele mirese fusese s-o întind cât mai repede cu putință, ca să n-o oblig să mă urmărească murind.

Regii Latino au scăpat ușor în dimineața asta. N-au știut ce-i așteaptă.

Și să știi ce te așteaptă e cel mai rău lucru.

Heather Graham

HEATHER GRAHAM trăieşte în zona Miami şi foloseşte adesea ambianţa care îi este atât de familiară ca fundal pentru romanele sale. Consideră că viaţa în Miami seamănă, într-un fel, cu o piesă de teatru absurd. Unde altundeva ai putea întâlni această îngemănare între aerul cosmopolit al unui mare oraş şi urme ale unui trecut îndepărtat? Locul are de toate: păsări cocoşari şi aerul desuet al vechiului Sud; regiunea Everglades, locuită şi acum de triburi mândre de indieni americani. Şi înăbuşitorul „râu de iarbă"[1], cel care oferă oportunităţi excepţionale pentru traficul de droguri şi ascunzători ideale pentru trupuri care nu mai ies niciodată la suprafaţă.

Graham îşi iubeşte ţinutul natal, adoră apa, canotajul şi mai ales să facă scuba diving, marea ei pasiune. Declară că dragostea faţă de Miami se aseamănă cu cea părintească. Trebuie să-l iei aşa cum e, cu bene şi cu rele. Graham este recunoscută pentru abilitatea de a crea decoruri care trăiesc, respiră şi au aceeaşi greutate în economia cărţilor sale ca şi personajele care pun lucrurile în mişcare. Câştigătoare a mai multor premii, cu apariţii constante pe lista de bestselleruri din *New Work Times* şi *USA Today*, autoarea se mişcă la fel de dezinvolt în domeniul thrillerului cu vampiri sau fantome, ca şi în cel istoric sau de suspans. Dar, indiferent de locul sau de timpul pe care le alege pentru intrigile sale, îi place să-şi ţină cititorii cu sufletul la gură. În *Chipul de la fereastră*, Graham preia personaje din romanul *Insula* şi le plasează în mijlocul unei furtuni neaşteptate, cu consecinţe neaşteptate.

---

[1] Fluviul Miami, care străbate regiunea mlăştinoasă Everglades, din sudul statului Florida. În cartea de non-ficţiune *Everglades: râul de iarbă*, publicată în 1947, an în care a fost inaugurat Parcul Naţional Everglades, cea mai mare rezervaţie naturală subtropicală din SUA, scriitoarea Marjory Stoneman Douglas a atras pentru prima oară atenţia asupra degradării mediului în această zonă, devenită între timp un paradis al traficanţilor de droguri şi o ascunzătoare pentru cei certaţi cu legea (n. tr.).

CHIPUL DE LA FEREASTRĂ

UN FULGER ORBITOR brăzdă cerul.
Tunetul bubui.
Oare se apropia sfârşitul lumii?

Un chip straniu răsări de nicăieri. Îşi lipi fruntea de fereastră. Avea ochii roşii, injectaţi, arzători, ca ai unui diavol. Pentru o fracţiune de secundă, furtuna însăşi păru să fi abătut demonul asupra femeii.

Beth Henson tresări şi scoase un ţipăt, îndepărtându-se de imaginea terifiantă şi aproape împiedicându-se de măsuţa de cafea din spatele ei. Lumina strălucitoare a fulgerului păli, înnegrindu-se, şi odată cu ea dispăru şi chipul neaşteptat.

Dincolo de fereastră, întunericul învălui din nou totul.

O lanternă stătea aprinsă pe masă, aruncând o lumină difuză în bezna tenebroasă a nopţii. Furtuna întrerupsese de mult curentul şi îi alungase pe ceilalţi locuitori din zonă. Vântul urla, scoţând sunete ascuţite, ca tânguitul unei *banschee*[1], deşi uraganul scăzuse la intensitatea unei furtuni tropicale, înainte de a lovi Florida Keys[2], în partea sudică.

Pentru câteva clipe lungi, Beth se lăsă copleşită de o teamă instinctivă, care cedă însă locul milei. Cineva era acolo şi se lupta, ud până la piele şi înfricoşat, cu furtuna. Beth se uitase pe fereastră, încercând să-l zărească pe Keith. Plecase imediat după ce vorbise la telefon cu şeriful – ultima convorbire înainte ca liniile telefonice să cadă – şi aflase că doamna Peterson, unul dintre puţinii rezidenţi permanenţi de pe mica insulă, nu fusese evacuată. Doamna Peterson refuzase să-şi părăsească locuinţa pentru a se refugia în adăpostul pus la dispoziţie de autorităţi, pentru că nu i se permisese să-l aducă şi pe căţeluşul ei Yorkie, pe nume Cocoa. OK, Cocoa era o pacoste, dar Beth şi Keith înţelegeau dragostea bătrânei faţă de căţeluşul şi companionul ei, iar Beth îl convinsese pe Keith că puteau suporta pentru o vreme lătratul lui Cocoa.

Apariţia chipului la fereastră fu urmată de o bătaie în uşă. Beth tresări din nou, speriată. Încremeni pentru o clipă. *Dacă era un criminal în serie?* În mod normal, nu deschidea uşa oricui.

Însă ciocănitul la uşă continuă, însoţit de strigăte de ajutor. Beth se dezmetici, mustrându-se în sinea ei. Cineva era afară şi avea nevoie de adăpost. Vreun turist imprudent, care ignorase avertismentele de evacuare. Dacă acel cineva *ar muri* din cauza reticenţei şi a refuzului ei de a-i sări în ajutor într-o situaţie de urgenţă...

---

[1] În original, *banshee*, zână care prevesteşte moartea, în folclorul irlandez şi în cel scoţian (n. tr.).

[2] Arhipelag din sud-estul Statelor Unite, format din circa 1700 de insule (n. tr.).

Era ridicol! Firește, lumea era un loc nesigur, plin de criminali odioși pe care oamenii se prefăceau că nu-i văd. Dar să crezi că un criminal în serie ar putea bântui pe o insuliță, în mijlocul unei furtuni ucigătoare, era de-a dreptul hilar.

Se repezi și împinse cu putere ușa, împotriva vântului. Fu din nou cuprinsă de milă când bărbatul, ud leoarcă, intră împleticindu-se și încercând disperat să-și recapete suflul. Era slab și părul ud i se lipise de față și de gât. O privi pe Beth cu ochi mari și înfricoșați, și îi oferi un zâmbet slab.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! Ești un înger!

Beth luă cuvertura de pe canapea și i-o înfășură în jurul umerilor, întrebându-l:

– Ce cauți afară pe o vreme ca asta? Nu se poate să nu fi auzit ordinele de evacuare a turiștilor.

Bărbatul o privi cu un aer timid.

– Te rog, nu mă da afară. Recunosc, eram la un chef în Key West.

Se clătină, încercând să se ridice în picioare.

– Când am auzit avertizările poliției, am plecat. Numai că vântul mi-a luat pur și simplu mașina pe sus. Pe urmă am văzut o lumină slabă venind dinspre casa asta. Se pare că Dumnezeu are grijă de cei nesăbuiți. Adică... dacă nu mă dai afară.

Era înalt, slab și musculos, și părea să aibă în jur de treizeci de ani. Beth își dădu seama că, în condiții normale, ar fi fost un tânăr cu o înfățișare izbitoare, cu ochi albaștri, strălucitori, și păr negru.

– N-o să te dau afară, îl asigură ea.

Bărbatul îi întinse brusc mâna.

– Sunt Mark Egan, muzician. Poate ai auzit de grupul meu, Ultra C? Tocmai am scos primul CD și cântăm în barurile din Key West. N-ai auzit de mine – de noi, vreau să zic? insistă el dezamăgit.

– Nu, îmi pare rău.

– E-n regulă. Probabil că încă nu ne prea știe lumea.

– Soțul meu s-ar putea să vă știe. Merge des în Key West și îi place să asculte formațiile locale.

Bărbatul îi zâmbi din nou, cuceritor.

– Nu contează, oricum ești minunată. Un înger – și, pe deasupra, și frumoasă.

– Mulțumesc. Pot să-ți dau niște haine uscate să te schimbi. Soțul meu e mai solid, dar cred că o să găsim ceva potrivit.

– Soțul? E și el aici?

Beth se simți un pic stânjenită.

– Da, sigur că e. E pe aici... pe undeva... prin apropiere, mai face niște pregătiri de furtună.

– Sper să nu mai întârzie mult. Afară e prăpăd. Auziți, dar nu aveți mașină?

O simplă întrebare nevinovată?

– Ba da, răspunse Beth, hotărâtă să nu-i mai dea alte explicaţii. Sunt Beth Henson, se prezentă, întinzându-i mâna.

Strânsoarea lui era mai puternică decât se aşteptase.

– Stai aici. Mă întorc cu nişte haine, continuă ea.

Luă o lanternă şi porni spre dormitor. Nu se putu abţine să nu arunce o privire peste umăr, speriată că bărbatul ar putea veni în urma ei. Tânărul rămase însă pe loc. Beth deschise şifonierul şi alese o pereche de blugi vechi şi un tricou. Era tot ce-i putea oferi. Le luă şi i le dădu. Apa continua să şiroiască pe el.

– Baia e la stânga, prima uşă. Ia lanterna.

– Mulţumesc! Eşti un adevărat înger! spuse bărbatul, luând-o înainte pe hol.

Prietenii lui Keith obişnuiau să-l tachineze din cauza Hummerului. De fapt, şi lui Beth îi plăcea să-l ia peste picior, şi o făcea cu o îngăduinţă amuzată. Era un monstru total anti ecologic şi consuma enorm. O chestie de testosteron, tipic macho, pe care trebuise neapărat să o aibă. Se gândi că acum putea să-i pună pe toţi la punct – Hummerul lui era suficient de solid pentru a se deplasa pe un asemenea vânt, înfruntând potopul.

Asta e, băieţi. Testosteron, ziceţi? Poate. Numai că Beth era cea care îşi făcuse mii de griji pentru doamna Peterson. Se speriase însă când el plecase pentru a o aduce pe bătrână, cu tot cu căţeluşul ei. Voise să-l însoţească, dar Keith o convinsese că era mai bine să rămână acasă, pentru a nu-i îngreuna şi mai mult misiunea.

Butonă, încercând să prindă un post de radio. În sfârşit, reuşi. Se aştepta să n-audă decât ştiri despre furtună, chiar dacă mai scăzuse în intensitate.

„...criminal în serie evadat. Autorităţile bănuiesc că se îndrepta spre sud în momentul în care au fost emise avertismentele de evacuare a populaţiei..." Radioul pârâi şi transmisiunea se opri. Fir-ar să fie! Apoi sunetul reveni: „Parker «s-a evaporat», după cum a declarat locotenentul Abner Gretsky, gardianul-şef al penitenciarului. Stâlpii de comunicaţii căzuţi şi pana de curent au îngreunat urmărirea şi prinderea criminalului. John Parker a fost condamnat anul trecut pentru asasinarea Patriciei Reeves din Miramar. Este suspectat de uciderea a cel puţin alte şapte femei în statele din sud-est. Este un bărbat de circa..."

Lui Keith nu-i veni să creadă când, în loc de descrierea semnalmentelor individului, radioul pârâi din nou. Cum adică se îndrepta spre sud?

Nu atât de departe în sud. Numai un maniac sinucigaş ar fi încercat să străbată cu maşina această zonă accidentată, orbecăind prin beznă şi cu ameninţarea unei furtuni deasupra capului. Totuşi, panica puse stăpânire pe el, strângându-i inima ca într-o menghină.

Betty era singură acasă.

Instinctiv, vru să întoarcă maşina. Dar rulota doamnei Peterson se zărea deja. N-avea decât să-i salte pe ea şi pe căţel în Hummer şi s-o ia repede din loc, înapoi.

Primul lucru pe care îl observă era că vechiul automobil Plymouth nu se afla în faţa rulotei.

Şovăi, apoi deschise torpedoul şi scoase un pistol Smith & Wesson de calibrul 38, pentru care avea permis. Se dădu jos din maşină, blestemând rafalele de ploaie.

– Doamna Peterson! strigă, în timp ce se apropia de alee.

Bătrânica avusese noroc că vântul nu îi zburase casa cu totul. Auzi câinele lătrând înăuntru. A naibii potaie, dar ce să-i faci, văduva era înnebunită după ea.

– Doamna Peterson!

Keith bătu la uşă. Nici un răspuns. Ezită, apoi apăsă clanţa. Uşa era descuiată.

Intră. Poşeta doamnei Peterson zăcea pe măsuţa de cafea. Îl auzi din nou pe Cocoa lătrând, deşi nu se zărea nicăieri.

– Doamna Peterson?

Era o rulotă mică. N-aveai unde să te ascunzi în living sau în bucătărie. Aruncă o privire în atelierul de croitorie, după care ezită, fără să ştie de ce, în faţa uşii de la dormitor. Scoase uşor pistolul din bandulieră, luă poziţia de atac şi dădu uşa de perete.

Nimic. Nimeni. Răsuflă uşurat. Apoi se întoarse pe loc, alarmat de un zgomot. Cocoa se năpusti de sub pat.

Căţeluşul reuşi cumva să zboare drept în braţele lui, tremurând de spaimă. În timp ce îl strângea la piept, încercând să-l liniştească, Keith auzi un zgomot şi porni înapoi spre intrare.

Un bărbat, şiroind de apă, îmbrăcat în ceea ce ar fi trebuit să fie un impermeabil, stătea în pragul uşii.

– Mătuşă Dot! strigă el.

Era un tip de vreo treizeci de ani. Părul negru i se lipise de cap. Avea cam 1,80 înălţime. Îl văzu pe Keith cu pistolul în mână şi scoase un ţipăt, surprins şi înspăimântat.

– Cine eşti? întrebă Keith.

– Joe Peterson, nepotul lui Dot Peterson, explică bărbatul.

– Cum ai ajuns aici?

– Pe jos.

Individul înghiţi în sec.

– Mi s-a stricat maşina. Unde... unde e mătuşa mea?

– Tu să-mi spui, răspunse Keith prudent.

– Păi... nu ştiu. Veneam cu maşina încoace... şi am rămas în pană. Dumnezeule, am trecut prin nişte bălţi şi pe urmă maşina s-a stricat... şi a trebuit s-o iau pe jos. Tu cine eşti şi de ce ţii pistolul ăla spre mine?

Vocea îi tremura, înfricoşată.

– Stai, ştii ceva, nu contează. Nu vreau să ştiu cine eşti. Dacă vrei să iei ceva de pe-aici, dă-i drumul! Eu o să plec. Mă duc s-o caut pe mătuşa mea.

– O s-o căutăm împreună, spuse Keith.

Îi făcu un semn să iasă. Joe ezită, încurcat, după care întrebă pe un ton îngrijorat:

– Şi zici că... mătuşa Dot nu e aici?

Keith scutură din cap.

– Mişcă-te.

Joe se îndreptă spre uşă.

– Ne întoarcem în ploaie? întrebă neîncrezător.

Keith încuviinţă din cap, cu o privire mohorâtă. Ieşiră. Puse căţelul în maşină, băgă pistolul în bandulieră şi deschise portiera din dreapta.

– Urcă! îi strigă el lui Joe Peterson.

– Poate că ar fi mai bine s-o aştept aici, răspunse Joe.

– Poate că ar trebui s-o căutăm pe mătuşa ta!

Se urcară amândoi în maşină. Cocoa se ghemui pe scaunul din spate, scheunând. Keith porni Hummerul.

– Uită-te bine pe marginea drumului, poate că a ieşit cumva în decor, spuse el.

– Să mă uit pe marginea drumului? repetă Joe.

Îşi întoarse capul spre Keith, atât de brusc încât stropii de ploaie îi săriră de pe faţă şi glugă.

– Nici drumul nu-l văd. Totul e gri în jur!

– Atunci, caută un punct gri-închis în mijlocul griului!

Ştergătoarele lucrau din greu, dar cu prea puţin folos.

Apoi îl zări. De-abia se vedea. Aplecându-se în faţă, recunoscu Plymouth-ul. Era pe direcţia sud şi ieşise în decor.

Keith se uită spre Joe, îşi luă pistolul şi îl avertiză:

– Stai aici.

– OK, OK! răspunse Peterson, holbându-se nervos la pistol.

Keith ieşi din maşină. Înotă prin zloată, spre taluzul înnămolit. Îşi aruncă privirea spre scaunele din faţă ale maşinii, dar nu zări nimic. *De ce şi-ar fi lăsat bătrâna poşeta, pe care o căra peste tot după ea, în casă, din moment ce plecase cu maşina?*

Opintindu-se, deschise portierele din faţă şi din spate. Nici un semn de luptă, nici un fir de păr, nimic...

Apoi văzu portbagajul. Era întredeschis. Ridică cu grijă capacul.

Şi dădu de doamna Peterson.

– Şi locuiţi aici tot timpul?

– Nu. E doar o casă de vacanţă.

– E un loc destul de izolat.

Beth ridică din umeri.

– Locuim în Coconut Grove, dar petrecem mult timp aici. Soţul meu face scufundări.

– E scafandru profesionist?

Ar fi putut să-i explice că munca lui Keith presupunea mai mult decât nişte simple scufundări, că avea deseori de-a face cu autorităţile şi cu aplicarea legii, dar n-avea chef să-i dea toate aceste detalii – nici ea nu ştia de ce. Musafirul ei nepoftit îşi schimbase hainele şi se uscase. Îl servise cu un pahar de coniac şi se purtase politicos, dar foarte circumspect. Se simţea în continuare tulburată pentru că îl lăsase să intre în casă, deşi probabil că n-avea motive. Tipul părea la fel de inofensiv ca o tufă de hibiscus.

– Da, da, e scafandru profesionist, încuviinţă ea.

– Grozav, zise el şi rânji.

Împunse uşor aerul cu degetul, în semn de dojană.

– Voi n-aţi primit ordinul de evacuare?

– Ba da. Însă casa asta a fost construită pe la 1850 şi a trecut prin multe furtuni. Şi evacuarea e obligatorie pentru vizitatori, nu şi pentru rezidenţi.

Brusc, se auzi un pârâit.

– Radioul, sări Beth, fericită, în picioare. Nu ştiu de ce, că bateriile sunt noi, dar până acum n-am prins nici un post. Nici telefoanele mobile nu funcţionează.

Îi zâmbi în chip de scuză şi se repezi pe hol spre bucătărie şi mai departe, în spatele casei.

„...să fie vigilenţi... extrem de periculos..."

Aproape că se împiedică şi se opri ca trăsnită ascultând cuvintele care veneau dinspre radioul pus pe masa din sufragerie.

„...criminal în serie..."

Mişcându-se automat, se apropie de masă, holbându-se la aparatul de radio. Se oprise din nou. Îl luă de pe masă şi-l zgâlţâi, simţindu-se ameţită şi gata să se prăbuşească.

„...se pare că se îndreaptă spre Florida Keys, în partea sudică..."

– Închide-l!

Beth se întoarse. Musafirul ei o urmărise din bucătărie în sufragerie. Stătea în uşă, cu mâinile încleştate pe tocul din lemn, şi se holba la ea, cu ochi sălbatici, injectaţi...

Exact aşa cum arătaseră când îi văzuse pentru prima oară chipul la fereastră.

Şi un criminal în serie se afla în libertate, undeva prin apropiere...

Doamna Peterson zăcea în portbagaj, ca o pasăre doborâtă de o puşcă de vânătoare. Avea încheieturile şi gleznele legate, şi un căluş în gură. Nici urmă de sânge şi, cu toate că hainele pe care le purta erau murdare de noroi şi ude, bătrâna nu părea să fi opus rezistenţă. Keith îi cercetă semnele vitale. Corpul ei era atât de rece...

Şi totuşi trăia! Îi simţi pulsul slab şi deschise cu un pocnet briceagul militar elveţian, prins de lanţul de chei. Tăie căluşul şi apoi frânghiile cu care fusese legată.

Nu ştia dacă avea oase rupte sau leziuni interne. La fel de bine putea să se fi ales cu o pneumonie sau cu ceva şi mai rău, dar era o situaţie în care n-avea prea multe opţiuni la îndemână. Ridică trupul fragil din portbagaj şi se întoarse la maşină, clătinându-se şi luptându-se cu rafalele de vânt. Strigă la Joe Peterson să vină să-l ajute, dar fără nici un rezultat. Reuşi să smucească şi să deschidă portiera din spate, de unul singur.

Cocoa lătră scurt.

Keith înjură.

– Fir-ar să fie! De ce n-ai ieşit să mă ajuţi? urlă el la pasager, după care aşeză pe bancheta povara umană, cu toată grija de care era capabil.

Nici un răspuns, în afara hămăitului vesel al lui Cocoa.

Pasagerul se făcuse nevăzut.

– Ai dreptate! reuşi Beth să îngaime, străduindu-se să iasă din starea de perplexitate. Furtuna e şi aşa o pacoste. Nu e cazul să mai ascultăm şi ştirile astea alarmiste.

Închise radioul.

– Ascultă, am o maşină de gătit Sterno[1]. Dacă ţi-e foame, pot să încropesc ceva rapid.

Bărbatul scutură din cap, fără să se mişte, privind-o în continuare fix, cu ochii săi injectaţi. *Ai trecut prin clipe mai grele!* îşi spuse Beth.

Mai grele?

Da! Ca atunci când îl cunoscuse pe Keith, când descoperise un craniu îngropat în nisip, când devenise mult prea curioasă...

Fii tare! se dojeni singură. *Ai reuşit să treci peste atâtea greutăţi!*

– Cred că o să pregătesc ceva pentru mine.

Fii calmă şi sigură pe tine. Cum trebuia să te porţi cu un criminal în serie? Se străduí să-şi amintească toate sfaturile, toate recomandările unor psihiatri care petrecuseră ore interminabile stând de vorbă cu criminali întemniţaţi. *Trebuie să le vorbeşti. Da. Să vorbeşti încontinuu...*

Îşi aminti apoi avertismentele lui Keith. *Nu scoate arma decât dacă eşti absolut sigură că o s-o foloseşti. Iar dacă eşti obligată să tragi, atunci ucide!*

N-avea nici o armă în casă.

Apoi în mintea ei răsări o nouă întrebare.

Dar dacă musafirul ei nu era criminalul în serie despre care se vorbise la radio? Numai pentru că se pomenise singură cu el şi auzise ştirea că un criminal se afla în libertate nu însemna că bărbatul pe care-l adăpostise era cel căutat de poliţie.

O armă! Avea neapărată nevoie de o armă!

---

[1] Marcă de maşină de gătit cu kerosen (n. tr.).

Oare putea aplica sfatul lui Keith şi dacă nu avea o armă adevărată? *Nu scoate arma decât dacă eşti absolut sigură că o s-o foloseşti.* Era valabil şi pentru o tigaie?

Scoase dintr-un sertar un vas Sterno şi chibriturile, încercând să-l ignore pe bărbatul care i se părea acum că arată exact ca un psihopat, aşa cum stătea în uşă, holbându-se la ea. Se forţă să fredoneze ceva, în timp ce aprindea aparatul Sterno, apoi luă o tigaie. O ţinu în mână şi începu să scotocească din nou prin sertare.

Îl auzi apropiindu-se...

Stătea cu spatele la el, iar individul se furişă spre ea hoţeşte, fără nici un zgomot.

Se prefăcu în continuare că se uită prin dulap, nehotărâtă.

Se întoarse.

Dumnezeule!

Bărbatul era acum lângă ea, privind-o, în timp ce un rânjet i se lăţea pe faţă.

Smuci tigaia cu toată puterea. Îl pocni lateral în cap şi tigaia păru să-i reverbereze în mâini. Bărbatul stătea tot acolo, nemişcat, holbându-se la ea.

Apoi...

Bărbatul îşi întinse mâinile spre ea.

Beth scoase un ţipăt când mâinile lui poposiră pe umerii ei.

Potopul se pornise acum şi mai tare, dar Keith nu avea altă soluţie decât să se bizuie pe cunoştinţele sale despre zonă şi pe propriile instincte. Răsuci volanul şi rosti în gând o rugăciune de mulţumire când cauciucurile scrâşniră pe pietrişul şi dalele din faţa casei.

Bărbatul care îşi spunea Joe Peterson dispăruse. Fugise din maşină. Renunţând să-şi caute mătuşa. În împrejurimi nu exista decât o casă. Iar Beth era singură în ea.

O pată de culoare se mişcă printre tufişurile şi pinii care mărgineau aleea.

Cineva se strecura, în faţa lui, spre casă.

Mark Egan îşi aşeză mâinile pe umerii lui Beth. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Aveau o privire tulbure şi întrebătoare.

Bărbatul încercă să se agaţe de ea şi căzu încet la podea, în faţa ei. Beth făcu un pas înapoi şi se întoarse ca să o ia la fugă.

Mâna lui îi apucă glezna, într-o strânsoare încă incredibil de puternică. Beth se prăbuşi, ameţită. Mai avea în mâini tigaia.

Nu scoate tigaia decât dacă eşti absolut sigură că o s-o foloseşti!

Se ridică, pregătită să lovească încă o dată. N-a mai fost nevoie. Degetele lui îşi slăbiră brusc presiunea asupra gleznei. Beth se refugie în colţul cel mai îndepărtat al bucătăriei, holbându-se la bărbatul care zăcea la podea. Murise?

Se apropie foarte încet de el, târându-se în genunchi, cu mâna care ţinea tigaia ridicată, gata să-l lovească.

Musafirul ei rămase nemişcat.

Beth îl privi, încercând disperată să-şi adune gândurile. Îşi aminti cu groază un film în care victima îşi pusese atacatorul la podea, apoi fugise, de teamă ca ucigaşul să nu se ridice. Se pregăti să-l pocnească din nou cu tigaia, apoi scrâşni din dinţi, nehotărâtă.

Dacă se înşela? Dacă nu era decât un muzician drogat?

Îşi roti privirile prin bucătărie şi ochii îi picară pe un dulap întredeschis. Înăuntru văzu o funie extensibilă. Exact ce-i trebuia. Din fericire, petrecuse mult timp pe apă şi se pricepea la bărci. Ştia cum să facă un nod zdravăn.

Cu mâini tremurânde, apucă funia şi se întoarse pentru a-şi lega victima. Spre surprinderea ei, bărbatul se ridicase.

Se holba din nou la ea.

Ochii lui nu mai păreau tulburi.

Acum îi aruncau o privire mortală.

Furtuna părea că se înteţise. În faţa casei se formase o baltă. Keith ştia că, dacă o lasă pe bătrână în maşină, o condamnă la moarte. Se împotrivi cu toată tăria tentaţiei de a o abandona şi de a da fuga disperat spre casă, pentru a vedea ce se întâmplă cu Beth.

Câinele lătră scurt.

– Cocoa, dacă nu taci..., îl avertiză Keith.

Spre surprinderea lui, Cocoa tăcu, privindu-l cu o expresie gravă. Keith deschise portiera şi o ridică pe doamna Peterson de pe bancheta din spate. Câinele mai scoase un lătrat, parcă pentru a-i aminti de prezenţa lui.

– Hai şi tu, îi spuse Keith, şi Cocoa sări, aterizând pe burta stăpânei. Keith se grăbi spre casă, purtându-i pe amândoi în braţe.

Să fi fost bărbatul din rulotă nepotul doamnei Peterson şi să se fi speriat, pur şi simplu, la vederea lui şi a pistolului? Sau era ucigaşul despre care se vorbea la radio? Dacă era chiar acum în casă şi o atacase pe Beth...?

Keith se îndreptă în fugă spre uşă.

Fugi! N-avea altă opţiune.

Bucătăria dădea spre uşa din spate. Beth se repezi către ea, cu bărbatul pe urmele ei.

Deschise uşa şi vântul năvăli înăuntru cu putere. Ea era pregătită, el nu. Uşa se trânti în faţa bărbatului.

Beth se trezi în mijlocul furtunii.

Keith dădu buzna în casă, ţinând-o pe doamna Peterson în braţe şi pe Cocoa deasupra ei.

– Beth?

Uimit, văzu un bărbat ieşind din bucătărie şi clătinându-se pe picioare. Era îmbrăcat cu hainele lui. Bărbatul arăta de parcă tocmai scăpase dintr-un azil de nebuni.

Era neînarmat.

Keith se grăbi s-o întindă pe doamna Peterson pe canapea. Cocoa se aşeză pe burta stăpânei, mârâind ameninţător.

Keith scoase pistolul din bandulieră.

– Stai aşa! strigă necunoscutul.

– Unde e soţia mea? se răsti Keith.

– M-a pocnit cu o tigaie şi a fugit afară! răspunse bărbatul. Doamne! Peste ce nebuni am dat! se văicări. Ea mă loveşte, şi acum tu – ce ai de gând, să mă împuşti?

– Şi tu cine naiba mai eşti? urlă Keith.

– Mark Egan.

Oftă, frecându-şi mâna.

– Sunt muzician. Ce Dumnezeu e în capul vostru?

Ţinând pistolul aţintit asupra intrusului, fără să-l scape nici o clipă din ochi, Keith întinse mâna şi luă un pled de pe speteaza balansoarului. O înveli pe doamna Peterson.

– Intră aici, îi ordonă el, făcând semn spre camera de oaspeţi. Acum!

– OK! răspunse bărbatul, ridicând o mână.

Sprijinindu-se de pereţi, porni spre încăperea indicată de Keith. Lanterna arunca umbre în toată casa.

– Ştii ceva, spuse încet bărbatul, sunteţi nebuni. Amândoi!

– Dacă i-ai făcut ceva lui Beth, te spintec.

– N-auzi că ea m-a atacat? protestă individul.

– Taci şi intră aici!

În acel moment, amândoi auziră un ţipăt lung şi ascuţit răzbind prin răpăitul ploii.

Baraca era singurul adăpost în faţa furtunii. În plus, se putea înarma: aici ţineau echipamentul de scufundare, inclusiv cuţitul de scafandru.

La început, nu reuşi să deschidă uşa din cauza vântului. În cele din urmă însă, uşa cedă.

O întâmpină o beznă totală.

Scotoci în buzunar după chibriturile cu care aprinsese maşina de gătit. Mâinile îi tremurau, reci şi ude.

Dădu greş la prima încercare. Era leoarcă şi picăturile de apă cădeau pe chibrituri.

În sfârşit, aprinse un chibrit.

Şi la lumina lui zări un chip.

Ochi injectaţi.

Faţa palidă ca ceara.

Mâinile încleştate pe un cuţit de scafandru.

– Nu ţipa! se auzi poruncitoare vocea bărbatului.

Prea târziu.

Beth ţipă din toate puterile.

Keith se repezi afară din casă.

Apoi se opri, dezorientat. Ploaia şi vântul băteau în rafale, iar zgomotele îl derutau. Apoi îşi dădu seama că ţipătul venea dinspre baracă şi porni în goană într-acolo, cu arma în mână. Dădu uşa de perete.

Întunericul îl învălui.

– Beth!

– Lasă arma jos! veni replica.

O voce masculină, guturală.

Beth se ivi din beznă. Era udă până la piele, cu părul lipit de chipul ei atât de frumos. În spatele ei era un bărbat. Individul care-şi spunea Joe Peterson. Ţinea un cuţit la gâtul lui Beth.

– Lasă arma jos! răcni încă o dată Peterson.

– Dă-i drumul soţiei mele! îi ceru Keith, încercând să-şi păstreze calmul.

– Nici gând. Pe urmă o să mă mori. E nebun de legat, ştii? o întrebă bărbatul pe Beth.

Beth îl privi pe Keith cu ochi mari. Keith se încruntă. Beth părea să-i spună din priviri că totul e în regulă. Nebuni de legat, auzi! De parcă n-ar fi fost totul o nebunie, când cineva ţinea un cuţit la gâtul ei!

– Suntem cu toţii uzi leoarcă. Hai să ne întoarcem în casă. Keith, ştii că mai avem un musafir? întrebă Beth pe un ton de conversaţie, ignorând oţelul ascuţit care îi apăsa pielea.

– Da, l-am văzut.

– Unde e doamna Peterson? continuă ea cu întrebările.

– Tipul ăsta din spatele tău a încercat s-o ucidă. A îndesat-o în portbagajul de la Plymouth. Doamna Peterson e acum pe canapeaua noastră. Şi, cum să-i zic – musafirul tău – bănuiesc că e în casă.

– Nu eu am încercat s-o omor pe mătuşa Dot, ci tu! protestă Peterson nervos, cu mâna contractându-se spasmodic pe cuţit.

– Hai să intrăm în casă, repetă Beth. Domnule Peterson, eu voi merge în faţa dumitale, iar Keith înaintea mea.

Keith se încruntă la ea.

– Bine! Hai să mergem! zise Peterson în cele din urmă.

Keith porni. Era tulburat. Avea în casă un bărbat, iar în spatele lui venea un altul, care ţinea un cuţit la gâtul lui Beth. Unul din ei era, fără îndoială, criminalul.

Intră în casă. Uşa rămăsese deschisă şi ploaia pătrunsese înăuntru.

În spatele lui intră Beth. Şi după ea, bărbatul cu cuţitul.

Doamna Peterson zăcea în continuare grămadă pe canapea – o pată mai întunecată în bezna încăperii. Cocoa nu mai era însă lângă ea. Şi nici nu mai lătra. Se ghemuise în celălalt capăt, lipit de peretele dinspre camera de oaspeţi, şi scheuna jalnic.

– Am avut şi un alt musafir în seara asta, îi explică Beth lui Peterson. Un muzician. Cântă cu o formaţie – Ultra C.

Înghiţi în sec şi îi aruncă o privire lui Keith.

– Ce s-a întâmplat cu el? Era... era aici când am ieşit din casă.

– A plecat! Sau cel puţin aşa sper.

Se auzi un oftat trist. Era Joe Peterson. Privea cu jale spre femeia întinsă pe canapea.

– Domnule Peterson, i se adresă Keith cu blândeţe. N-am de gând să vă împuşc. Numai că vă rog să luaţi cuţitul de la gâtul lui Beth, chiar în clipa asta.

Beth împinse uşor mâna lui Peterson, desprinzându-se de el. Bărbatul nu reacţionă. Continua să privească spre canapea.

– Dumnezeule! E moartă? întrebă el cu vocea stinsă.

Cocoa schelălăi. Beth se uită spre Keith, tremurând, dar răsuflând uşurată.

– Cocoa, şopti ea. Poate că mă înşel, dar dacă omul ăsta ar fi atacat-o pe doamna Peterson, câinele ar fi lătrat la el.

– Mătuşă Dot! se tângui Peterson.

– Nu e moartă... sau cel puţin nu era când am adus-o aici, spuse Keith. Deci, e muzicianul tău, zise el privind spre Beth.

– Da. Văd că ţi-ai dat şi tu seama... Dar...

– Individul e undeva, pe afară. Şi va trebui să ne ocupăm de asta. Dar, deocamdată, să încercăm s-o ţinem pe doamna Peterson în viaţă.

– Keith, vrei, te rog, să-mi aduci nişte coniac şi amoniacul din bucătărie? întrebă Beth. Să vedem dacă putem s-o facem să-şi revină. Şi pe urmă s-o ducem la spital.

Zâmbi.

– Cu Hummerul.

Keith porni spre bucătărie, aplecându-se în drum, pentru a ridica tigaia de pe podea. Încremeni auzind un ţipăt de spaimă care acoperise zgomotul ploii. Se întoarse, luând-o înapoi spre living. Se opri.

Camera era cufundată într-o beznă totală.

Teroarea puse stăpânire pe Beth. Se apropiase de canapea şi o dezvelise pe doamna Peterson, grăbindu-se să se asigure că era în viaţă.

Deodată, o mână se strecurase spre ea din spatele canapelei, trăgând-o în jos cu o forţă uimitoare. Degetele se încleştară în jurul gâtului ei, luând-o pe sus şi azvârlind-o ca pe un fulg.

Egan. Mark Egan. Muzicianul drogat. Nu. Ucigaşul psihopat.

Îi văzu rânjetul dement, înainte ca bărbatul să stingă lanterna şi s-o strângă cu putere, ţinând-o imobilizată, ca pe o păpuşă de cârpă.

— Ia zi, ce-o să faci, omule? se auzi o voce venind din întuneric, chiar de lângă urechea ei. Să mă împuşti? Şi dac-o nimereşti pe ea? Nu te apropia, c-o omor.

Beth îşi încordă toţi muşchii. Nu ştia dacă bărbatul mai avea vreo altă armă, în afară de forţa extraordinară a mâinilor sale.

Nu mai auzea decât bubuitul vântului şi al ploii. Şi o explozie de stele, când bărbatul îşi apăsă şi mai tare degetele puternice pe gâtul ei, sufocând-o. Nici un alt sunet. Nici o mişcare.

Nici măcar Cocoa nu mai schelălăia.

Deodată, cineva scose un geamăt înăbuşit. *Nu, nu era Keith! Era vocea lui Peterson! Dar atunci... unde era Keith?*

— Văd că eşti un tip înţelegător, zise Egan — sau cine o fi fost. Rămâi acolo unde eşti. Doamna şi cu mine o să luăm maşina. O să facem o mică plimbare cu maşina ta. Înţeleg că vrei să afli dacă nevestica ta o să scape teafără? Cine ştie? Dar încearcă numai să mă opreşti, şi-o s-o omori, probabil, chiar cu mâna ta.

Începu s-o tragă pe Beth către uşă. Chicoti uşor.

— Mă descurc destul de bine pe întuneric. Îmi place întunericul.

Aproape că ajunseseră la ieşire, ştia, simţea asta. Bărbatul trânti uşa de perete. Inima femeii bătea cu atâta putere încât a început, nici nu auzi hârşâitul slab.

Beth icni, scoţând aerul din piept, în timp ce sunetul uşor se transformă brusc într-o mişcare impetuoasă. Keith. Se aruncă asupra lor dinspre verandă, luându-i, atât pe ea cât şi pe Egan, prin surprindere. Beth se răsuci. În cădere, strânsoarea lui Egan slăbise. Îl muşcă de încheietura mâinii. Bărbatul urlă, apoi se rostogoli împreună cu Keith, încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cocoa începu să latre frenetic. Beth simţi labele căţeluşului trecând peste mâinile ei şi îl auzi mârâind cu furie. Egan scoase un alt ţipăt de durere. Micul Yorkie smucea şi sfâşia ceva. Pe Egan. Chinuit sau nu de dureri, Egan continua însă să se zbată, fără să se dea bătut. Ploaia pătrunse prin uşa deschisă. Şi, odată cu ea, o lumină slabă căzu pe ceva...

Tigaia.

Beth o înşfăcă, încercând cu disperare să-şi dea seama, în beznă, care din cei doi era Keith. Văzu un cap ridicându-se.

Aproape că-l lovi cu tigaia.

Keith!

Celălalt bărbat se zvârcolea la podea. Cu un braţ răsucit în jurul gâtului lui Keith şi degetele tot mai încleştate...

Lovi orbeşte cu tigaia. Se auzi un urlet...

Lovi din nou. Şi din nou.

Apoi două braţe se întinseră spre ea.

— Gata, iubito. S-a terminat.

Lanterna era aprinsă. Bunul şi bătrânul Cocoa se afla în dormitor, de veghe lângă stăpâna lui. Deşi fusese aşezată cam neceremonios pe podea, doamna Peterson era încă în viaţă. Nepotul ei, Joe Peterson, o îngrijea.

Keith îl lăsase pe bărbatul căzut pe jos acolo unde se afla. Beth nu ştia dacă mai trăia sau murise. De un lucru era însă sigură: n-o să-i mai permită să se scoale când va avea el chef!

Îi văzuse chipul înainte ca soţul ei să-l acopere cu pledul.

– El e...? Criminalul în serie? îl întrebă pe Keith.

– Aşa cred, murmură el, înconjurându-i strâns umerii cu braţul.

– Cum de-ai ştiut că nu Peterson e criminalul?

Keith schiţă din vârful buzelor un zâmbet vinovat, în chip de scuză.

– Pentru că oricine a trecut prin Key West ştie că Ultra C o formaţie, de fete.

– I-am spus eu că te pricepi la muzică, răspunse Beth.

Tresăriră amândoi la zgomotul puternic al unui claxon. După o clipă, cineva ciocăni la uşă.

Keith merse şi o deschise, cu pistolul încă în mână. Era Andy Fairmont, de la biroul şerifului din Monroe.

– Iisuse! strigă Andy. Aţi auzit? Un criminal în serie e în libertate!

Keith aruncă o privire spre Beth. Femeia ridică din umeri şi se întoarse spre Andy.

– Nu scoate tigaia decât dacă eşti absolut sigură că o s-o foloseşti! spuse ea pe un ton grav.

– Poftim?!!

– Andy, cred că ar fi mai bine să intri, zise Keith, strângând-o pe Beth în braţe.

James Siegel

JAMES SIEGEL SUSȚINE că întrebarea pe care cititorii i-o pun cel mai des este: *De unde vă vin ideile?* La care răspunde întotdeauna: *Nu știu – aveți voi idee?* Desigur, adevărul este că se inspiră de peste tot. Siegel scrie despre oameni obișnuiți, prinși în vârtejul unor întâmplări extraordinare. Fiind el însuși, după cum se descrie, „o persoană obișnuită", nu-i este greu să se pună în pielea personajelor sale. De pildă, călătorind frecvent cu trenul spre Long Island – adesea în compania unor frumoase necunoscute – și-a pus întrebarea *Ce-ar fi dacă...?* Așa s-a născut *Fără control*, povestea unui individ banal, director la o agenție de publicitate, care „deraiază" după ce cunoaște în tren o femeie. Experiența personală a înfierii a două gemene în Columbia a inspirat *Ocolul*, o istorie pe această temă, în care lucrurile iau o întorsătură neașteptată, mortală. Pe urmă, într-o zi, în salonul de masaj al hotelului Four Seasons din Beverly Hills, maseuza l-a întrebat, imediat după ce i-a atins gâtul: *De ce sunteți supărat?* Siegel a chestionat-o, curios: *Cum de v-ați dat seama că am necazuri?* Femeia i-a răspuns: *Pentru că sunt empatică.*

Siegel a fost intrigat.

Empatică? Ce înseamnă asta?

EMPATIE

STAU ÎNTR-O CAMERĂ de hotel.

Afară e întuneric beznă, dar oricum am tras storurile ca să nu mă vadă când intră. Astfel, va fi nevoită să se îndepărteze de mine pentru a aprinde lumina.

Nu-mi place întunericul.

Trăiesc cu scotch și Ambien[1] și ezit să înfrunt întunericul, pentru că, altfel, mai devreme sau mai târziu, ajung să mă trezesc în obscuritatea confesionalului, având iarăși opt ani. Simt mirosul de usturoi din respirația lui și îi aud foșnetul hainelor. Pentru o clipă, sunt din nou băiatul sfios, prietenos și înnebunit după baseball. Corpul meu refuză fizic să-și asume viitorul.

[1] Marcă de somnifere (n. tr.).

Apoi totul devine roşu în jurul meu şi lumea ia foc.

Privesc înapoi cu mânie pentru că mânia mă defineşte – sunt omul-pumn.

Mânia m-a făcut să-mi pierd casa şi a determinat tribunalul să decidă că trebuie să urmez ore de terapie pentru a învăţa să-mi controlez pornirile. Şi tot din cauza mâniei am fost dat afară din LAPD[1] şi nevoit să mă angajez în serviciul de pază al unui hotel, unde îmi pot permite să mă înfurii fără să ucid pe cineva.

Cel puţin până acum.

Aţi auzit de hotelul în care lucrez. Considerat un loc de mare clasă, este frecventat de diverşi guru de la Hollywood şi, ocazional, de celebrităţi de bună credinţă. Oricât de jos am decăzut în viaţă, încă n-am ajuns la capaăt. M-am oprit la Beverly şi Doheny[2].

Port costum şi un dispozitiv în ureche, cam ca cei de la Serviciile Secrete. Mă mişc de colo-colo, având aerul unei persoane cvasiimportante, şi chiar dau ordine salariaţilor hotelului, care nu poartă costum.

Ea era maseuză la centrul de spa al hotelului.

Kelly.

Era renumită pentru masajul profund şi cel cu pietre de bazalt încălzite. I-am vorbit pentru prima dată într-o firidă de la subsol, unde mă ascunsesem în căutarea singurătăţii – dar o remarcasem dinainte. Auzisem muzica, strecurându-se din camera în care lucra, atunci când treceam pe acolo în drum spre lifturile din spate şi, în ziua aceea, când a intrat în subsol ca să tragă în grabă un fum, am complimentat-o pentru gusturile ei. Majoritatea maseuzelor din hoteluri erau înnebunite după Enya[3], sitarul oriental sau sunetul valurilor care se preling pe nisip. Nu şi ea. Avea o pasiune pentru Jones – Rickie Lee, Nora şi, uneori, Quincy[4].

– Clienţilor tăi le place muzica asta? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Majoritatea se concentrează să nu aibă o erecţie.

– Riscurile meseriei, bănuiesc.

– Cam aşa ceva.

Era, fără îndoială, o femeie drăguţă. Dar mai avea ceva: o aură palpabilă care făcea ca aerul să plutească jilav în jurul ei, chiar şi în uscăciunea aerului condiţionat dat la maximum.

Cred c-a observat umflăturile urâte de la degetele mâinii mele drepte şi porţiunea din zid pe care o izbisem cu pumnul.

– Ai avut o zi grea?

---

[1] Los Angeles Police Department – Poliţia din Los Angeles (n. tr.).

[2] Beverly Hills, orăşel de lângă Los Angeles, practic un cartier din suburbiile acestuia, renumit pentru rezidenţii săi extrem de bogaţi. Doheny Drive este o arteră principală care străbate, pe direcţia nord-sud, Beverly Hills şi West Hollywood (n. tr.).

[3] Cântăreaţă de origine irlandeză (n. tr.).

[4] Rickie Lee Jones, Nora Jones, Quincy Jones – muzicieni americani (n. tr.).

– Nu. Nimic deosebit.

A întins mâna şi mi-a atins faţa, trecându-şi uşor degetele peste obrazul meu drept. Atunci mi-a mărturisit că e empatică.

N-o să vă mint pretinzând că ştiam ce înseamnă.

O umbră i s-a aşternut pe faţă atunci când m-a atins, ca şi cum ar fi pipăit acea parte din mine la care eu însumi rareori ajung, şi numai în beznă, înainte ca Johnnie Walker să-şi facă efectul.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Pentru ce?

– Pentru ce ţi s-a întâmplat.

Aşa îşi pot folosi harul persoanele empatice. Sau, după caz, ca să arunce blesteme.

În următoarele săptămâni, mi-a povestit totul despre empatie. Stăteam de vorbă la subsol, ne întâlneam la intrare sau într-un colţ, afară, când ieşeam să fumăm o ţigară.

Oamenii empatici află totul prin atingere. Pipăie pielea şi oasele şi ajung la suflet. Văd prin intermediul mâinilor. Totul – binele, răul şi urâtul cel mai îngrozitor.

Văzuse mai mult decât putea duce.

Urâţenia începuse s-o afecteze, făcând-o să pătrundă în întunecimi despre a căror existenţă nu ştiuse până atunci.

Era vorba despre unul dintre clienţii ei, mi-a explicat.

– Ştii, de obicei, simt emoţii şi atât – fericire, tristeţe, teamă – lucruri de genul ăsta. Dar alteori... alteori, văd mai mult decât atât... Ştiu cine sunt aceşti oameni, înţelegi?

– Nu. Nu prea.

– Uite, tipul ăsta e un client regulat. Prima oară când l-am atins, mi-am retras imediat mâna. Atât de puternică era.

– Ce?

– Senzaţia de rău. Ca şi cum aş fi atins... nu ştiu... o gaură neagră.

– Ce fel de rău?

– Răul cel mai rău cu putinţă.

Mai târziu, mi-a povestit mai multe. Intraserăm într-un bar de pe bulevardul Sunset ca să bem ceva. Era, cum ar veni, prima noastră întâlnire.

– Le face rău copiilor, mi-a explicat.

Am simţit acea greaţă atât de familiară. Greaţa care mă cuprindea în confesional, atunci când el se apropia de mine, acea furie dureroasă. Greaţa care mă copleşise când fratele meu mai mic îmi luase locul pentru a da o mână de ajutor în altarul bisericii şi îmi ţinusem gura ferecată ca pe un sertar secret. *Nu-i spune... nu-i spune.* Dar totul se plăteşte în viaţă. Şi plătisem preţul după câţiva ani, în acea după-amiază când îl găsisem pe fratele meu, atât de dulce şi de trist, spânzurat cu o curea în dormitorul nostru. Toată adolescenţa încercase cu disperare să-şi găsească alinarea în droguri, care îi făcuseră şi mai mult rău.

– Cum de ştii toate astea? am întrebat-o pe Kelly.

– Pur şi simplu ştiu. Are de gând să facă ceva rău. Ceva ce a mai făcut.

Când i-am sugerat să meargă la poliţie, m-a privit de parcă aş fi fost un copil retardat.

– Şi ce să le spun? Că sunt empatică? Că simt că unul dintre clienţii mei e pedofil? Îmi închipui ce or să-mi răspundă.

Avea dreptate. Aveau să râdă de ea, s-o considere nebună şi s-o dea afară.

Cam după o săptămână, după mai multe şedinţe de masaj cu clientul ei şi văzând-o tot mai deprimată, m-am oferit să-l supraveghez.

– Şi cum o s-o faci?

Eram la mine acasă, întinşi în pat. Dusesem relaţia la nivelul următor, aşa cum se spune, amândoi folosind probabil sexul pe post de narcotic – pentru a uita.

– Când are programată următoarea şedinţă de masaj? am întrebat-o.

– Marţi la ora două.

– OK.

L-am aşteptat la ieşirea din piscină, acolo unde clienţii se plimbă dintr-o parte în alta, cu un aer somnoros şi plictisit. Părea istovit şi tulburat. În timp ce el se dezbrăca, Kelly se strecurase afară din salon, pentru a-mi descrie hainele individului. Nu era nevoie – oricum, l-aş fi recunoscut.

Îşi purta povara ca pe un sac greu.

Când s-au urcat într-un Volvo pe care băiatul de serviciu de la hotel i-l scosese din garaj, eram deja în maşină, aşteptându-l.

L-am urmărit intrând pe autostrada 101 şi apoi în vale[1]. A ieşit într-un bulevard larg, a rulat cam opt kilometri şi a cotit după indicatorul „Şcoala Crossing".

A parcat în apropierea locului de joacă şi a rămas un timp în maşină.

Am simţit-o din nou.

Acea greaţă paralizantă care îmi săgeta stomacul, făcându-mă să mă chircesc.

Am stat la volan privindu-l cum coboară din maşină şi se strecoară pe lângă gard. Şi-a scos ochelarii şi i-a şters de căptuşeala buzunarului de la pantaloni. A cercetat mulţimea de copii din ciclul primar, care se revărsa pe poarta şcolii. Atenţia păru să i se îndrepte spre un băieţel, cam de clasa a patra, un copil drăgălaş care îmi amintea de cineva. A mers în spatele lui pe stradă, apropiindu-se tot mai mult, aşa cum leul îşi alege şi îşi hăituieşte prada, îndepărtând-o de turmă. L-am privit simţindu-mă la fel de slab şi amorţit ca în ziua în care fratele meu cel mic coborâse ţopăind scările casei, îndreptându-se spre biserică pentru prima lui comuniune.

Încremenisem.

---

[1] San Fernando Valley, în sudul Californiei, cuprinde mai mult de jumătate din suprafaţa oraşului Los Angeles, precum şi alte câteva localităţi mai mici (n. tr.).

A păşit în faţa băieţelului şi a început să discute cu el. Îmi imaginam expresia copilului, fără să-i văd faţa. Bărbatul l-a prins de braţ, dar eu tot nu reuşeam să mă urnesc din maşină.

Numai după ce băiatul s-a desprins din strânsoare, luând-o la fugă, iar bărbatul a mai făcut, şovăitor, câţiva paşi spre el, oprindu-se în cele din urmă, m-am mişcat.

Furia era duşmanul meu. Furia era şi prietenul meu vechi, de mult pierdut. S-a abătut asupra mea ca un val roşu, arzător, teroarea care înlocuise greaţa împingându-mă afară din maşină, gata să sar în ajutorul copilului.

Joseph, am şoptit.

Numele fratelui meu.

Bărbatul s-a urcat înapoi în maşină şi a plecat. L-am privit cu atenţie în timp ce inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

În acea noapte, i-am povestit lui Kelly ce aveam de gând să fac.

Stăteam întinşi în pat, scăldaţi în sudoare, şi i-am spus că *trebuia* s-o fac. Furia se întorsese, punând stăpânire pe mine, învăluindu-mă şi ţinându-mă strâns la pieptul ei ocrotitor, şoptindu-mi: Bine ai revenit!

L-am aşteptat lângă şcoală în după-amiaza următoare. Şi a doua zi, şi toată săptămâna.

A venit luni şi şi-a parcat maşina chiar vizavi de terenul de joacă.

Când a coborât, m-am plantat în faţa lui şi l-am rugat să-mi arate drumul spre 4th Street. S-a întors, gesticulând în direcţia străzii, şi i-am înfipt pistolul în ceafă.

– Dacă scoţi o vorbă, eşti un om mort.

S-a pierdut imediat cu firea şi l-am auzit îngăimând ceva, oferindu-se să-mi dea portofelul. I-am poruncit să tacă.

S-a urcat în maşina mea, blând ca un mieluşel.

O mamă care îşi aştepta copilul s-a uitat lung după noi.

L-am dus într-un loc din vale pe care îl mai folosisem înainte, când vedeam roşu în faţa ochilor şi le făceam anumite lucruri suspecţilor cu gura mare şi caziere cât o zi lungă de post. Acele lucruri care mă scoseseră din poliţie şi mă obligaseră, prin decizia tribunalului, să merg la terapie de grup pentru a-mi controla furia, alături de fraţii mei într-u suferinţă, care aplaudau când povesteam că învăţasem să număr până la zece înainte de a apăsa pe trăgaci. Da, ţinta şi trăgaciul mă puneau în mişcare, şi pentru utilizarea lor corectă exista un întreg set de reguli.

Bărbaţii cu gulere albe şi sutane. Ei erau pentru mine ţinta numărul unu.

Am mers cu el cam patru sute de kilometri până la balastieră. Între timp, o transformaseră în groapă de gunoi şi era plină cu apă mocirloasă.

– De ce? mă întrebă când l-am oprit pe marginea gropii.

Pentru că la opt ani toată viaţa mi s-a dat peste cap. Pentru că mi-am omorât fratele; eu l-am făcut să-şi pună ştreangul de gât şi să dea cu piciorul în scaun.

Trupul bărbatului s-a prăvălit şi a dispărut în învălmăşeala subterană de vechituri.

Pentru că o meriţi.

A doua zi, când m-am prezentat la muncă, ea nu era.
Voiam să-i povestesc totul şi să-i alung neliniştea.

Am sunat-o pe mobil, dar nu mi-a răspuns.

Am cerut la hotel adresa ei – ne întâlniserăm întotdeauna la mine acasă, pentru că ea avea o colegă de apartament. După două zile, am urcat la etajul al doilea, într-un bloc de pe Ventura Avenue, şi am bătut la uşă.

Nici un răspuns.

L-am găsit pe administrator făcându-şi de lucru în curtea din spate, năpădită de buruieni, păpădii şi mizerii.

– Ai văzut-o pe-aici pe Kelly? l-am întrebat.

– A plecat, mi-a răspuns, fără să se obosească să-şi ridice ochii spre mine.

– A plecat? Unde? La magazin?

– Nu. A plecat de tot. Nu mai locuieşte aici.

– Ce tot spui? Unde s-a dus?

A ridicat din umeri.

– N-a lăsat nici o adresă. Tocmai a plecat cu copilul.

– Ce copil?

S-a uitat la mine cu o privire ciudată.

– Fiul ei. Dar tu cine eşti?

– Un prieten.

– OK, prietene. Tipa şi-a luat copilul şi a plecat. Nenorocitul ăla de prieten al ei a venit şi i-a luat cu maşina. Asta e.

Trebuie să vă spun că nici acum nu înţeleg prea bine ce s-a întâmplat.
Să vă spun că m-am întors la hotel şi am încercat să analizez situaţia cu calm. Că atunci când o altă maseuză – Trudy, o fată cu care Kelly obişnuia să mai stea de vorbă – a ieşit din salonul ei, am întrebat-o ce ştie despre Kelly. I-am spus că e empatică.

– Cee?

– Empatică. Îi atinge pe oameni şi află tot felul de lucruri despre ei.

– Da, vezi să nu! Ştie că sunt excitaţi şi deloc în formă.

– Nu, ştie ce simt ei şi ce fel de oameni sunt.

– Ha, ha! Cine ţi-a spus asta? Kelly?

Tot nu înţelegeam.

Nici măcar atunci când Trudy mă privea de parcă aş fi aterizat dintr-o galaxie îndepărtată. Chiar şi atunci am refuzat să văd realitatea.

– Kelly are un fiu, am spus.

– Mda. Un băieţel drăguţ. Nu datorită ei. Mă rog, poate că exagerez. Vreau să spun că are gusturi proaste în privinţa bărbaţilor.

– Te referi la tatăl copilului?

– Nu, la prietenul ei. Amândoi au o problemă cu drogurile.

– Cine e tatăl?

– Ăăă, de fapt e un tip destul de drăguţ. Are serviciu şi toate cele. Şi ea l-a părăsit. Iar el încearcă să obţină custodia copilului.

– De ce?

– Probabil crede că narcomanii nu sunt cea mai bună companie pentru un copil de opt ani. Numai că ea îl asmute mereu pe băieţel împotriva lui. Mare păcat. Să-i fi auzit săptămâna trecută certându-se în Salonul Liniştit.

– Săptămâna trecută... când anume? În ce zi?

– Nu ştiu. El trece mereu pe aici să-i lase bani pentru copil. Parcă marţi.

Furia năvăli iarăşi peste mine. Puternică. Implacabilă.

– La ce oră marţi?

– Nu ştiu. După prânz. De ce?

Nu-ţi ignora furia. Priveşte-o drept în faţă.

Parcă marţi. După prânz.

– Cum arată individul?

– Păi... Cam de înălţimea ta. Poartă ochelari. Părea destul de abătut în ziua aia, după ce s-au certat. Ea l-a ameninţat c-o să-şi ia copilul şi-o să plece dacă mai continuă procesul pentru custodie. Ştii ce cred eu? Că prietenul ăla al ei îi toacă banii daţi de tată.

Cam de înălţimea ta. Poartă ochelari.

Nu te uita. Nu te uita.

Marţi. După prânz.

În ziua aia se certaseră în camera de meditaţie şi el plecase supărat şi trist.

Marţi.

Pe urmă, el se dusese la şcoala băiatului.

Marţi.

Încercase să-i explice copilului că se lupta pentru custodie şi să-l roage să nu plece urechea la ce-i spunea mama despre el. Îl prinsese de mână ca să-l convingă, dar băiatul fugise, pentru că otrava picurată de mamă îşi făcuse efectul.

– Băiatul, am spus. Are păr castaniu foarte scurt, o tunsoare militărească. Un copil tare dulce.

– Da. El e.

Sunt empatică, spusese ea. *E de-ajuns să-l ating pe acest bărbat şi-mi dau seama că e un om rău, un pervers sexual. Dar ce pot să fac? Nimic. Poliţia n-o să mă creadă. Vine la salon marţi, la ora două, iar eu nu pot să fac nimic.*

Cum?

Cum de pusese ochii pe mine?

Cum?

Aşa bine.

Pentru că mă făcuse să deschid sertarul secret.

Pentru că, într-o zi, cineva mă arătase cu degetul – probabil una dintre maseuze – şi-i spusese: tipul ăla... fereşte-te de el, e un fost poliţist care îi bătea pe suspecţi până îi lăsa laţi.

Numai că ea nu se ferise de mine – coborâse la subsol, în firida în care mă refugiam ca să lovesc cu pumnii în pereţi. Îmi vorbise. Şi mă făcuse să deschid larg sertarul şi să-mi golesc pe patul în care făcuserăm dragoste toate secretele mele cumplite.

Fratele meu. Păcatul meu. Mânia mea.

Sfânta treime.

Un soi de religie cu un singur credincios şi o unică poruncă.

Căci a ta este împărăţia răzbunării.

Este un om rău, mi-a spus ea. *O să vină la mine marţi. La ora două.*

La ora două.

Bărbatul care-şi iubea fiul. Care încercase să-l protejeze.

De ea.

De ce? întrebase el pe marginea gropii de gunoi. *De ce?*

Pentru că mânia orbeşte la fel de tare ca dragostea, iar ea mi le oferise pe amândouă.

Trebuie să vă spun că seceta a pus stăpânire pe L.A. şi tufişurile de pe dealurile din Malibu au luat foc. Că au ars case în valoare de douăzeci de milioane de dolari. Că seceta a secat jumătate din Salton Sea[1], inclusiv porţiunea ocupată de groapa de gunoi, şi că cineva care venise să-şi arunce maşina de spălat veche a zărit trupul unui bărbat înfăşurat în jurul unei pompe de motor.

Trebuie să vă spun că bărbatul a fost identificat, iar glonţul din inimă s-a dovedit a proveni de la un Walther de calibrul 45, una dintre armele preferate ale celor din serviciile de pază, şi că o mamă declarase că îl văzuse pe tip într-o zi, lângă şcoala unde învăţa fiul ei, şi că un alt bărbat îl împingea cu forţa într-o maşină.

Că rotiţele justiţiei se puseseră în mişcare şi se învârteau, îndreptându-se inexorabil spre mine.

Că nu sunt prea popular printre poliţiştii cu care lucrasem cândva, dar că între noi există un soi de cod al onoarei şi – la urma urmei – sângele apă nu se face. Aşa se explică cum de un fost partener, pe care aproape că-l târâsem după mine la fund, a pus mâna pe registrele unei bănci şi mi-a dezvăluit locul în care o oarecare Kelly Marcel îşi folosise recent cardul VISA.

Că există un motel, undeva la sud de La Jolla[2], unde amărâţii îşi plătesc săptămânal camera.

Că am mers cu maşina până acolo.

---

[1] Lac sărat din sudul Californiei (n. tr.).

[2] Staţiune la malul Oceanului Pacific, oficial parte a oraşului San Diego (n. tr.).

Că am văzut-o lăsându-şi băiatul la rulota de pe ţărm, acolo unde locuieşte bunica lui.

Că prietenul ei a plecat într-o direcţie necunoscută.

Că o înţeleg foarte bine.

Trebuie să vă spun că stau în întuneric, într-o cameră de motel.

Că am tras storurile ca să nu mă vadă când va intra. Astfel, va fi nevoită să se îndepărteze de mine pentru a aprinde lumina.

Că o aud acum trântind portiera maşinii şi păşind pe pietrişul din faţa intrării, care scârţâie sub tălpile ei.

Că Waltherul meu de calibrul 45 are două gloanţe. Două.

Că uşa se deschide.

Că acum întunericul nu mă mai sperie şi că am găsit o pace mult mai adâncă decât mânia

– Îmi pare rău, m-am auzit spunând.

Cui?

Asta nu o să vă spun.

Nu, n-o să vă spun.

James Rollins

ÎN *FURTUNA DE NISIP* (2003) şi *Harta oaselor* (2004), James Rollins s-a îndepărtat de formula care îl consacrase. Până atunci, scrisese lucrări cu intrigi şi personaje de sine stătătoare. În noile romane, Rollins a introdus pentru prima dată protagonişti ai unei serii. A făcut-o la îndemnul cititorilor, dar şi din propria voinţă. Ani în şir fusese întrebat de fani ce se întâmplase cu eroii thrillerelor mai vechi? Ce soartă avusese copilul lui Ashley şi al lui Ben, din *Subteranul* (1999)? În ce port va acosta echipajul din *Ape adânci* (2001)?

În cele din urmă, Rollins a înţeles că şi el dorea să afle răspunsul. Aşa încât s-a hotărât să realizeze o serie – ceva unic şi distinct. Voia să construiască un peisaj populat de personaje tridimensionale, să le creeze o mitologie proprie şi să le urmărească pe parcurs evoluţia, în încercările lor de a îmbina, cu mai mult sau mai puţin succes, viaţa personală cu cea profesională. În acelaşi timp, Rollins a refuzat să-şi renege originile. Biolog de meserie, cu o diplomă în medicina veterinară, a combinat în noua serie, la fel ca şi în operele precedente, intriga cu conotaţii ştiinţifice cu thrillerul istoric. Noile personaje sunt membri ai echipei *Sigma Force*, un grup de foşti soldaţi de elită din Forţele Speciale, convertiţi profesional şi instruiţi în diverse discipline ştiinţifice (Rollins îi descrie în glumă drept „savanţi ucigaşi, care operează în afara legii"). Şi nu în cele din urmă, plătind tribut formaţiei sale de veterinar, a atribuit un rol important şi câte unui animal ciudat sau exotic.

Povestirea care urmează nu face excepţie.

Aici, Rollins leagă trecutul de prezent, aducând în prim-plan un personaj secundar (şi unul dintre favoritele sale) dintr-un thriller mai vechi, de sine stătător, *Vânătoarea de gheaţă* (2003). Matelotul Joe Kowalski poate fi descris pe scurt drept un bărbat cu inimă de erou, dar nedăruit de la natură cu o minte pe potrivă. Aşadar, cum de este el recrutat de un grup atât de exclusivist ca Sigma?

Dar, ştiţi cum e... uneori mai intervine şi norocul chior.

KOWALSKI S-A ÎNDRĂGOSTIT

NU ARĂTA CINE ŞTIE CE... aşa cum se legăna prins în laţ. Nas cârn, păr brunet, tuns cu lama, o halcă de carne de vreo 1,80 m, atârnând cu capul în jos şi complet gol, cu excepţia unei perechi de boxeri uzi. Pieptul îi era plin de cicatrice vechi şi avea o zgârietură ce cobora de la încheietura

pieptului până la vintre. Ochii îi străluceau, mari şi sălbatici.

Avea toate motivele să fie furios.

Cu două minute în urmă, pe când ateriza cu parapanta pe plaja din apropiere, doctorul Shay Rosauro îi auzise ţipetele răsunând în junglă şi venise să vadă ce se întâmplă. Se apropiase tiptil, fără nici un zgomot, spionându-l de la mică distanţă, la adăpostul umbrei şi al frunzişului.

– Du-te naibii de-aici, monstru păros ce eşti...!

Bărbatul bombăni un şir aparent nesfârşit de blesteme, în care se distingea un pronunţat accent din Bronx. Aşadar, era american, ca şi ea.

Femeia se uită la ceas.

8:33

Insula avea să explodeze în următoarele douăzeci şi şapte de minute.

Bărbatul va muri mai devreme.

Ameninţarea cea mai apropiată venea însă de la ceilalţi locuitori ai insulei, atraşi de urletele bărbatului. Mandrilii[1] adulţi depăşesc în medie 45 de kilograme, în mare parte muşchi şi dinţi. De obicei, se întâlnesc în Africa. Niciodată într-o junglă de pe o insulă din apropierea ţărmului brazilian. Zgărzile lor galbene prevăzute cu cipuri dovedeau că făcuseră obiectul cercetărilor profesorului Salazar, care efectuase experimente ştiinţifice pe această insulă îndepărtată. *Mandrillus sphinx* este considerat un frugivor, aşadar un animal care se hrăneşte cu fructe şi nuci.

Dar nu întotdeauna.

Uneori, are porniri de carnivor.

Unul dintre babuini dădu ocol, ţanţoş, omului prins în laţ: era un mascul cu părul negru ca tăciunele şi botul roşu şi lat, tivit de cute albastre. Coloritul indica poziţia sa de mascul dominant în cadrul grupului. Femelele şi masculii subordonaţi, toţi de o nuanţă maro, lipsită de strălucire, se aşezaseră sau atârnau de ramurile copacilor din jur. Un spectator căscă, arătându-şi setul de canini de peste şapte centimetri lungime şi gura plină de incisivi ascuţiţi.

Masculul îl adulmecă pe prizonier. Un pumn cărnos şfichiui aerul, îndreptându-se spre animalul curios, fără a-l nimeri.

Babuinul se ridică pe picioarele din spate şi scoase un urlet, cu buzele dezvelindu-i în întregime colţii galbeni. Un gest sfidător, impresionant şi înfricoşător. Ceilalţi babuini se strânseră mai aproape.

Shay păşi în luminiş, atrăgând toate privirile. Îşi ridică mâna şi apăsă butonul dispozitivului sonic poreclit *ţipătorul*. Zgomotul ca de sirenă avu efectul scontat.

Babuinii se retraseră în pădure. Masculul dominant se ridică dintr-un salt, luă o crenguţă de pe jos şi se afundă, legănându-se, în întunericul învăluitor al junglei.

---

[1] Specie de primate inferioare, de talie mică, înrudite cu babuinii, care trăiesc în Africa Centrală şi de Vest (n. tr.).

Bărbatul, încă învârtindu-se în laţ, o zări şi el pe Shay.

– Hei... ce-ai zice să...?

Shay avea în cealaltă mână o macetă. Se căţără pe un bolovan şi tăie dintr-o singură mişcare sfoara din cânepă.

Bărbatul se prăbuşi, izbindu-se cu toată greutatea de pământul moale şi gras, şi rostogolindu-se pe o parte. Se luptă să-şi desfacă laţul de la glezne, revărsând un nou potop de înjurături. În cele din urmă, se eliberă.

– Maimuţe afurisite!

– Babuini, preciză Shay.

– Ce?

– Sunt babuini. Au coada scurtă.

– Aşa o fi. Oricum, nu le-am văzut decât colţii ăia nenorociţi.

Bărbatul se ridică, scuturându-şi praful de pe genunchi, şi Shay remarcă o ancoră a marinei americane tatuată pe bicepsul drept. Un fost soldat? Poate că îi va fi de folos. Îşi privi din nou ceasul.

8:35

– Şi ce cauţi aici? îl întrebă.

– Mi s-a stricat barca.

Privirea lui măsură din cap până-n picioare trupul suplu al femeii.

Shay era familiarizată cu astfel de atenţii din partea masculilor aparţinând propriei specii... chiar şi atunci când purta, ca acum, o ţinută formată dintr-o salopetă de camuflaj şi cizme butucănoase, care nu îi puneau deloc silueta în valoare. Părul negru, până la umeri, îi era strâns comod la spate, într-o bandană, iar pielea căpătase în arşiţa tropicală nuanţa cafelei.

Prins holbându-se, bărbatul îşi întoarse privirea spre plajă.

– Am ajuns aici înot, după ce mi s-a scufundat barca.

– Ţi s-a scufundat barca?

– Mă rog... A explodat.

Shay îi aruncă o privire întrebătoare.

– A fost o scurgere de combustibil. Mi-a căzut ţigara şi...

Femeia îi reteză vorbele cu o fluturare a mâinii în care ţinea maceta. În mai puţin de o jumătate de oră urma să fie evacuată din nordul insulei. În acest răstimp, trebuia să ajungă la complex, să spargă seiful şi să ia fiolele de antidot. Fără a pierde timpul, se afundă în junglă, mergând pe o potecă. Bărbatul porni în urma ei.

– Un... unde mergem?

Shay scoase din rucsac un poncho şi i-l dădu.

Bărbatul se zbătu, luptându-se să-l îmbrace.

– Mă numesc Kowalski, spuse el. Reuşi să-şi tragă ponchoul peste cap şi începu să-l aranjeze în jurul corpului. Ai o barcă? Sau o altă idee cum să scăpăm de pe insula asta nenorocită?

Shay n-avea timp de subtilităţi.

– Uite cum stă treaba, în douăzeci şi trei de minute, marina braziliană va arunca atolul ăsta în aer.

– Cum?

Bărbatul îşi privi încheietura mâinii. N-avea ceas.

Femeia continuă:

– Evacuarea este programată la 8:55 în nordul insulei. Dar mai întâi trebuie să iau ceva de aici.

– Stai! Ia-o de la capăt! Cine ziceai c-o s-arunce porcăria asta în aer?

– Marina braziliană. Peste douăzeci şi trei de minute.

– Păi, sigur!

Clătină din cap.

– Din toate insulele astea afurisite, a trebuit să nimeresc taman pe una care o să sară în aer.

Shay îi ignoră diatriba. Cel puţin, individul mergea întins, asta trebuia să recunoască. Ori era foarte curajos, ori pur şi simplu prostănac.

– Hei, uite... un mango.

Kowalski întinse mâna să culeagă fructul galben.

– Nu pune mâna.

– Dar n-am mâncat nimic de...

– Toată vegetaţia a fost stropită din elicopter cu virusul transgenic Rhabdoviridae.

Kowalski lăsă mâna jos.

– Odată ingerat, virusul stimulează centrii senzoriali ai creierului, amplificând simţurile: vederea, auzul, mirosul, gustul şi pipăitul.

– Şi ce e în neregulă cu asta?

– Procesul afectează şi aparatul reticular al cortexului cerebral, producând stări de surescitare şi furie.

Un urlet ameninţător răsună în jungla din spatele lor. Îi răspunse un cor de grohăituri convulsive şi ţipete.

– Maimuţele...?

– Babuinii. Da. Mai mult ca sigur că sunt infestaţi. Au făcut parte dintr-un experiment.

– Grozav. Insula babuinilor turbaţi.

Fără să-i dea atenţie, ea îi arătă printr-o breşă formată în frunziş o hacienda zugrăvită în alb, cocoţată în vârful dealului următor.

– Trebuie să ajungem la complexul acela.

Clădirea din teracotă fusese închiriată de profesorul Salazar pentru cercetări, cu fonduri donate de o organizaţie teroristă obscură. Pe această insulă izolată îşi finalizase studiul asupra armelor biologice. Cu două zile în urmă, Sigma Force – o unitate americană sub acoperire, specializată în combaterea ameninţărilor globale – îl capturase pe doctor în mijlocul pădurii tropicale braziliene, nu înainte însă de a fi infestat un întreg sat indian de lângă Manaus[1], inclusiv un spital pediatric internaţional.

[1] Oraş brazilian, capitala statului federal Amazonas (n. tr.).

Boala se afla deja în primele stadii şi armata braziliană instituise în sat carantina. Singura soluţie erau fiolele cu antidotul conceput de profesor, ţinute sub cheie, în seiful său.

Sau cel puţin aşa se credea.

Salazar susţinuse însă că le distrusese.

Pus în faţa acestei situaţii, guvernul brazilian hotărâse să nu rişte. Prognoza meteo arăta că, la ivirea zorilor, o furtună cu intensitate de uragan avea să lovească insula. Exista temerea că vântul va purta virusul de pe insulă spre pădurea tropicală de pe ţărmul continental. O singură frunză infestată putea distruge toată pădurea ecuatorială. Aşadar, mica insulă avea să fie aruncată în aer, pentru ca vegetaţia să fie în întregime arsă. Bomba avea să fie detonată la ora 9. Autorităţile nu se lăsaseră convinse să amâne operaţiunea, pentru a acorda o şansă, considerată mult prea îndepărtată, găsirii unui antidot. Optaseră pentru distrugerea totală. Inclusiv a satului brazilian. Victime colaterale.

Furia o năpădi pe Shay când îşi aminti de Manuel Garrison, partenerul ei. Încercase să evacueze spitalul pediatric, dar rămăsese blocat şi se îmbolnăvise. Împreună cu toţi copiii.

Victime colaterale era o expresie pe care Shay refuza s-o accepte.

Nu acum.

Aşa că pusese la cale, de una singură, o operaţiune. Se paraşutase de la mare înălţime şi, în timpul căderii libere, îşi transmisese prin radio planurile. Comandanţii Sigma acceptaseră să-i pună urgent la dispoziţie un elicopter de evacuare, în capătul nordic al insulei. Avea să staţioneze la sol un singur minut. Fie se afla la locul întâlnirii în momentul stabilit, fie... avea să moară.

Îşi asumase riscul.

Numai că acum nu mai era singură.

Halca de carne tropăia zgomotos în spatele ei, fluierând. *Fluiera*. Shay se întoarse cu faţa spre însoţitorul ei:

– Domnule Kowalski, îţi aminteşti ce ţi-am spus despre virus? Cum amplifică simţurile? Auzul?!!

Deşi şoptite, cuvintele îi trădau iritarea.

– Scuze.

Bărbatul aruncă o privire în spate, spre cărare.

– Atenţie la capcana aia pentru tigri, îl avertiză ea, ocolind gaura camuflată grosolan.

– Ce...?

Piciorul stâng al bărbatului alunecă exact pe mănunchiul de trestii pus deasupra capcanei, zdrobindu-l sub greutatea sa.

Shay îl trase deoparte, blocându-l cu umărul, şi ateriză deasupra lui, ca pe o grămadă de cărămizi. Atâta doar: cărămizile erau probabil ceva mai isteţe.

Se ridică.

– După ce ai fost prins în laţ, m-aş fi aşteptat să fii mai atent pe unde mergi. Tot locul e împânzit de mine.

Îşi aranjă rucsacul şi se strecură pe lângă groapa înconjurată de ţepuşe.

– Stai în spatele meu. Calcă pe unde calc eu.

Furioasă, uită de coarda legată deasupra capcanei şi se împiedică.

Singurul avertisment fu un hârşâit uşor.

Sări într-o parte, dar era prea târziu. O buturugă priponită se balansă, lovind-o cu putere. Auzi zgomotul făcut de tibia ei ruptă, apoi fu aruncată în aer – drept către gaură.

Se răsuci pentru a evita ţepuşele. Dar n-avea nici o şansă.

Apoi se izbi din nou... de cărămizi.

Kowalski sărise şi acoperise capcana cu propriul corp. Shay se rostogoli de pe el. O durere ascuţită îi săgetă piciorul, urcând spre coapse şi explodând în şira spinării. Vederea i se îngustă la un punct cât o înţepătură de ac, dar reuşi să-şi zărească piciorul răsucit sub genunchi.

Kowalski veni lângă ea.

– O, Doamne... o, nu...

– Mi-am rupt piciorul, spuse Shay, muşcându-şi buzele de durere.

– Putem să-l punem în atele.

Shay se uită la ceas.

8:39

Mai aveau la dispoziţie douăzeci şi unu de minute.

Kowalski spuse:

– Pot să te duc în spate. Încă mai avem timp să ajungem la locul de întâlnire.

Shay încercă să-şi limpezească gândurile. Îşi imagină suferinţa lui Manuel... şi a copiilor. O durere mai intensă decât cea a piciorului rupt o copleşi. Pur şi simplu, nu-şi putea permite să dea greş.

Bărbatul intui ce gândea.

– N-ai cum să ajungi la casa de pe deal, zise el.

– N-am de ales.

– Atunci, o s-o fac eu! izbucni el.

Cuvintele părură să-l ia şi pe el prin surprindere, dar nu şi le retrase.

– Tu du-te spre plajă. O să iau eu tot ce-ţi trebuie din blestemata aia de hacienda.

Shay se întoarse şi îl privi pe străin drept în ochi, încercând cu disperare să găsească în ei o putere ascunsă, acea tărie de caracter încă nedescoperită, de care să-şi agaţe speranţele. Nimic. N-avea însă altă soluţie.

– O să dai peste alte capcane.

– De data asta, o să fiu cu ochii-n patru.

– Seiful din birou... N-am timp să te învăţ cum să-l spargi.

– Ai un transmiţător în plus?

Shay încuviinţă.

– Atunci o să-mi explici când ajung acolo.

Femeia şovăi – dar n-avea timp nici măcar pentru ezitări. Trase rucsacul la îndemână.

– Apleacă-te!

Scoase dintr-un buzunar lateral al rucsacului două dispozitive autoadezive. Ataşă unul în spatele urechii bărbatului şi pe celălalt pe mărul lui Adam.

– Microreceptor şi un transmiţător subvocal.

Testă rapid radioul, explicându-i în acelaşi timp cum funcţiona.

– S-a zis cu vacanţa mea la soare, bombăni Kowalski.

– Încă ceva, zise ea.

Scoase din rucsac cele trei componente ale unei arme. O puşcă VK, cu energie cinetică variabilă. O asamblă repede, îndesând dedesubt un cartuş cilindric lat. Părea o puşcă de asalt butucănoasă, numai că ţeava era mai lată şi aplatizată pe orizontală.

– Mecanismul de siguranţă este aici.

Îndreptă puşca spre un tufiş, apăsând pe trăgaci. Nu se auzi decât un huruit înfundat. Un proiectil ţâşni din ţeavă, cu un bâzâit uşor, retezând frunzele şi crengile.

– Discuri-lamă de doi centimetri şi jumătate. O poţi seta pe foc individual sau pe foc automat, adăugă ea, făcându-i o demonstraţie. Două sute de lovituri pe încărcător.

Kowalski fluieră admirativ, luând puşca.

– Poate c-ar fi mai bine să păstrezi tu dihania asta. Cu piciorul tău buşit, o să te târăşti ca un melc.

Gesticulă spre junglă. Şi maimuţele alea afurisite sunt tot acolo.

– Sunt babuini... şi nu uita că am ţipătorul. Acum, e cazul să pleci. Îşi verifică din nou ceasul. Îi dăduse un cronometru lui Kowalski, după ce îl potrivise cu al ei. Nouăsprezece minute.

Bărbatul dădu din cap.

– Ne vedem curând. Ieşi de pe cărare, afundându-se brusc în desiş.

– Ce faci? strigă Shay în urma lui. Cărarea...

– Dă-o naibii de cărare, răspunse el prin radio. O să risc şi-o s-o iau prin junglă. Sunt mai puţine capcane. În plus, am şi păpuşica asta cu mine ca să-mi croiesc drum direct spre casa nebunului ăluia de doctor.

Shay nădăjduia ca bărbatul să aibă dreptate. Nu va avea timp pentru întoarceri sau încercări repetate. Îşi amorţi durerea injectându-şi rapid o doză de morfină şi luă de pe jos o creangă ruptă, folosind-o pe post de cârjă. Porni spre plajă, însoţită de strigătele de foame ale babuinilor.

Nu putea decât să spere că bărbatul se va dovedi mai deştept decât animalele.

Gândul o făcu să scoată un geamăt care n-avea nimic de-a face cu piciorul rupt.

Din fericire, Kowalski avea acum un cuţit.

Pentru a doua oară în acea zi... atârna cu capul în jos. Se smuci în sus, îşi apucă glezna prinsă în laţ şi tăie sfoara. Se rupse cu un pocnet. Kowalski căzu încovrigat la pământ, cu o bufnitură puternică.

– Ce s-a întâmplat? auzi prin radio vocea lui Shay.

– Nimic, mormăi el. M-am împiedicat de o piatră.

Aruncă o privire furioasă spre frânghia care se bălăbănea deasupra capului său. N-avea de gând să-i povestească frumoasei doctoriţe că se lăsase iarăşi prins în laţ. Avea şi el mândria lui.

– Capcane nenorocite, murmură cu răsuflarea tăiată.

– Ce-ai spus?

– Nimic.

Uitase cât de sensibil era transmiţătorul subvocal.

– Ai spus capcană? Iarăşi ai căzut în laţ, nu-i aşa?

Nu răspunse. Mama îl prevenise cândva: *E mai bine să-ţi ţii gura închisă ca lumea să te creadă prost, decât s-o deschizi şi să le confirmi bănuielile.*

– Trebuie să fii atent pe unde mergi, îl mustră femeia.

Kowalski îşi înghiţi vorbele. Simţi durerea şi teama din vocea ei. Sări în picioare şi îşi recuperă puşca.

– Şaptesprezece minute, îi reaminti doctor Rosauro.

– Mă apropii de clădire.

Scăldată în soare, hacienda apăru în faţa ochilor săi ca o oază de linişte şi civilizaţie, într-un noian de vegetaţie luxuriantă. Liniile sale drepte şi rigurozitatea sterilă contrastau cu abundenţa sălbatică şi haosul fecund al naturii. Trei clădiri, amplasate pe un teren îngrijit impecabil, unite prin coridoare acoperite, dar deschise lateral, şi grupate în jurul unei mici grădini interioare. În mijlocul grădinii se afla o fântână spaniolă pe trei nivele, împodobită cu plăcuţe din sticlă de culoare albastră şi roşie. Bazinele erau însă goale.

Kowalski studie complexul, întinzându-se pentru a scăpa de cârcelul din spinare. Singurul sunet care răzbătea dinspre terenul cultivat era foşnetul frunzelor de cocotieri. Vântul începuse să se înteţească, prevestind furtuna. Norii se adunaseră la orizont, spre sud.

– Biroul e la parter, mai în spate, se auzi vocea lui Shay. Ai grijă la gardul electric. S-ar putea să fie încă în funcţiune.

Kowalski cercetă îngrăditura din inele de lanţ, de aproape doi metri şi jumătate înălţime, cu spirale de sârmă ghimpată în vârf, despărţită de junglă printr-o fâşie de pământ ars, lată de circa zece metri. Un fel de teritoriu al nimănui, interzis oamenilor.

Sau, mai degrabă, *maimuţelor.*

Se aplecă, ridică de jos o creangă ruptă şi se apropie de gard. Dându-se uşor înapoi şi ferindu-şi picioarele goale, întinse un capăt al băţului spre gard. *N-ar trebui să fiu împământat?* N-avea nici cea mai vagă idee.

Când vârful băţului atinse gardul, se auzi un urlet strident. Sări înapoi, după care îşi dădu seama că zgomotul nu venea dinspre gard, ci din stânga, dinspre mare.

Ţipătorul doctoriţei Rosaurio.

– Eşti bine? întrebă el în transmiţător.

Urmă o tăcere lungă. Îşi ţinu respiraţia. Apoi auzi cuvintele şoptite ale lui Shay:

– Probabil că babuinii au luat urma rănii şi se apropie de mine. Tu mergi înainte!

Kowalski lovi gardul cu băţul de mai multe ori, aşa cum fac copiii cu un şobolan care nu mai mişcă, pentru a se asigura că e cu adevărat mort. Mulţumit de rezultat, tăie sârma ghimpată cu o pereche de cleşti primiţi de la doctoriţa Rosaurio şi sări peste gard, convins că puterea sa letală nu avea să revină decât odată cu reluarea furnizării de energie.

Căzu cu un oftat de uşurare de cealaltă parte, pe gazonul tuns impecabil, ca un teren de golf.

– Nu mai ai decât puţin timp, preciză inutil doctoriţa. După ce iei fiolele, grădinile din spate dau spre plajă şi de aici în promontoriul din nordul insulei.

Kowalski îşi reluă drumul spre clădirea principală a complexului. Vântul îşi schimbă brusc direcţia, aducând un miros umed de ploaie... şi, odată cu el, duhoarea morţii, izul de carne lăsată să putrezească-n soare. Zări cadavrul în capătul îndepărtat dinspre fântână.

Îl ocoli. Faţa fusese mâncată până la os, hainele sfâşiate, burta despicată, cu intestinele răspândite de jur împrejur, ca nişte confetti. După câte se părea, maimuţele avuseseră parte de un festin după plecarea lui Shay.

Observă mâna încleştată pe pistolul negru. Văzu că în încărcătorul care glisase nu mai erau gloanţe. Muniţia nu fusese suficientă pentru a opri toată haita de carnivori îmblăniţi. Kowalski ridică arma la umăr. Cercetă atent toate ungherele întunecate, în căutarea maimuţelor ascunse. Nu descoperi nici măcar trupuri moarte. Fie bărbatul fusese un prost ţintaş, fie maimuţele cu fund roşu îşi căraseră fraţii căzuţi în luptă, poate pentru a-i devora mai târziu, aşa cum fac de obicei babuinii.

Cercetă toată zona fără a găsi nimic.

Porni spre clădirea principală. Ceva îl sâcâia, dar nu-şi dădea seama ce. Se scărpină în cap, încercând să desluşească ce anume era în neregulă, dar nu reuşi.

Urcă pe veranda din lemn şi apăsă pe clanţă. Uşa era închisă, dar nu încuiată. O împinse cu piciorul, cu arma pregătită, gata să facă faţă asaltului maimuţelor.

Uşa se deschise larg, reveni la loc şi i se trânti în faţă.

Gâfâind enervat, puse din nou mâna pe clanţă. Nu se mişca. Smuci mai tare. Era încuiată.

– Nu se poate!

Cel mai probabil, broasca se blocase când se trântise uşa.

– Ai intrat? întrebă Rosauro.

– Aproape, mormăi Kowalski.

– Cum merge spargerea?

– Păi... ei bine...

Adoptase un ton umil, care i se potrivea ca nuca-n perete.

Cred că cineva a încuiat uşa.

– Încearcă să intri pe fereastră.

Kowalski se uită la cele două ferestre largi care încadrau uşa blocată. Se apropie de cea din dreapta şi aruncă o privire înăuntru. O bucătărie rustică: mese din lemn de stejar, o chiuvetă şi oale vechi, smălţuite. Destul de bine. Poate găsea şi nişte bere în frigider. În fond, avea tot dreptul să viseze. Dar mai întâi trebuia să-şi termine treaba.

Făcu un pas în spate, ţinti şi trase o singură dată. Discul-lamă argintiu pătrunse prin panou, la fel de eficient ca un glonţ. Din gaură ţâşniră aşchii.

Rânji. Optimismul îi reveni.

Se mai retrase un pas, atent să nu se împiedice de marginea verandei. Puse arma pe automat şi trase în panourile rămase.

Îşi băgă apoi capul prin gaură:

– Hei, e cineva aici?

În acel moment zări un fir ieşind, răsucit în jurul unui disc argintiu înfipt în mortarul din zid. Ieşise din cablul electric. Mai multe discuri erau înfipte în peretele de vizavi... inclusiv unul care înţepase cablul de alimentare al aragazului.

Nu mai avu timp să înjure.

Se răsuci şi sări, în timp ce, în spatele lui, totul explodă. Un val de aer supraîncălzit îl lovi, făcând să-i fluture ponchoul. Aterizâ pe pământ, rostogolindu-se, iar o minge de foc zbură pe deasupra capului său, de-a curmezişul curţii. Înfăşurat în poncho, se împiedică şi căzu – direct peste cadavrul eviscerat. Buimăcit de dogoare, cu mădularele zvâcnind, bâjbâi, dând de gaura rece din burtă şi lichidele împroşcate pe gazon.

Sufocat, se zvârcoli şi reuşi să-şi scoată ponchoul. Se ridică în picioare, tremurând ca un câine ud, ştergându-şi dezgustat sângele de pe braţe. Privi spre clădire.

Pe fereastra bucătăriei văzu flăcările dansând. Fumul înecăcios ieşea prin panoul distrus.

– Ce s-a întâmplat? o auzi în ureche, gâfâind, pe Shay.

Clătină din cap, fără să răspundă. Focul se extinsese şi se năpustea spre verandă, prin fereastra spartă.

– Kowalski!

– Era o mină. Sunt bine.

Îşi recuperă arma din poncho. Şi-o puse pe umăr, gata să înconjoare clădirea. Shay îi spusese că biroul se afla în spate.

Dacă se mişca repede...

Îşi privi ceasul.

8:45

Până acum scosese un timp record.

Porni spre latura nordică a haciendei. Piciorul gol îi alunecă pe un morman de intestine, ca pe o coajă de banană. Se împiedică şi căzu cu faţa în jos, izbindu-se de pământul bătătorit, cu degetul apăsat pe trăgaci.

Proiectilele argintii ţâşniră, lovind creatura care se mişca greoi prin curte, cu un braţ cuprins de flăcări. Fiinţa scoase un urlet – nu de durere, ci de furie sălbatică. Purta o livrea de valet, făcută zdrenţe. Ochii slinoşi îi străluceau, cuprinşi de un soi de febră. De pe buzele încreţite într-un rictus înfiorător i se scurgeau balele. Sângele care îi acoperea partea de jos a feţei îi înmuiase cămaşa albă, cândva scrobită.

Într-un rarisim moment de intuiţie, Kowalski îşi dădu seama ce îl deranjase: lipsa cadavrelor de maimuţe. Presupusese că îşi devoraseră confraţii, dar atunci cum se explica prezenţa cadavrului?

Răspunsul era că nu maimuţele atacaseră.

Din câte se părea, nu erau singurele fiinţe infestate de pe insulă.

Şi nici singurele carnivore.

Valetul, cuprins încă de flăcări, se năpusti asupra lui Kowalski. Primele proiectile îl loviseră în umăr şi în gât, de unde ţâşnea acum sângele. Nu era însă destul pentru a-l opri pe omul turbat.

Kowalski apăsă pe trăgaci, ţintind jos.

Discul ascuţit descrise o spirală, oprindu-se în genunchi.

Se auzi zgomotul tendoanelor frânte şi al oaselor rupte. Valetul se prăbuşi în faţa lui Kowalski, aterizând aproape nas în nas cu el. Îşi încleştă mâna pe gâtul lui Kowalski, înfigându-i unghiile adânc în carne. Kowalski ridică arma.

– Îmi pare rău, amice.

Ţinti spre gura deschisă şi apăsă pe trăgaci, închizându-şi ochii în ultima clipă.

Omul scoase un ţipăt scurt, bolborosit, în timp ce degetele i se descleştară de pe gâtul lui Kowalski.

Kowalski deschise ochii şi îl privi pe valetul căzut cu faţa la pământ.

Era mort.

Se rostogoli pe o parte şi se ridică. Se uită încă o dată după alţi atacatori, apoi alergă spre spatele clădirii. În fugă, aruncă o privire pe ferestrele pe lângă care trecea: un vestiar, un laborator cu cuşti metalice pentru animale, o sală de biliard.

Capătul îndepărtat al clădirii fusese cuprins de focul amplificat de vântul tot mai puternic. Fumul se ridica într-un vârtej spre cerul care se întunecase, prevestind furtuna.

Prin geamul următor, Kowalski zări un birou din lemn masiv şi rafturi care se înălţau de la podea până în tavan.

Biroul profesorului.

– Doctore Rosauro, şopti Kowalski.

Nici un răspuns.

– Doctore Rosauro, încercă el din nou, de data aceasta vorbind ceva mai tare.

Îşi pipăi gâtul. Pierduse transmiţătorul în cursul luptei cu valetul. Privi înapoi, spre curte. Flăcările dansau pe cer.

Era pe cont propriu.

Se întoarse spre birou. O uşă dădea spre încăpere. Era întredeschisă.

Fu din nou cuprins de o senzaţie de nelinişte.

Presat de timp, înaintă cu grijă, ţinând puşca ridicată. O folosi pentru a împinge uşa.

Era pregătit pentru orice.

Babuini turbaţi, valeţi nebuni.

Dar nu şi pentru femeia tânără, îmbrăcată într-un costum de scafandru negru ca tăciunele, strâns pe corp.

Era ghemuită în faţa unui seif aşezat pe podea şi se ridică încet, cu un rucsac aruncat pe umăr, când auzi scârţâitul uşii. Părul negru şi ud îi flutura ca aripile unui vultur şi avea pielea de culoarea mierii. Ochii săi întunecaţi îi întâlniră pe ai lui.

Pe deasupra unui Sig-Sauer de 9 mm[1] argintiu, ţinut într-o mână.

Kowalski se adăposti în spatele uşii, cu puşca aţintă spre interiorul camerei.

– Şi tu cine naiba mai eşti?

– Numele meu, *señor*, este Condeza Gabriella Salazar. Aţi încălcat proprietatea soţului meu.

Kowalski se încruntă. Soţia profesorului. Cum de femeile drăguţe erau rezervate bărbaţilor deştepţi?

– Şi ce faci aici? strigă el.

– Sunteţi american, *sí*? Faceţi parte din Sigma Force, fără îndoială, adăugă ea cu dispreţ. Am venit să iau antidotul conceput de *mi marido*. Îl voi folosi pentru a negocia eliberarea lui şi n-aveţi cum să mă opriţi.

Glonţul tras de ea făcu o gaură în uşă. Aşchiile îl loviră pe Kowalski.

Dexteritatea cu care mânuise arma demonstra obişnuinţa. În plus, dacă se căsătorise cu un profesor, coeficientul ei de inteligenţă era probabil peste al lui.

Şi inteligenţă, şi frumuseţe...

Viaţa nu e întotdeauna dreaptă.

Kowalski făcu un pas în spate, spre uşa laterală.

O fereastră se sparse lângă urechea lui dreaptă. Un alt glonţ trecu razant pe lângă grumazul lui. Se trânti la podea, cu spatele rezemat de zidul din argilă.

---

[1] Pistol folosit pentru antrenamente de trageri rapide. Este fabricat de SIG Sauer, fosta companie elveţiano-germană, înfiinţată în 1985, în SUA, sub numele de SIGARMS, ca filială importatoare a Swiss Army AG. În 2000, a fost cumpărată de Michael Lüke şi Thomas Ortmeier, care au transformat-o într-una dintre cele mai mari fabrici producătoare de armament din lume şi i-au schimbat denumirea în 2007 (n. tr.).

Cățeaua ieșise din birou și îl vâna acum din interiorul casei.

Inteligență, frumusețe și, în plus, cunoștea și configurația locului.

Nu e de mirare că reușise să se ferească de monștrii îmblăniți.

Un zgomot se auzi în depărtare. Uruitul elicelor unui elicopter. Elicopterul de evacuare. Își privi ceasul. Evident, sosise mai devreme.

– Ar fi bine să te duci la prietenii tăi, strigă femeia dinăuntrul casei. Atât cât mai e timp!

Kowalski privi gazonul îngrijit, care se întindea până la plajă. Nici un adăpost. Avea să fie, cu siguranță, doborât în câteva clipe.

Dacă nu reușea, îl aștepta moartea.

Își strânse picioarele sub el, răsuflă adânc și sări. Se aruncă cu spatele în geamul spart de glonțul tras de femeie. Îți ținu pușca pe lângă corp. Căzu greu la pământ și se rostogoli, ignorând cioburile intrate în piele.

Se ghemui, cu arma ridicată, și pivotă.

Camera era goală.

Cățeaua ieșise.

Avea să urmeze o cursă de-a șoarecele și pisica prin toată casa.

Se deplasă către ușa care dădea în interior. Fumul se scurgea în valuri pe lângă tavan. Căldura devenise insuportabilă. Își aminti de rucsacul ținut de femeie pe umăr. Golise deja seiful. Înseamnă că avea să încerce să iasă din clădire.

Se strecură spre camera următoare.

Un solar. Un perete din sticlă dădea spre grădini și gazon. Mobilierul împletit, din trestie, și paravanele ofereau mai multe ascunzișuri. Trebuia s-o ademenească într-un fel să iasă de acolo. Să fie mai isteț decât ea!

Da, vezi să nu!

Se furișă în încăpere, ținându-se cât mai aproape de zid.

Traversă camera. Nici o mișcare.

Ajunse la arcada din capătul opus. Dădea într-un vestibul.

Cu o ușă deschisă.

Înjură în sinea lui. Probabil că femeia ieșise exact când intra el. Și se afla acum deja în drum spre Honduras. Se repezi spre ușă și ieși pe veranda din spate. Privi de jur împrejur.

Nimeni.

Aici luă sfârșit încercarea lui de a o întrece în istețime.

Presiunea țevii fierbinți pe ceafă dovedea cât de groasă îi era țeasta. După cum prevăzuse, femeia își dăduse seama ce riscant ar fi fost un sprint de-a lungul gazonului. Se hotărâse să-l aștepte și să-l atragă într-o ambuscadă.

Doamna Salazar nu se abținu să nu-i dea o replică amuzantă... fără să se aștepte ca el să-i răspundă pe măsură. Îi oferi o singură vorbă de consolare.

– *Adiós.*

Zgomotul armei fu înghițit de urletul brusc al unei sirene.

Ambii săriră la auzul ei.

Din fericire, el spre stânga, iar ea spre dreapta.

Glonţul străpunse urechea dreaptă a lui Kowalski, ca o suliţă de foc.

Bărbatul se răsuci, armându-şi puşca. Apăsă fără să ţintească, de la nivelul şoldului. Îşi pierdu echilibrul la marginea verandei şi se împiedică înclinându-se spre spate.

Un alt glonţ îi şuieră pe lângă vârful nasului.

Căzu pe cărarea cu prundiş, iar capul i se lovi de pietre. Scăpă arma din mână.

Privi în sus şi o văzu pe femeie păşind pe verandă către el.

Cu o mână îl ţintea.

Cu cealaltă se ţinea de burtă. În zadar. Conţinutul abdominal se revărsă prin burta ciuruită, într-un val de sânge întunecat. Femeia ridică arma cu braţul tremurând – ochii săi îi întâlniră, cu o surpriză nedisimulată, pe cei ai bărbatului. Arma îi alunecă din mână, în timp ce se împleticea spre el.

Kowalski se dădu la o parte exact la timp.

Femeia aterizâ cu o pocnitură pe cărarea pietruită.

Dangătul ca de clopot al elicopterului răsună mai puternic când vântul îşi schimbă direcţia. Furtuna se apropia cu repeziciune. Kowalski văzu elicopterul dând roată plajei, ca un câine care îşi caută culcuşul, şi coborând apoi spre terenul pietruit.

Se aplecă spre trupul Gabriellei Salazar şi desprinse rucsacul. Porni în goană spre plajă. Apoi se opri, se întoarse şi îşi luă puşca VK. N-avea de gând s-o lase acolo.

În timp ce alergă, îşi dădu seama de două lucruri.

Primul, că nu mai auzise urletul sirenei dinspre jungla învecinată. Al doilea, că Shay Rosauro nu scosese nici o vorbă de ceva vreme. Verifică receptorul din spatele urechii. Era la locul lui.

De ce tăcea Shay?

Elicopterul – un Sikorsky S-76 – ateriză în faţa lui. Elicele ridicară nisipul în aer. Un puşcaş în uniformă militară îşi îndreptă arma spre el, urlând pentru a acoperi zgomotul.

– Culcat! Acum!

Kowalski se opri. Lăsă puşca în jos, dar ridică rucsacul.

– Aici e afurisitul ăla de antidot.

Aruncă o privire în jur. Doctoriţa Rosauro nu se vedea nicăieri pe plajă.

– Sunt matelotul Kowalski! Marina americană! O ajut pe doamna doctor Rosauro!

După ce se consultă cu cineva în interiorul elicopterului, puşcaşul îi făcu semn să se apropie. Aplecându-se pe sub elice, Kowalski întinse rucsacul. O figură ascunsă în umbră îl luă şi îl deschise. Se auziră frânturi dintr-o convorbire prin radio.

– Unde este doamna doctor? întrebă străinul, în mod evident, şeful.

Se apropie de uşă, studiindu-l pe Kowalski cu ochii săi albaştri şi duri.

Kowalski clătină din cap.

– Domnule comandant Crowe, spuse pilotul. Trebuie să plecăm. Marina braziliană a dat ordinul de dinamitare a insulei.

– Urcă, spuse bărbatul, pe un ton poruncitor.

Kowalski păşi spre uşa deschisă.

Un vaiet ascuţit îl opri. Un singur sunet scurt. Venea de dincolo de plajă.

Dinspre junglă.

Shay Rosauro se agăţase de o creangă, cam la jumătatea unui cocotier cu coroană deasă. Dedesubt, babuinii bolboroseau pe limba lor. Fusese muşcată de gambă şi îşi pierduse radioul şi rucsacul.

Cu câteva minute în urmă, după ce fusese nevoită să se adăpostească în copac, îşi dăduse seama că poziţia îi oferea o vedere panoramică a haciendei, suficientă pentru a-l zări pe Kowalski ameninţat cu arma de o femeie necunoscută. Nu-l putuse ajuta decât cu „ţipătorul" sonic.

Din nefericire, zgomotul îi alertase pe babuini, care săriseră pe ramura pe care şedea, clătinând-o. Femeia îşi pierduse echilibrul... şi ţipătorul. Se redresă şi auzi în acelaşi timp două focuri de armă.

Speranţa se stinse în sufletul ei.

Mai jos de ea, un babuin, masculul dominant al grupului, găsise ţipătorul şi butonul de alarmă. Sirena îi îndepărtă pe moment pe ceilalţi babuini. Dar numai pentru o clipă. Acţiunea de intimidare devenea tot mai ineficientă – de fapt, îi înfuriase şi mai tare.

Shay se lipi strâns de trunchiul copacului.

Îşi privi ceasul, apoi închise ochii.

Îşi imagină figurile copiilor... chipul partenerului...

Un zgomot venit de sus îi atrase atenţia. Huruitul unui elicopter. Frunzele din jurul ei se mişcară. Ridică o mână pentru a face semn... apoi o coborî.

Era prea târziu.

Elicopterul se îndepărtă. Doar câteva secunde o mai despărţeau de explozia ordonată de marina braziliană. Dădu drumul din mână băţului, singura armă pe care o mai avea. La ce bun? Băţul căzu, alertându-i pe babuini. Îşi reînnoiră atacul, începând să se cţere spre ea.

Nu-i rămânea decât să asiste la acţiunile haitei.

Apoi o voce familiară răzbătu brusc până la ea:

– Muriţi, fir-aţi voi ale dracului de maimuţe jegoase şi turbate!

O siluetă masivă apăru dedesubt, trăgând furioasă cu o puşcă VK.

Babuinii urlară. Smocuri de blană zburară prin aer. Sângele ţâşni, împroşcând totul în jur.

Kowalski păşi în mijlocul debandadei, purtând din nou doar perechea de boxeri.

Şi puşca.

Trase, se răsuci, apoi se ghemui.

Babuinii o luară la fugă.

Toţi, în afară de şeful lor. Masculul se ridică pe labele din spate, scoţând un urlet tot atât de puternic ca al lui Kowalski şi dezvelindu-şi colţii lungi. Kowalski îl imită, arătându-şi şi el dinţii, la fel de mulţi.

– Taci naibii din gură!

Îşi punctă afirmaţia cu o salvă continuă de proiectile, transformând babuinul într-o masă informă. După ce termină, îşi puse puşca pe umăr şi păşi înainte. Se rezemă de copac şi privi în sus.

– Eşti gata să te dai jos, doctore?

Uşurată, femeia îşi dădu drumul din copac. Kowalski o prinse.

– Antidotul... ? întrebă ea.

– E pe mâini sigure, o linişti bărbatul. În drum spre ţărm. I l-am dat comandantului Crowe. Mi-a zis să plec cu ei, dar... ei bine... bănuiesc că îţi rămăsesem dator.

O sprijini cu grijă. Ieşiră cât putură de repede din junglă pe plajă.

– Şi cum să plecăm de aici...?

– Am rezolvat chestia asta. O doamnă foarte drăguţă ne-a lăsat un cadou de despărţire. Arătă spre un jet ski tras la marginea plajei. Din fericire pentru noi, Gabriella Salazar îşi iubea soţul şi a venit până aici.

Se grăbiră spre ambarcaţiune. Kowalski o ajută, susţinând-o uşor, apoi se urcă şi el în faţă.

Shay îi înconjură mijlocul cu braţele. Observă urechea sângerândă şi rănile de pe spate. Alte cicatrice aveau să se adauge colecţiei lui, şi aşa impresionante. Închise ochii, sprijinindu-şi obrazul de spatele lui gol. Recunoscătoare şi epuizată.

– Şi, apropo de iubire, zise el, pornind motorul şi turându-l.

Îi aruncă o privire peste umăr.

– Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc...

Shay îşi ridică ochii surprinsă, apoi îşi rezemă din nou capul de el.

Uşurată.

Kowalski îşi admira puşca pusă pe umăr.

– Da, da, spuse el. N-am de gând să renunţ la frumuseţea asta.

Gayle Lynds

GAYLE LYNDS NU A AVUT DE GÂND, la început, să conceapă o serie. Şi-a gândit prima carte, *Acţiunea Mascarada*, apărută la jumătatea anilor '90, ca pe un thriller de spionaj în stil modern. Dar în acea perioadă de după prăbuşirea Cortinei de Fier, nu numai că în Congresul american se punea foarte serios problema desfiinţării CIA, dar *New York Times* şi-a suprimat rubrica permanentă de recenzii „Spionaj & Thrillers". În lumea editorială, romanul de spionaj fusese declarat la fel de mort ca şi Războiul Rece.

Cu toate acestea, *Acţiunea Mascarada*, o superbă poveste de aventuri, captivant condimentată cu elemente de istorie şi psihologie, a intrat pe lista de bestselleruri a celebrului *New York Times*. Eroina cărţii, Sarah Walker, se identifica într-un mod straniu cu autoarea. Ambele lucrau ca jurnaliste, numai că Sarah avusese ghinion: unchiul ei era un celebru asasin supranumit Carnivorul, deşi – evident – ea nu ştia acest lucru. Protagonistul romanului, Asher Flores, este un agent CIA fascinant, încântător, remarcabil de inteligent şi cu suflet de vagabond. Sarah se aliază cu Asher pentru demascarea Carnivorului.

Lynds a publicat ulterior alte două thrillere de sine stătătoare, *Vraja* şi *Mozaic*, şi a colaborat cu Robert Ludlum la crearea seriei dedicate agenţiei secrete Covert-One. În tot acest timp, a continuat să primească mailuri de la fani care îi cereau să revină la personajele lor favorite: Sarah, Asher şi Carnivorul. Aşa s-a născut *Conspiraţia Spirala*, roman care o are în prim-plan pe Liz Sansborough, unica fiică a Carnivorului. Fost agent CIA, Liz jucase un rol esenţial în *Acţiunea Mascarada*, tot aşa cum Sarah şi Asher au avut un cuvânt greu de spus în *Conspiraţia Spirala*.

Liz şi Sarah sunt ca două flăcări gemene, asemănătoare nu numai prin înfăţişare, ci şi prin spiritul viu şi acel tip de curaj deopotrivă admirabil dar şi intimidant, cel puţin în unele cazuri. În *Conspiraţia Spirala*, lui Liz i se alătură Simon Childs, de la MI6[1], pentru care „M" vine de la *maverick*[2]. Acest agent infiltrat în mişcarea antiglobalizare, îndrăzneţ şi fermecător de imperturbabil, reflectă preocuparea constantă pentru politică a lui Lynds.

---

[1] Secret Intelligence Service (SIS) sau MI6 în limbaj familiar – serviciile secrete britanice (n. tr.).

[2] În engleză, *maverick*: persoană independentă, rebelă, nonconformistă, dar şi animal rătăcit de turmă (n. tr.).

Cel mai recent roman al său, *Ultimul maestru al spionajului*, va fi urmat de o altă carte din seria Carnivorului. Şi *În căutarea lui Dmitri* face parte din această serie.

Este una dintre povestirile cu Liz Sansborough.

Ceea ce înseamnă că şi Carnivorul îşi va face apariţia.

ÎN CĂUTAREA LUI DMITRI

NIMENI NU-I LUA ÎN SERIOS pe francezi. Nemţii voiau să deţină controlul cu orice preţ. Românii aveau un complex al vinovăţiei. Iar americanii habar n-aveau de ceea ce se petrecea sub nasul lor. În mijlocul acestui schimb amical de bârfe, Liz Sansborough, doctor în ştiinţe, cercetă cu privirea Clubul Facultăţii, în căutarea colegului şi prietenului ei apropiat, Arkadi Albam. Bărbatul întârziase.

Barul luminat discret era înţesat, cu toate mesele ocupate. Aromele bogate ale vinului şi băuturilor tari se revărsau în valuri. Clinchetul paharelor răsuna în atmosfera electrizantă a discuţiilor purtate în toate limbile pământului. Cei prezenţi, toţi universitari, sărbătoreau încheierea cu succes a unei conferinţe internaţionale pe tema efectelor politice negative ale Războiului Rece în era post 11 septembrie 2001, conferinţă la a cărei organizare participase şi ea. Arkadi nu se zărea nicăieri.

Economistul de la Universitatea din Londra rânji cu subînţeles către Liz – singurul american din grup.

– Am auzit că economia Rusiei merge atât de prost încât Kremlinul a fost nevoit să concedieze zeci de cârtiţe[1] americane.

– Asta pentru că nu ne place să ne vindem ieftin, ricană Liz. Moscova îşi permite însă să-i ţină pe spionii din MI6 pe statul de plată până la moarte.

În timp ce toată lumea izbucni în râs, sociologul de la Sorbona o întrebă pe Liz în franceză, făcând un semn spre scaunul liber de lângă ea:

– Unde e Arkadi? Nu e aici ca să-şi apere ţara.

– Da, şi eu mă întrebam.

Liz mătură din nou cu privirea barul.

Arkadi preda istoria Rusiei şi era, începând din ianuarie, profesor invitat la Universitatea California din Santa Barbara, locul unde se aflau. O cunoscuse pe Liz la puţin timp după ce sosise în campus, la o întrunire a cadrelor didactice ale facultăţii, când se aşezase lângă ea şi, privind locul liber de cealaltă parte, se prezentase simplu: „Sunt tipul cel nou." Îşi descoperiseră o preocupare comună pentru problematica europeană, aceeaşi pasiune pentru filme, dar şi că nici unuia nu-i plăcea să vorbească despre trecutul său. Liz îşi aminti faţa lui plăcută,

[1] Agenţi dubli (n. tr.).

plină de riduri, şi atingerea degetelor sale pe braţ, atunci când se apleca spre ea cu un zâmbet drăcesc, pentru a-i împărtăşi un gând sau o mică bârfă.

Din păcate, era un bărbat vârstnic – avea aproape şaptezeci de ani – şi se simţise atât de rău în ultima săptămână încât lipsise de la toate evenimentele din ziua de luni, inclusiv de la propriul seminar. Îi telefonase însă lui Liz pentru a o înştiinţa, deşi refuzase cu încăpăţânare să meargă la doctor.

Distracţia continuă, sosi un nou val de invitaţi, dar nici urmă de Arkadi. Nu întârzia niciodată. Liz îşi luă telefonul mobil şi formă numărul lui pe apelare rapidă. Nici un răspuns. În loc să-i lase un alt mesaj, Liz se despărţi de colegi şi îşi croi drum prin mulţime, spre uşă. Arkadi locuia la numai câteva minute de campus, aşa că era poate mai bine să treacă pe la el.

Era o noapte întunecată şi stelele se vedeau ca nişte mici puncte îndepărtate pe cer. Liz se grăbi spre maşină, îşi aruncă poşeta pe scaunul din dreapta, porni motorul şi ieşi din parcare, accelerând pe străzile mărginite de palmieri înalţi şi ajungând în faţa clădirii lui Arkadi, 2B. Într-unul dintre rarele sale momente de sinceritate deplină, Arkadi îi mărturisise glumind că prefera acest „B" Beciului, porecla dată de serviciile secrete sovietice încăperilor de la subsolul Lubiankăi, complexul în care KGB-ul îi întemniţa şi executa pe disidenţi, spioni şi pe cei care se opuneau intereselor Uniunii Sovietice. Îi povestise că scăpase ca prin urechile acului, fără a-i da însă alte detalii, deşi se vedea că retrăia intens amintiri chinuitoare.

Liz urcă în fugă scara exterioară şi bătu la uşa balconului. Nici un răspuns. Draperia era trasă, dar un fir de lumină se strecura printr-o gaură din mijloc. Bătu din nou, apoi încercă mânerul. Îl roti şi deschise uşa. Ochii îi picară imediat pe un maldăr de reviste aruncate pe jos. Alături, zăcea o lampă cu suportul din ceramică spart. Inima i se strânse.

– Arkadi! Unde eşti?

Singurul zgomot care o întâmpină fu ticăitul ceasului de perete. Liz deschise uşa mai larg. Cărţile stăteau împrăştiate pe podea, cu cotoarele răsucite, aşa cum căzuseră după ce fuseseră smulse de pe rafturi. Privi încordată în spatele uşii – şi îl zări pe Arkadi. Se uita la ea cu ochii lui mari, căprui, în care se citea spaima, părând deodată mic şi zbârcit, deşi era un bărbat cu piept lat şi destul de musculos pentru vârsta lui. Era aşezat în fotoliul său preferat, scăldat în lumina unui lampadar înalt, din fier forjat.

Răsuflă uşurată la vederea lui.

– Eşti bine?

Arkadi oftă şi spuse:

– Asta am găsit când m-am întors acasă după ultimul seminar.

Vorbea o engleză cu accent american.

– Ce porcărie, nu-i aşa?

Era încă îmbrăcat cu vechea lui jachetă ponosită din tweed, iar cravata gri era strâns legată la gât. În mâna stângă avea un plic albastru, iar cea dreaptă era înfundată în jachetă, ca şi cum ar fi ţinut-o apăsată pe inimă. Arkadi îmbina felul de-a fi tipic rusesc, sensibil şi vorbăreţ, cu obiceiurile ascetice mongole.

Liz se încruntă:

– Bine, dar tot nu mi-ai răspuns. Eşti rănit?

Arkadi clătină din cap, iar Liz, acţionând sub impulsul unor vechi obişnuinţe, ieşi din nou pe balcon. O pală de vânt mişcă frunzele unui arbore de piper, răcorindu-i faţa înfierbântată. Inspectă strada şi maşinile parcate, apoi celelalte clădiri, retrăind tulburată vremurile când lucra ca agent neoficial sub acoperire, în cadrul CIA, în misiuni care o purtaseră de la Paris la Moscova. Nimeni de la universitate nu era la curent cu trecutul ei secret.

Nu văzu nimic suspect şi se strecură înapoi în apartament, încuind uşa. Arkadi nu se mişcase. În lumina lampadarului, părul său des şi sprâncenele stufoase aveau nuanţa pală a piliturii de fier.

– Ce s-a întâmplat, Arkadi? Cine a făcut asta? Lipseşte ceva din casă?

Arkadi ridică din umeri, cu o expresie nefericită.

Liz străbătu bucătăria, dormitorul şi biroul. Totul părea la locul său. Se întoarse în living.

– Stai cu mine, draga mea Liz, spuse Arkadi, încercând să-şi revină. Eşti o mare alinare pentru mine. Dacă aş fi avut norocul să am o fiică, aş fi vrut să-ţi semene.

Liz se înduioşă. Ca psiholog, era perfect conştientă că îşi dorea atenţia acestui bărbat vârstnic, devenit un tată surogat, cu care stabilise o legătură profundă. Tatăl natural constituia secretul ei cel mai ascuns: era un asasin internaţional, cu un nume de cod pe măsura reputaţiei – Carnivorul. Ura tot ceea ce făcea şi reprezenta el. Era bântuită de ideea că sângele lui îi curgea prin vene – asta cu excepţia momentelor când se afla alături de Arkadi.

Se cufundă în fotoliul ei preferat, unde doar măsuţa joasă de citit o despărţea de profesorul rus.

– Ai sunat la biroul şerifului?

Arkadi clătină din cap.

– La ce bun?

– O să sun eu.

Arkadi scutură şi mai tare din cap.

– Prea periculos. Se va întoarce.

Liz îl privi lung şi-l întrebă:

– Prea periculos? Cine se va întoarce?

Arkadi îi întinse plicul albastru pe care îl ţinea în mână. Liz îl întoarse. Ştampila arăta că fusese expediat din Los Angeles.

– Nu lua seama la asta, îi spuse el. Scrisoarea a fost trimisă din Moscova la New York, într-un plic mai mare. Acolo a fost deschisă de un prieten, pusă într-un alt plic şi expediată spre Los Angeles, de unde mi-a parvenit aici.

Liz deschise plicul. Înăuntru erau trei floarea-soarelui mici, presate. În Rusia, numerele fără soţ erau considerate norocoase. Scrisoarea era în alfabetul chirilic.

„Dragul meu", începea scrisoarea. Liz ridică ochii spre Arkadi.

– E de la soţia mea, Nina, explică el, cu privirea pierdută în trecut, într-o cu totul altă viaţă. N-a vrut să fugă împreună cu mine. Noi n-am avut copii şi ea era sigură că voi reuşi să răzbesc. Mi-a spus că preferă să mă ştie departe şi în siguranţă decât mort la Moscova.

Făcu o pauză.

– Presupun că s-a gândit că singur mă voi descurca mai uşor.

Liz răsuflă adânc. Cu plicul într-o mână şi florile în cealaltă, lăsă ochii în jos pentru a citi mai departe. Scrisoarea descria viaţa de zi cu zi a unei femei obişnuite, care locuia într-un mic apartament dintr-o pensiune moscovită. „Iubirea mea, am pus în plic trei floarea-soarelui presate", se încheia scrisoarea, „pentru a-ţi aminti de clipele frumoase petrecute împreună. Vei rămâne pentru totdeauna în sufletul meu".

Liz stărui cu privirea asupra florilor uscate, acum de culoarea deşertului. Apoi împături scrisoarea şi o introduse împreună cu florile în plic.

Arkadi o privi intens pe tânăra femeie din faţa lui, căutând parcă în ochii ei o renegare a trecutului, precum şi a viitorului înfricoşător care îl aştepta.

– Este clar că Nina te iubeşte foarte mult, spuse Liz. Acum însă poate să vină şi ea în Statele Unite.

– Imposibil.

Liz se încruntă.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Înainte să plec, Nina şi cu mine am stabilit că, dacă vreunul din noi bănuieşte că cineva ne interceptează corespondenţa, să scriem că am pus în plic trei floarea-soarelui. Probabil că un individ din serviciile secrete şi-a închipuit că florile căzuseră din plic şi le-a înlocuit. Greşeala confirmă presimţirile Ninei.

Gesticulă spre camera răvăşită.

Ieri şi azi am avut impresia că sunt urmărit. Vandalismul dovedeşte că el e aici. E un mesaj prin care mă atenţionează că poate pune pe cineva de la Moscova să o elimine pe Nina dacă încerc să scap. Şi ştie că am înţeles mesajul.

Liz îşi aminti o declaraţie oficială din timpul procesului înscenat de autorităţile comuniste bulgare lui Boris Arsov[1]: *Braţul legii este mai lung decât picioarele trădătorului*. După câteva luni, Arsov fusese găsit mort în celula sa. Kremlinul îi urmărise neîncetat pe fugari. Chiar şi acum, foşti agenţi KGB străbăteau lumea în lung şi-n lat, în căutarea trădătorilor Uniunii Sovietice.

– Te aştepţi să fii omorât, remarcă Liz pe un ton plat.

– Liz, trebuie să pleci. Eu sunt împăcat cu soarta mea.

– Şi cine e bărbatul care vrea să te omoare?

---

[1] Emigrant bulgar care s-a refugiat în Danemarca, unde publica un mic ziar împotriva regimului lui Jivkov. Se pare că serviciile secrete bulgare au încercat – fără succes – să-l asasineze în ţara de adopţie, după care l-au răpit şi adus în Bulgaria. A fost judecat într-un proces televizat şi condamnat la 20 de ani de închisoare. A murit în temniţă, după câteva luni, în 1974, în condiţii rămase neelucidate (n. tr.).

– Un asasin al KGB-ului, pe nume Oleg Olenkov. E un maestru al deghizării şi recrutării de oameni mai presus de orice bănuială. A continuat să mă vâneze şi după destrămarea Uniunii Sovietice. Aşa că mi-am schimbat numele în Arkadi Albam – am crezut că nu mă va căuta în mediul academic. Numai că, pentru el, eliminarea mea a devenit o chestiune de ordin personal.

O privi cu încordare.

– Numele meu adevărat este Dmitri Garniţki. Am fost disident. Au fost vremuri îngrozitoare. Chiar vrei să-ţi povestesc?

– Da.

Ochii lui Liz se abătură asupra ferestrei, apoi a uşii, pentru a reveni, în cele din urmă, asupra bărbatului.

– Povesteşte-mi acum.

Văzu cum un mic zâmbet straniu se şterge de pe faţa lui Arkadi. Un zâmbet pe care nu-l remarcase până atunci. Şi care o făcu pentru o clipă să se simtă stânjenită şi suspicioasă.

În acea iarnă aspră din 1983, cerul cenuşiu al Moscovei cernea zilnic zăpadă, începând cu puţinele ore de lumină, şi continuând până în întunericul nopţii. Din apartamentul lor, Dmitri şi Nina Garniţki auzeau urletul lupilor închişi în cuşti, la grădina zoologică. Vodca curgea în valuri în întreg oraşul: se bea cu nădejde, până la golirea ultimei sticle. Între timp, Washingtonul amplasa în Europa rachete Pershing, îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. O dezolantă lipsă de speranţă cuprinsese oraşul, suprapunându-se peste paranoia obişnuită. Kremlinul era atât de convins de iminenţa unui atac nuclear surpriză, încât ordonase în secret KGB-ului nu numai să pună la cale un plan de trimitere a unor scrisori bombă liderilor occidentali, dar şi să eradicheze mişcările disidente moscovite.

Dmitri era şeful unei reţele de rezistenţă. A reuşit să scape de urmăritori şi să dispară din Moscova timp de o săptămână, pentru a tipări afişe antisovietice, pe o veche presă ascunsă într-un tunel sub metropolă. Nina îl însoţise şi se afla cu el şi tovarăşii săi în ultima zi, în acele ceasuri dinainte de ivirea zorilor, împărţind cești de ceai negru, tare, pentru a-i ţine treji.

Deodată, Saşa Penofski năvăli înăuntru, fulgii albi de zăpadă zburând de pe şapca sa de bizam şi scurta din lână.

– Suntem înconjuraţi de KGB!

– Ce se întâmplă? întrebă Dmitri, trăgând-o mai aproape pe Nina, care tremura în braţele sale.

– Animalul ăla KGB-ist, Oleg Olenkov, are ordin să te suprime, Dmitri. Nu te-a găsit acasă şi i-a arestat pe toţi oamenii noştri. I-a dus la Lubianka, zise Penofski, înghiţind cu greu. Mai mult, KGB-ul vrea atât de mult să te elimine, încât a adus un specialist. Un asasin plătit care are reputaţia că nu dă niciodată greş. I se spune Carnivorul.

Nina se albi la faţă.

– Dmitri, nu mai poţi să aştepţi. Trebuie să pleci chiar acum.

– Are dreptate!

Saşa se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă. Avea propriile planuri de scăpare. Nimeni nu le ştia, aşa cum nu le cunoştea nici pe ale lui Dmitri. Aşa era mai sigur.

– Am să le divulg locul de întâlnire al membrilor celulei tale, dragul meu, spuse Nina, cu vocea frântă. O să vezi, totul va fi bine. Discutase cu Dmitri şi se aşteptau s-o interogheze şi apoi să-i dea drumul, în speranţa că îi va conduce la el. Dar dacă descopereau că şi ea făcea parte din grupul subversiv, viaţa avea să-i fie pusă în pericol.

Cu inima zdrobită, Dmitri o conduse în fugă prin tunel. Împinse o bucată de tavan fals, aşezată acolo cu mai mult timp în urmă, şi Nina se căţără, ieşind afară. Ultima imagine care îi rămase întipărită în minte fu cea a galoşilor ei uzaţi, făcându-şi drum cu greu prin troienele de zăpadă.

Dmitri mai întârzie cinci minute în tunel. Apoi ieşi şi el în grabă, în zorii mohorâţi ai zilei, purtând în mână un sufertaş cu mâncarea de prânz, ca orice muncitor moscovit. Frigul îl pătrunse până la os. Micile Jiguli şi Moskviciuri treceau vâjâind pe lângă el, cu farurile aprinse, într-un şuvoi de lumini roşii ca sângele. Le aruncă priviri neliniştite. Îl ştia pe Olenkov din vedere, dar nu auzise până atunci de Carnivor.

Traversă podul Kalininski şi tocmai cobora în fugă scările spre un pasaj pietonal subteran, când simţi cum pielea de pe ceafă i se înfioară. Privi înapoi. În spatele său mergea un cuplu tânăr, un bărbat mai în vârstă, cu servietă, şi alţi doi bărbaţi singuri cărând, ca şi el, sufertaşe. Unul avea mustaţă, celălalt era proaspăt ras. Nu-i cunoştea pe nici unul.

În dreapta sa apăru un gard viu. Deschise o poartă din lemn şi se strecură într-un mic spaţiu verde, lângă un bloc destinat nomenclaturiştilor privilegiaţi. Ramurile anemice ale unui tei gigantic se întindeau deasupra scuarului ca nişte vene subţiri. Înşfăcă un scaun de grădină acoperit de zăpadă, îl trase până la copac şi se urcă în el. Întinse mâna şi scoase dintr-o scorbură, de sub straturile de frunze îngheţate, un pachet înfăşurat în material impermeabil. Înăuntru avea ruble, dolari americani atât de râvniţi şi un paşaport fals bine făcut.

În timp ce scotea pachetul, auzi scârţâitul uşor al porţii. Înlemni. Îşi întoarse încordat capul şi văzu un pistol cu amortizor, aţintit asupra sa. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îşi ridică ochii şi văzu mustaţa. Era unul dintre muncitorii care merseseră în spatele lui prin pasaj.

– Eşti Dmitri Garnitki.

Bărbatul vorbea ruseşte cu un uşor accent, stând cu picioarele puţin depărtate, pentru a-şi păstra bine echilibrul şi cu genunchii un pic îndoiţi. Avea în jur de 1,80 şi era musculos, dar nu greoi, şi îl privea cu o faţă lipsită de expresie şi ochi aproape incolori. Aerul său de animal de pradă nu avea nimic de-a face cu arma pe care o ţinea în mână.

Dmitri încercă să-şi adune gândurile.

– *Niet*, nu ştiu cine...

Portiţa se deschise din nou brusc. Bărbatul cu pistolul îşi contractă muşchii, întorcându-şi imperceptibil capul, pentru a-l privi pe celebrul Olenkov într-o apariţie impresionantă, purtând o şapcă din nurcă şi un palton negru de caşmir. Era mai înalt şi mai solid decât el – şi zâmbea. Îşi descheie nasturii şi scoase din haină un pistol pe care îl îndreptă tot asupra lui Dmitri.

– Bravo! se adresă el primului bărbat. L-ai găsit.

Apoi către Dmitri:

– Să mergem, tovarăşe Garniţki.

În mână ţinea o pereche de cătuşe.

– Vom face din tine un adevărat spectacol. O lecţie pentru toţi duşmanii Uniunii Sovietice.

Dmitri se dădu jos de pe scaun, ţinând pachetul sub braţ.

– De ce-ţi mai pierzi timpul cu cătuşele? Vrei să mă vezi mort ca să-i sperii pe ceilalţi disidenţi şi să-i faci să se dezică public, pentru ca apoi să-i trimiţi în gulaguri. Oricum, o să mă ucizi.

– Asta cam aşa e, răspunse Olenkov pe un ton lejer. Numai că nu văd nici un motiv pentru care să transpir cărându-te în spinare. Iar specialistul meu nu a fost angajat pentru a târî cadavre. Nu, e mult mai bine să te împuşc lângă dubă, cu nişte martori oculari care să jure că te-ai opus arestării.

Celălalt bărbat îşi întoarse brusc capul. Îl studie pe Olenkov cu aceeaşi figură lipsită de expresie.

Dmitri îşi încleştă dinţii. Cuvintele lui Olenkov îi răsunau în cap – „*specialistul* meu nu a fost *angajat*." Aşadar, celălalt bărbat era Canivorul.

– Ce se va întâmpla cu soţia mea? întrebă Dmitri.

– Mă voi ocupa de ea mai târziu.

Olenkov gesticulă cu arma spre Carnivor, ordonându-i:

– Ia-l!

Carnivorul nu se clinti din loc.

– În meseria mea trebuie să fiu extrem de atent, rosti el pe un ton calm, care impunea respect. Eşti singurul care ştia cine sunt şi totuşi ai pus să fiu urmărit.

– Şi ce-i cu asta? întrebă Olenkov nerăbdător.

– Nu-mi spăl niciodată rufele în public.

Bărbatul clipi mărunt, fără să-l slăbească din ochi pe ofiţerul KGB.

– Nu acţionez niciodată pe stradă. Niciodată în locuri în care martorii m-ar putea identifica. Am reguli de securitate foarte stricte. Pe care le cunoşteai.

Părea că vrea să-l facă pe Olenkov să-şi vină în fire.

– Ştiai că lucrez întotdeauna singur.

Olenkov îşi încordă maxilarul. Privirea i se înăspri.

– Nu şi de data asta! ripostă el. Şeful vrea să rezolvăm imediat chestiunea cu Garniţki. Ia-l!

Pe faţa Carnivorului se citea dezgustul. Îşi răsuci arma cu amortizor, într-o singură mişcare lină. Trase. *Poc!* Glonţul pătrunse prin paltonul lui Olenkov, făcând o gaură mai închisă la culoare decât caşmirul. Sângele şi ţesuturile ţâşniră prin gaură, împroşcând aerul cenuşiu cu fire subţiri, rozalii.

Chipul lui Olenkov se contorsionă de furie. Se împletici încercând să ţintească spre asasinul plătit. Carnivorul făcu iute doi paşi înainte şi îl pocni pe Olenkov cu piciorul în genunchi.

Omul de la KGB gemu şi se rostogoli căzând pe spate, o pată neagră Rorschach[1] pe zăpada albă. Pistolul îi alunecă din mână. Se întinse spre el. Carnivorul puse piciorul pe armă, o săltă şi o băgă în buzunar, privindu-l pe Olenkov cum se zbate să se ridice pentru a riposta. Dar apoi obrajii îi deveniră livizi. Ochii i se închiseră. În cele din urmă, rămase întins la pământ, nemişcat. Aerul răbufni din plămâni.

Dmitri se luptă să-şi învingă greaţa şi teama. Aşteptă următorul glonţ.

Carnivorul îi aruncă o privire, păstrându-şi mina imperturbabilă.

– Contractul pentru tine tocmai a fost reziliat.

Deschise poarta şi se făcu nevăzut.

Liz rămase tăcută mult timp, asaltată de umbrele trecutului. În timpul Războiului Rece, oficiali guvernamentali şi persoane particulare aflate de ambele părţi ale Cortinei de Fier apelaseră la serviciile Carnivorului sau încercaseră să-l suprime. Era un om lipsit de orice scrupule, o adevărată legendă. Se ştia că era devotat unei singure cauze – banul. Lucra întotdeauna deghizat, pentru ca nimeni să nu-l recunoască sau să-i poată afla adevărata identitate. Toate piesele povestirii lui Arkadi se potriveau.

Şi totuşi, apariţia Carnivorului părea prea ciudată pentru a fi o simplă coincidenţă. Fără a lua în seamă privirea lui Arkadi, ridică plicul albastru, examinându-l de aproape, în lumina puternică a lampadarului. Nici un semn de „deschidere franceză" – practicarea unei tăieturi într-un colţ al plicului şi lipirea lui ulterioară. Nici un indiciu de răsucire a clapei cu două andrele, aşa cum făceau sovieticii, sau de folosire a aburului sau a unor compuşi chimici noi.

Răsuflând uşor, puse scrisoarea în poală. Îşi aminti zâmbetul straniu al lui Arkadi, de dinainte de a-i spune povestea.

– Ştii că celebrul Carnivor este tatăl meu, nu-i aşa? întrebă ea.

– Cum de ţi-ai dat seama?

---

[1] Testul Rorschach sau testul „petelor de cerneală" este o metodă empirică, larg folosită în psihiatrie şi psihopatologie, pentru diagnosticarea personalităţii umane. A fost concepută de psihologul elveţian de orientare freudiană Hermann Rorschach şi prezentată, în anul 1921, în cartea *Psychodiagnostik*. Constă în evaluarea răspunsurilor verbale şi nonverbale ale subiecţilor, confruntaţi cu planşe conţinând imagini ale unor pete de cerneală (n. tr.).

Liz nu răspunse. Privi în schimb fix peste măsuţă, spre umflătura din jacheta lui Arkadi, acolo unde mâna era aşezată pe inimă. Trebuia să afle cu orice preţ adevărul.

Răspunzând întrebării ei nerostite, Arkadi dădu deoparte reverul hainei, cu cealaltă mână.

Liz îl urmărea şocată. Aşa cum se temuse, Arkadi ţinea un pistol îndreptat spre ea. Ceea ce nu-şi imaginase însă era că arma – un Glock – îi aparţinea; stătuse încuiată în seiful ei din dormitor. Îşi ridică ochii spre faţa acelui bărbat plăcut, care fusese cândva un prieten apropiat. Un tată mai bun. Masca blândeţii dispăruse. Citi în ochii săi negri o ură neîmpăcată.

O regulă fundamentală a supravieţuirii era adaptarea. Liz îşi şterse orice emoţie de pe chip. Dacă voia să rămână în viaţă, trebuia fie să-l învingă, fie să fugă.

– Plicul, răspunse ea. Nu mai fusese deschis.

Arkadi confirmă, înclinându-şi capul.

– Unde e Carnivorul?

– Dacă ştii că e tatăl meu, atunci ştii şi că e mort.

Era o minciună. Putea la fel de bine să fie încă în viaţă. Pe vremea când lucra pentru CIA, Liz descoperise cu ce se îndeletnicea tatăl ei, surprinzându-l în plină acţiune la Lisabona. Îl oprise, iar el îi jurase că avea să se predea. Din câte ştia, fusese însă ucis înainte de a-şi putea îndeplini promisiunea, deşi trupul lui nu fusese niciodată găsit.

– E ceva adevărat în povestea asta?

– Dmitri şi Nina Garniţki, Oleg Olenkov şi, bineînţeles, Carnivorul sunt cât se poate de reali. Olenkov a fost împuşcat, iar Dmitri Garniţki a fugit.

Liz se strădui să-şi limpezească gândurile, încercând să descâlcească firele povestirii. Apoi îşi aminti vorbele lui Arkadi – *un maestru al deghizării şi recrutării de oameni mai presus de orice bănuială* – şi piesele acestui puzzle nebunesc începură să se îmbine: în ianuarie trecut, „Arkadi Albam" nu se aşezase întâmplător lângă ea la întâlnirea profesorilor. Era începutul unei campanii de influenţare a ei, prin care urmărise să o vulnerabilizeze faţă de el. Scrisoarea de la „Nina" era opera lui, iar luni, când pretinsese că fusese bolnav, mersese de fapt cu maşina la Los Angeles, pentru a o pune acolo la poştă. Iar astăzi făcuse în aşa fel încât ea să se îngrijoreze de absenţa lui şi să vină să-l caute acasă. Aici o aşteptase, cu pistolul ei Glock ascuns sub jachetă şi îndreptat spre fotoliul ei preferat.

– Eşti Olenkov!

Buzele lui se lăţiră într-un zâmbet de automulţumire. Cu privirea îngheţată, Liz ascultă zgomotul unor paşi care urcau scara exterioară. Olenkov născocise povestea cu scrisoarea pentru a-i distrage atenţia şi a o împiedica să-i facă necazuri; de fapt, aştepta pe altcineva – dar nu pe cineva venit să-l omoare.

Liz îşi păstră vocea calmă.

– Dmitri Garniţki, presupun.

Olenkov scoase un pistol Smith & Wesson de 9 mm, ascuns între spinare şi rezemătoarea fotoliului. Nu avea amortizor, ca şi Glockul, ceea ce însemna că n-avea de gând să-şi camufleze intenţiile.

– Crezi c-o să scapi cu faţa curată, spuse Liz. Pun pariu că poliţiştii vor găsi apartamentul meu răvăşit, aşa că vei susţine că purtam pistolul Glock pentru autoapărare. Şi că descoperisem cumva că Oleg Olenkov mă vâna pentru a se răzbuna pe tatăl meu.

Îşi dădu seama că plicul şi povestea din Moscova reprezentau şi pentru ea un test.

Bărbatul râse pe înfundate, satisfăcut de modul în care decurgeau lucrurile.

– Tu eşti cea care mi-a dat ideea – fiica cea isteaţă care se dovedeşte o demnă urmaşă a tatălui ei. Evident, pusă în această situaţie, vei fi nevoită să te aperi. Din păcate, tu şi Dmitri vă veţi ucide unul pe celălalt. Crede-mă, voi fi foarte convingător când le voi relata asta poliţiştilor.

O picătură de sudoare se prelinse pe şira spinării lui Liz.

– Bine, dar toată povestea asta s-a petrecut cu mult timp în urmă! Şi nimănui nu-i mai pasă!

– Mie îmi pasă. A fost cât pe ce să mor atunci. Am stat doi ani în spital! Şi când în sfârşit mi-am revenit şi m-am întors la muncă, m-au dat afară pentru că Garniţki scăpase. Cariera mea a fost terminată. Toată viaţa mea distrusă! Şi-au bătut joc de mine!

Motivaţia psihologică cel mai des întâlnită în comportamentul violent este sentimentul de a fi dispreţuit, respins, insultat, umilit – toate conducând către aceeaşi idee: a inferiorităţii, insignifianţei, micimii persoanei respective. Olenkov era un bărbat crud, cu o personalitate volatilă şi foarte probabil cu un puternic complex de inferioritate, care putea recurge adesea la acte iraţionale, chiar şi în detrimentul propriilor interese. Drept dovadă, povestea istorisită în acea seară, care îi scotea în evidenţă aroganţa şi incompetenţa.

– N-ai nici un motiv să te simţi ruşinat, insistă Liz.

– N-am greşit cu nimic. Dacă n-ar fi fost nenorocitul ăla de Carnivor...

Se auzi un ciocănit la uşă. În micul apartament, sunetul reverberă ca zgomotul făcut de un ciocan pneumatic.

Olenkov se ridică sprinten şi păşi în lateral, ţinând-o în continuare pe Liz în bătaia Glockului. Coborî revolverul S&W, descuie uşa şi se întoarse. Se aşeză la loc în fotoliu, ţintind-o acum cu S&W-ul şi îndreptând Glockul spre uşă.

– Intră! strigă el.

Uşa se deschise şi aerul proaspăt, cu miros de sare, năvăli înăuntru. În prag se ivi un bărbat, iar în spatele său se zăreau cerul cenuşiu şi stelele îndepărtate.

– Liz Sansborough? întrebă el, cu un pronunţat accent rusesc. Am primit un bilet să vin...

Zări pistolul. Ochii săi albaştri şi blânzi se întunecară de teamă. Bărbatul îşi încordă umerii laţi, pregătindu-se parcă să sară.

Liz îl recunoscu. Era istoric şi preda la Universitatea din Iowa, sub un alt nume decât Dmitri Garniţki. Avea faţa lată şi obosită, şi palmele mari. Purta o pereche de pantaloni lejeri, din denim, şi o jachetă sport din catifea cord de culoare cafenie şi părea să aibă aproape cincizeci de ani.

– Nici să nu te gândeşti! îl avertiză Olenkov. Am să te ciuruiesc înainte să apuci să faci primul pas. Intră şi închide uşa după tine.

Dmitri ezită, apoi pătrunse în încăpere, cu un mers obosit. Trânti uşa cu piciorul. Era încălţat cu tenişi. Pentru o clipă, pe faţa sa, uimirea luă locul spaimei.

– Cine eşti? Şi ce vrei? întrebă el repede, privind-o insistent pe Liz.

– Nu mă recunoşti? se interesă Olenkov.

– Vocea mi se pare familiară.

Olenkov râse zgomotos.

– Nici eu nu te-am recunoscut până nu te-am văzut mergând. Am fost învăţat să ţin minte mersul celor cu care am de-a face. Îl studie atent. Văd că CIA a avut grijă de tine. Şi eu mi-am făcut operaţie estetică.

Olenkov reacţiona într-un mod absolut tipic persoanelor confruntate cu un sentiment puternic de ruşine mistuitoare. Era total absorbit de Dmitri, agăţându-se de fiecare cuvânt de-al lui, încercând să stoarcă o picătură de plăcere din fiecare şoc, din fiecare surpriză pe care acesta i-ar fi putut-o oferi – şi Liz profită de această atenţie obsesivă. Cercetă rapid camera, în căutarea unei arme sau a unui obiect cu care să-i smulgă pistoalele. Puse ochii pe lampadarul din fier forjat, din spatele măsuţei care o despărţea de Olenkov.

Dmitri păru să dea înapoi sub efectul surprizei.

– Oleg Olenkov!

Ridică vocea.

– Nenorocitule! Unde e Nina? Spune-mi că nu i-ai făcut nimic rău Ninei!

Olenkov râse din nou.

– Am ceva şi mai important pentru tine – ţi-o prezint pe Liz Sansborough, fata Carnivorului, îşi aminteşti de el, nu-i aşa? Salvatorul tău!

Liz se aplecă spre lampadar, sperând că Dmitri va înţelege ce avea de gând să facă. Îşi aşeză cotul drept pe braţul fotoliului. De aici putea să ajungă cu ambele mâini la lampadar, să ridice postamentul greu şi să-l arunce în Olenkov.

Dar Dmitri nu dădu nici un semn că ar fi înţeles planul. Îşi îndreptă iarăşi privirea către Olenkov şi rosti sentenţios:

– Nu Carnivorul m-a salvat, ci prostia ta!

Totul se petrecu în câteva secunde. Olenkov se ridică din fotoliu cu o smucitură, de parcă şi-ar fi îndreptat spinarea. Fără un cuvânt, îi privi pe cei doi şi aduse armele la acelaşi nivel.

Mâinile lui Liz ţâşniră, înşfăcând lampa. Olenkov o văzu. Se feri şi apăsă pe trăgaci. Un zgomot exploziv zgudui pereţii. Postamentul din fier al lampadarului îl lovi puternic în partea stângă a capului. Sângele i se prelinse pe obraji, în timp ce lampadarul se rostogoli şi postamentul aterizâ pe podea, făcând un salt.

O durere atroce săgetă faţa lui Liz. Fusese lovită. Asasinul îşi scutură capul pentru a-şi limpezi privirea, iar Liz înhăţă arma cea mai apropiată. Apoi se clătină ameţită. Se prăbuşi sprijinită de celălalt braţ al fotoliului, respirând greu.

De cealaltă parte a camerei, Dmitri se lovi de perete. Un şuvoi roşu se prelingea din rana de la umăr, pătând jacheta cafenie. Ochii larg deschişi îi străluceau nefiresc de intens, straniu de excitaţi, de parcă tocmai se trezise dintr-un lung coşmar. Scoţând un şir nesfârşit de înjurături în ruseşte, se răsuci, repezindu-se apoi asupra lui Olenkov.

Olenkov ridică din nou Glockul. Liz îl lovi, înfigându-şi piciorul în degetele sale. Fostul agent KGB desfăcu palma, iar pistolul îi zbură din mână.

Dmitri pocni umărul lui Olenkov cu ambele braţe. Scaunul se rupse şi se răsturnă. Cei doi bărbaţi se prăvăliră, Dmitri urcându-se cu genunchii pe pieptul lui Olenkov şi ţintuindu-l la podea. Mâinile sale mari se strânseră ca o menghină în jurul gâtului lui Olenkov.

Olenkov îşi roti pumnul, dar Dmitri se eschivă şi strânse şi mai tare. Olenkov îşi înfipse unghiile în mâinile care îi zdrobeau grumazul. Icni. Sângele i se urcă în obraji şi se înroşi. Sudoarea îi curgea pe faţă.

Liz expiră adânc, încercând să-şi potolească durerea. Se concentră cu greu asupra lui Dmitri, bărbatul care se hrănea de ani de zile cu furia şi teama faţă de siguranţa Ninei. Cu gura strâmbată de efort, Dmitri privi în jos, în ochii lui Olenkov, înjurându-l din nou şi strângându-l şi mai tare. Îi zgâlţâi grumazul, şi capul lui Olenkov se clătină. Râse când ochii lui Olenkov ieşiră din orbite.

Liz se chinui să se ridice. Sprijinind pistolul de braţul fotoliului, îl îndreptă spre Dmitri:

– Opreşte-te! Lasă-l în pace! Acum nu ne mai poate face nici un rău!

Dmitri păru că nu o aude. Continua să-l sugrume pe Olenkov, care gâfâia din greu.

– La naiba, Dmitri! Lasă poliţia să-l aresteze. Acum poţi să te duci la Moscova. S-o revezi pe Nina!

Dmitri înlemni auzind numele Ninei. Înjurăturile se transformară în bolboroseli. Dar mâinile îi rămaseră încleştate pe gâtul asasinului KGB-ist şi genunchii pe pieptul lui, zdrobindu-l. Olenkov ţinea ochii închişi, dar horcăitul pe care-l scotea îi arăta lui Liz că era încă în viaţă. Sunetul oribil care vestea moartea o copleşi. Soţul, mama şi mulţi dintre colegii săi muriseră de o moarte violentă. Se întrebă cum de supravieţuise. Poate că ea însăşi era un coşmar.

Apăsându-şi rana, Liz se strădui să-şi alunge furia şi suferinţa din glas.

– Tu şi Nina puteţi s-o luaţi acum de la capăt. Ce n-aş da să am şi eu parte de o asemenea şansă!

În sfârşit, umerii lui Dmitri se detensionară. Se ridică şi se îndepărtă de Olenkov, care zăcea inconştient, rânjind dezgustat. Nu-i aruncă nici o privire.

Scârbită de Olenkov şi supărată pe ea însăşi pentru lipsa de discernământ, Liz îl ignoră şi ea pe bărbatul căzut la podea.

Sunetul pătrunzător al sirenelor răsună în depărtare. Dmitri ridică privirea, ascultând zgomotul care se apropia.

– Nina s-a născut pe vremea când mă ascundeam de KGB, spuse el. Acum are douăzeci şi trei de ani.

Făcu o pauză.

– A fost greşeala mea. Am vrut atât de mult să aflu veşti de la ea, încât i-am trimis o scrisoare anul trecut. Cred că atunci mi-a luat Olenkov urma.

Liz reuşi cu greu să articuleze:

– Aşadar, Nina este...

– Fiica mea.

Dmitri zâmbi radios.

– Mulţumesc.

Porni spre uşă şi o deschise. În spatele său, cerul – până atunci cenuşiu – lucea ca abanosul. Stelele care păruseră îndepărtate licăreau acum strălucitoare.

Se opri, se întoarse şi atinse precaut rana lui Liz.

– Nimic grav. Cum te simţi?

– O să supravieţuiesc. Olenkov mi-a spus că Nina e soţia ta.

Dmitri îşi luă mâna de pe umărul ei. Faţa i se contractă de durere.

– Nu. Pe soţia mea o chema Natalia. Olenkov a ucis-o.

– Îngrozitor! Îmi pare foarte rău. Aşadar, Olenkov o minţise şi în privinţa asta. Eşti sigur că nu tatăl meu a făcut-o?

Dmitri clătină din cap.

– Imediat ce Carnivorul a dat de noi, Olenkov a eliminat-o pe Natalia. Carnivorul s-a înfuriat peste măsură. A spus că fusese angajat să-i suprime pe asasini, nu pe disidenţi. Aşa că atunci când nenorocitul de Olenkov a încercat să mă omoare şi pe mine, Carnivorul l-a împuşcat.

Liz se holbă la Dmitri. Nu-i venea să creadă. Tatăl ei îl salvase? Se înfioră. Acceptase, fără să-şi pună prea multe întrebări, versiunea oferită de autorităţi, despre cariera de asasin plătit a Carnivorului. E drept că nici el nu încercase niciodată să nege. Ce altceva îi mai ascunsese?

– Carnivorul m-a ajutat să fug din Uniunea Sovietică, povesti Dmitri. De două ori aproape că am fost prinşi. Am mers pe jos trei zile, prin zăpadă şi pe gheaţă, până am trecut în Finlanda.

Înghiţi în sec şi îşi întoarse privirea.

– Ştiu ce se spune despre el, că e un ucigaş, dar cu mine a fost foarte bun.

Fragmente disparate din copilărie îi reveniră în minte, de parcă ieri s-ar fi întâmplat. Liz îşi aminti cum tatăl ei o ţinea de mână şi râdeau amândoi, în timp ce el o provoca la o întrecere pe digul Tamisei. Lungile conversaţii, aşezaţi comod şi bând ceai. Blândeţea cu care îi dădea părul la o parte, pentru a o săruta pe obraji. Poate că se înşelase în privinţa lui. Ce altceva îi ascunsese? Pentru Liz, căutarea abia acum începea.

Michael Palmer şi Daniel Palmer

ÎN 1982, MICHAEL PALMER, care practica la acea vreme medicina de urgenţă în peninsula Cape Cod, şi-a făcut un debut exploziv cu romanul *Frăţia*, inclus de *New York Times* pe lista de bestselleruri şi tradus în treizeci şi trei de limbi. De atunci, a scris alte nouă thrillere medicale. Palmer a fost coleg cu Robin Cook la Universitatea Wesleyan şi ambii au urmat rezidenţiatul la Massachusetts General Hospital din Boston. Ulterior, Palmer a fost impulsionat să scrie de succesul înregistrat de Michael Crichton şi de *Coma*, cartea lui Cook, cei trei contribuind decisiv la consacrarea thrillerului medical ca gen literar.

Palmer consideră thrillerul diferit de poveştile poliţiste clasice, două dintre favoritele sale din această categorie fiind *Maratonistul* al lui William Goldman şi *Cele şase zile ale condorului* de James Grady. În operele lui Palmer, acţiunea se declanşează ca urmare a unor evenimente petrecute în viaţa profesională a eroilor. Ei nu sunt detectivi şi nu se implică în rezolvarea unor mistere, ci se străduiesc să-şi facă meseria de doctor cât mai bine cu putinţă. De cele mai multe ori, sunt târâţi în tot felul de aventuri împotriva voinţei lor şi obligaţi să se apere luptând împotriva unor forţe care ameninţă să le distrugă viaţa. Evident, pe parcurs are loc un catharsis, dar definitoriu pentru opera lui Palmer este acel aspect înfricoşător care îl face pe cititor să se întrebe la final dacă un astfel de lucru i s-ar putea întâmpla şi lui.

Palmer nu a mai colaborat înainte cu nici un alt autor. A scris însă *Desfigurarea* împreună cu Daniel James Palmer, al doilea dintre cei trei fii ai săi, compozitor, muzician şi programator profesionist, căruia îi aparţine, de fapt, ideea povestirii. Şi cu toate că personajul principal nu este doctor, tema rămâne una medicală; la fel ca majoritatea protagoniştilor lui Michael Palmer, Maura este atrasă fără să vrea într-o intrigă plină de suspans.

DESFIGURAREA

FIUL TĂU ESTE LA NOI. Fotografia nu este trucată, aceasta nu este o farsă şi noi nu putem fi cumpăraţi. Dacă vrei să-ţi mai vezi fiul în viaţă, citeşte cu atenţie scrisoarea şi urmează întocmai instrucţiunile.

Pe 23 iunie, la orele 16:00, ai programat-o pentru o operaţie de lifting facial pe pacienta Audra Meadows, domiciliată în Bel-Air, pe Glenn Cherry Lane, la

numărul 144. În timpul intervenţiei, îi vei injecta 5 centimetri cubi de alcool izopropilic în zona nervului facial, pe ambele părţi ale feţei. Paralizia muşchilor faciali care va rezulta trebuie să fie completă şi ireversibilă. Dacă vei da greş, dacă va putea să-şi mişte până şi colţul gurii, nu-ţi vei mai vedea niciodată fiul.

Duplicate ale scrisorii şi fotografiei au fost lăsate pe patul lui David, pentru a fi văzute de soţia ta. Nu alerta autorităţile sau pe altcineva. Procedând astfel, vei pecetlui soarta lui David.

Doctorul George Hill, chirurgul plastician al vedetelor, se lăsă să alunece în jos, rezemat de marmura rece din holul de la intrare, cu inima bătându-i nebuneşte. Cu câteva minute în urmă, sunetul insistent al soneriei îl trezise din somn. Găsise plicul mare proptit de uşă.

Se forţă să se ridice şi studie fotografia fiului său. Avea părul mai scurt decât ultima oară când îl văzuse. Să fie două luni? Oricum, nu mai mult de trei. Ochii băiatului, sclipind de inteligenţă, erau acum acoperiţi cu o eşarfă. Stătea aşezat pe un scaun pliant metalic, ţinând în mână o plăcuţă pe care era scris:

22 iunie
ora 2:00

Ora 2:00 – cu numai trei ore în urmă. Hill se îndreptă tremurând spre sala de recepţie şi-şi sună directorul.

– Bună, eu sunt, zise el.

– De parcă n-aş fi ştiut cine e, chiar şi fără să mă uit pe ecran. Că doar e ora cinci dimineaţa, răspunse Joyce Baker.

Telefoanele primite la ore nepotrivite şi întreruperea frecventă a momentelor ei de relaxare, şi aşa puţine, erau preţul plătit de cincisprezece ani pentru poziţia de administrator al cabinetului lui George Hill. Doctorul se număra printre cei mai buni chirurgi plasticieni din sudul Californiei, dacă nu chiar din toată ţara, şi era hotărât să rămână acolo, în vârf.

– Ai permis cuiva din birou accesul la noul sistem de programare a consultaţiilor?

– Nu. Sunt singura care ştie parola.

– Te-a chestionat cineva despre programarea vreunui client? Oricare client?

– Bineînţeles că nu, spuse Joyce. Despre ce este vorba? Ce client?

– A, nimic. Doamna G. este programată duminică noaptea pentru un retuş la centrul chirurgical, asta-i tot.

– Ştiu. Eu am programat-o.

– Ei bine, ea bănuieşte că un reporter ar fi aflat.

– Doamne Dumnezeule! Dar nu văd cum a fost posibil...

– Joyce, nu-ţi face probleme. Rezolvăm noi. La revedere.

Era vorba, fără îndoială, de o informaţie obţinută din interior, gândi doctorul, de la cineva de la birouri sau din centrul chirurgical. Detaliile intervenţiei asupra acestei paciente, precum şi ora exactă la care urma să aibă loc, erau secrete mai bine ascunse decât reţetele companiei Coca-Cola. Audra nu făcea parte dintre celebrităţile cele mai vânate ale momentului, dar pentru el era o persoană cu totul specială – Mona Lisa lui, Capela sa Sixtină. Spre deosebire de alte vedete, Hill nu lăsase niciodată să se scurgă către presă informaţia că el era artistul răspunzător de frumuseţea ei remarcabilă şi longevivă.

Un timp, umblă de colo-colo prin vila din Malibu, făcându-şi curaj ca s-o sune pe Maura. Ca fostă soţie, ea va înţelege, mai bine ca oricine, dilema morală în care se găsea, iar ca mamă a lui David era îndreptăţită să participe la luarea unei decizii care ar putea duce la moartea fiului lor în mai puţin de două zile.

Maura Hill alerga pe Overland Avenue, încercând să păstreze ritmul. *Încă două-trei minute, iubito*, îşi zise gâfâind. După ani de zile de muncă şi nici un exerciţiu fizic, începuse să facă jogging pe distanţe tot mai lungi. Acum spera nu numai să participe la maratonul din Los Angeles, dar şi să obţină un timp bun. Totuşi, poate că visul ei trebuia să mai aştepte. În ultima vreme, David luase note ceva mai mici la şcoală şi avea o problemă de atitudine, pusă de profesori pe seama excesului de MTV şi de chitară, ca să nu mai vorbim de transformările hormonale, normale pentru un băiat de paisprezece ani. Maura adăuga pe listă şi absenţa tatălui. Cunoştea potenţialul lui David şi spera să-i dea un exemplu personal, demonstrându-i că munca grea şi perseverenţa duceau la rezultate bune. Poate că la anul. Acum, David avea nevoie mai mult ca oricând de un părinte mereu prezent, iubitor şi dornic să-l sprijine.

Maura alergă pe cărarea pavată care ducea spre vila cu trei dormitoare, în care locuia împreună cu David. Casa o întâmpină tăcută. Ca de obicei, puştiul avea să facă nazuri la sculare, numai că astăzi trebuia să se grăbească dacă voia să-l ducă la şcoală cu maşina. Maura avea o întâlnire dimineaţa devreme la Caltech[1], unde preda informatica.

Tresări auzind telefonul. Văzu afişat pe ecran numele lui George. „Ticălosule", murmură instinctiv. Se resemnase cu faptul că, după ce îşi descoperise remarcabilul talent pentru chirurgia plastică, George se lăsase complet absorbit de muncă, neglijându-l pe David, dar nu putea accepta ideea fostului ei soţ, cum că o masă în oraş sau un meci o dată la câteva luni echivalau cu a fi un părinte bun.

– Salut, George, spuse ea pe un ton distant.

Ascultă cu atenţie, albindu-se la faţă. Ţinând încă telefonul în mână, alergă pe hol spre camera lui David. *Nu se poate*, se gândi ea. Cu o seară înainte, îşi sărutase fiul înainte de a se duce la culcare. Imposibil să fi dispărut. Deschise

[1] California Institute of Technology din Pasadena, California (n. tr.).

uşa dormitorului şi i se tăie răsuflarea. Patul nefăcut era gol, iar fereastra larg deschisă. Perdelele fluturau ca nişte fantome, în lumina slabă a dimineţii.

– Cine e tipa? strigă Maura, dând buzna în biroul elegant, din Beverly Hills, al fostului ei soţ.

George, care stătea cocârjat pe un scaun în sala de aşteptare, bând whisky dintr-un pahar mare, abia îşi ridică ochii.

– O cheamă Audra Meadows, zise el, terminându-şi băutura şi turnându-şi încă un pahar. E pacienta mea de mulţi ani. Ascultă, Maura, David a dispărut doar de câteva ore. N-ar fi mai bine să chemăm poliţia?

– Doar ai citit biletul.

– Şi atunci ce-ar trebui să facem?

– În primul rând, *noi* ar trebui să nu mai bem ca să ne păstrăm mintea cât de cât limpede. Dă-mi dosarul femeii.

– Dar regulile de confidenţialitate...

– Doamne Sfinte! George, dă-mi dosarul sau îţi jur că răscolesc totul până dau de el. E vorba de fiul nostru!

George scoase dosarul din seiful ignifug şi i-l dădu. Maura îl parcurse neputând să-şi creadă ochilor: doisprezece ani comprimaţi în notaţii chirurgicale şi fotografii – obişnuitele liftinguri şi augmentări de tip hollywoodian, plus opt sau nouă intervenţii faciale. Dar chiar şi înaintea acestor operaţii, Audra Meadows fusese o femeie izbitor de frumoasă. Avea din naştere acel tip de pomeţi înalţi, râvniţi de toate doamnele. Ochii săi migdalaţi, de un verde intens, îi conferau un aspect exotic şi atrăgător. Pe scurt, era perfecţiunea întruchipată. Şi totuşi, fiecare procedură adusese schimbări – imperceptibile dacă fotografiile nu erau văzute în ordine cronologică – care îi menţinuseră şi chiar îi îmbunătăţiseră înfăţişarea superbă, nealterată de trecerea anilor.

– De ce Dumnezeu şi-a făcut atâtea operaţii? întrebă Maura.

– Ca mulţi alţi pacienţi ai mei, Audra vede imperfecţiuni ale propriei persoane, invizibile pentru ceilalţi.

Maura se strâmbă. Câtă vanitate!

– Aşadar, cine ar putea s-o urască atât de tare încât să fie dispus să-l omoare pe fiul meu – pardon, pe fiul nostru?

George ridică din umeri.

– Cineva invidios pe felul în care arată?

– Sau pe succesul tău. Poate că vrea să te distrugă.

– Da, m-am gândit şi la asta. Concurenţa e acerbă în domeniu – mai ales în oraşul ăsta.

Maura îşi îngustă ochii.

– George, este în joc viaţa fiului nostru. Vei face ce ţi se cere, nu-i aşa? Vei face injecţia.

George ezită.

– Procedura îi va paraliza pentru totdeauna mușchii faciali, obiectă el. Și, chiar presupunând că am s-o fac, asta nu ne garantează că-l vor lăsa pe David în viață.

– Dar n-avem de ales! țipă Maura. Nu poți s-o faci acum și pe urmă să încerci s-o să repari? Fir-ar să fie, doar ești chirurgul vedetelor!

George dădu cu pumnul în masă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maura, ce nu pricepi? Ți-am spus că paralizia va fi permanentă. Și dacă totul răsuflă și află comisia medicală, îmi vor ridica licența, voi fi dat în judecată și voi pierde totul.

– Egoist nenorocit ce ești!

– Ascultă, știu că ți-e greu să înțelegi, dar tot ce mi-am dorit încă de pe vremea rezidențiatului a fost să practic chirurgia estetică. Să desfigurez un pacient în mod deliberat este contrar tuturor principiilor mele. Cred că am să sun la poliție.

Ochii Maurei aruncară scântei.

– Dacă faci asta, îți jur c-am să găsesc o cale să te distrug cu mâna mea.

Adună nervoasă foile dosarului.

– Știi ceva? Îl voi găsi singură pe David, înainte să fii pus să alegi între prețioasa ta reputație și viața lui.

Trânti ușa atât de tare încât geamul jivrat zdrăngăni.

Maura părăsi biroul lui George, conștientă că cineva ar putea s-o urmărească pentru a se asigura că nu amestecă poliția în toată această afacere. Era încă devreme, înaintea orelor de vârf, și pe străzi erau puține mașini. Nici una nu părea suspectă. Tremurând de teamă și de furie, conduse spre vest cale de un kilometru și ceva, apoi se opri la un semafor. Își puse capul pe volan și începu să plângă. Ea era o intelectuală – o persoană studioasă și blândă, nu un om de acțiune. Acum va trebui să se schimbe, și încă foarte repede.

Stăpânindu-se, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări în spatele unui șir de mașini un Cadillac gri, cu farurile aprinse. Nu-l văzuse oare parcat în fața biroului lui George, cu numai câteva minute în urmă? Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Oare înregistraseră apelul pe care îl primise de la George? Răpitorii erau deja pe urmele ei? Se strecură înapoi în trafic, circulând fără viteză. După câteva secunde, Cadillacul porni și el, la distanță de numai câteva mașini în urmă. Nu vedea numărul de înmatriculare. Scotoci prin geantă, scoase telefonul mobil și sună.

– Alo! auzi o voce familiară.

– Hack! Slavă Domnului că ai răspuns!

Taylor „Hack" Burgess era unul dintre studenții ei de la Caltech, doctorand și specialist în nanotehnologie, crearea de senzori electronici submicroscopici, cu potențial imens de utilizare. Un fost student afirmase cândva că Burgess, elevul strălucit, retras, cu o înfățișare fantomatică, era candidatul ideal, vânat

de toate marile corporaţii. I se deschideau în faţă nenumărate posibilităţi, cu condiţia să nu ajungă la închisoare. Îşi datora porecla marii sale pasiuni, pentru care Maura nu înceta să-l dojenească: adora să spargă coduri aparent inaccesibile. Burgess numea asta „muncă de cercetare".

– Hack, urmăreşte-mă cu atenţie, spuse Maura, pe un ton imperativ. N-am timp să-ţi explic, dar vreau să faci nişte cercetări pentru mine.

– Pentru tine, orice.

Îi dădu numele Audrei Meadows, adresa şi data naşterii, după care adăugă:

– Comunică-mi tot ce afli despre ea. Dacă a fost arestată sau judecată, dacă e implicată în strângeri de fonduri sau a primit vreo distincţie. Orice. Sparge coduri, numai strânge cât mai multe date. E urgent.

– N-ai de gând să-mi spui să am grijă?

– Fă ce trebuie să faci.

Maura privi din nou în oglinda retrovizoare. Cadillacul se afla în continuare în spatele ei. Soarele, care încă nu se ridicase, o împiedica să-l vadă pe şofer. Se opri la un semafor pe Wiltshire Boulevard. Îşi încleştă cu putere mâinile pe volan, până ce degetele i se albiră. *Nu se poate să fiu atât de aproape şi să nu aflu.*

Înşfăcă telefonul mobil, răsuflă o dată adânc şi se năpusti afară din maşină, exact când se făcu verde. Un cor de claxoane îi acompanie cursa spre Cadillac. Acum putea vedea silueta şoferului, dar fără a distinge nimic precis, cu excepţia şepcii de baseball şi probabil a unor ochelari de soare. În timp ce se apropia, roţile Cadillacului scrâşniră: maşina porni înainte cu viteză, lovind o Acura, care se răsuci la patruzeci şi cinci de grade şi izbi un Volkswagen.

Maura înlemni: şoferul Cadillacului dădu în marşarier, tamponând maşina din spate. Se auzi zgomotul dezgustător al frecării metalului şi airbagul se deschise. Cadillacul vină brusc la stânga, încadrându-se în trafic. Maşinile treceau în viteză pe lângă Maura. După câteva clipe, Cadillacul dispăru pe Wiltshire. Uluită, Maura puse din nou mâna pe telefon. Hack răspunse la al treilea apel.

– Cadillac gri. Număr de înregistrare AZ3 şi încă ceva. Asta e tot ce am. Caută-l în bazele de date.

În depărtare, se auzi o sirenă. Folosi timpul rămas până la sosirea poliţiştilor, pentru a născoci o poveste despre calarea motorului maşinii ei şi un şofer de Cadillac nerăbdător şi furios.

În orele care au urmat, Maura a verificat mereu să vadă dacă era urmărită. Într-un sfârşit, se hotărî să meargă la un motel, în loc să rişte ca telefonul de acasă să fie ascultat sau vila să fie împânzită de microfoane. Îi trimise un bilet lui George, printr-un mesager, instruindu-l să nu ia legătura cu nimeni şi să o sune de la un telefon public pe numărul de la motel. Poate că era paranoică, dar n-avea încotro.

George n-avea nimic nou de raportat. Maura îşi ţinu răsuflarea şi îl întrebă încă o dată dacă era gata să dea curs cererii răpitorilor de a o desfigura pe Audra Meadows.

– N-o să lăsăm să se ajungă până acolo, fu tot ce îi spuse George. Pur şi simplu, nu putem lăsa lucrurile aşa.

Maura trânti receptorul. Apoi formă numărul lui Hack.

– Ce-ai aflat? întrebă el.

– Destule. Mi-a luat ceva timp până să intru în baza de date a DMV[1]. Probabil că au un tip nou care se ocupă de securitatea sistemului. Greşeala lui e că a upgradat baza SQL la SP4 şi asta m-a ajutat.

– Hack, nu mă interesează cum ai procedat. De fapt, poate c-ar fi mai bine să nici nu ştiu. Spune-mi ce-ai aflat.

– OK. În California există peste trei mii de numere de înregistrare auto care încep cu AZ3.

Speranţele Maurei se năruiră.

– Fir-ar să fie!

– Dintre acestea, mai puţin de douăzeci şi cinci sunt Cadillacuri. Jumătate dintre ele aparţin unor firme de închirieri, celelalte sunt ale unor persoane particulare, şi nici unul nu e de prin Los Angeles.

– Suntem morţi.

– Nu te grăbi. În loc să risc să fiu prins, am folosit bunul şi vechiul telefon şi am sunat la Avis şi Hertz.

Maura se învioră.

– Continuă.

– M-am dat drept poliţist care anchetează un caz de accident şi fugă de la locul faptei. Se pare că avem de-a face cu o coincidenţă. Ieri, biroul Avis din LAX[2] a închiriat un Cadillac gri unei persoane de la Meadows Productions. Am verificat: este firma lui Alec Meadows.

Bingo! Alec Meadows. Infidelitate? Audra îl anunţase că-l va părăsi? Indiferent de motiv, Alec Meadows era suficient de pornit împotriva soţiei încât să pună în pericol viaţa lui David. Dar era oare pregătit şi să-şi pună ameninţarea în practică?

Maura se ghemui în spatele unui şir de garduri vii, bine întreţinute, şi scrută cu binoclul proprietatea Meadows. Ajunsese aici la puţin timp după apusul soarelui şi se gândea dacă nu era totuşi cazul să telefoneze la poliţie. Era un teren mare, la o distanţă apreciabilă de şoseaua principală şi înconjurat de o pădure deasă. Poate că David se afla în vilă. Dacă nu, spera să obţină indicii în legătură cu locul unde era ţinut ascuns.

---

[1] Department of Motor Vehicles – Registrul Auto (n. tr.).

[2] Aeroportul Internaţional din Los Angeles (n. tr.).

Casa construită din piatră de râu semăna cu un castel şi avea un garaj pentru trei maşini, care funcţionase probabil în trecut ca adăpost pentru trăsuri. Hack îi oferise un profil al lui Alec Meadows, din date culese din mai multe surse. Îşi făcuse averea din industria de divertisment, producând filme horror de duzină, pentru adolescenţi, şi câteva emisiuni TV de succes. N-avea cazier. Audra era prima lui soţie, în timp ce ea mai fusese căsătorită o dată. Nu aveau copii.

Fiul tău este la noi.

Noi. Oare pluralul avea vreo semnificaţie? Cu cine se aliase Alec Meadows în această afacere? Angajase profesionişti? Maura încercă să-şi limpezească gândurile. Alec ar fi putut foarte bine să apeleze la serviciile unui asasin pentru a-şi lichida soţia. De ce să se complice cu o răpire? Reveni apoi la vechea idee: dar dacă nu Audra era ţinta, ci George?

Licărirea unor faruri care se apropiau străpunse întunericul nopţii. Vorbise cu Hack şi obţinuse promisiunea lui că va veni cu maşina să saboteze sistemul de securitate al casei, pentru ca ea să poată intra, dar poate că acum nu mai avea nevoie de ajutorul lui. Maura ţâşni pe alee şi se ascunse în tufişurile de lângă garaj. După câteva clipe, uşa din mijloc se ridică, lăsând să pătrundă un Mercedes mare şi negru. Maura aşteptă până ce uşa fu aproape închisă, apoi se strecură rostogolindu-se pe sub ea, până sub partea din spate. Îşi arse braţul atingând ţeava de eşapament. Rămase ascunsă, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe de durere. Portierele se deschiseră şi văzu două perechi de picioare.

– Pune-ţi astea pe tine, Audra, căţea ce eşti. Şi vino la mine când o să-ţi spun că sunt gata.

Vocea era tăioasă, poruncitoare şi încărcată de furie.

– Sigur, Alec, veni răspunsul şoptit.

Maura rămase nemişcată, până când se convinse că cei doi intraseră în casă. Urcă cele câteva trepte şi întredeschise uşa. Se afla într-un hol întunecos, din care se vedea bucătăria. Cineva deschise uşa frigiderului, proiectând pe pereţi o umbră stranie. După câteva secunde, bărbatul ieşi din bucătărie. Paşii săi răsunau, stârnind un ecou în timp ce urca la etaj. Maura se strecură în bucătărie, adaptându-şi repede ochii la întuneric.

Intră tiptil în livingul slab luminat. Plănuise să stea ascunsă, până ce soţii Meadows vor fi adormit şi apoi să-şi înceapă căutarea de la subsol. Dacă avea să dea peste vreun sistem de alarmă cu senzori de mişcare, va fi nevoită să improvizeze.

Deodată auzi paşi coborând scara din lemn masiv. Cu inima bubuindu-i în piept, Maura se târî în spatele canapelei, întinsă pe podea. Alec intră în cameră şi aprinse lumina de deasupra şemineului. Stătea la mai puţin de un metru şi jumătate de ea. Doi paşi mai la dreapta şi ar fi descoperit-o!

Din locul în care se afla, Maura putea vedea prin arcadă sufrageria. Masa uriaşă era acoperită, până aproape de podea, cu o faţă de masă impecabil de

albă, iar în mijloc era aşezată o vază cu un aranjament superb de flori proaspăt tăiate.

– Audra, coboară aici! strigă Alec.

Traversă livingul, îndreptându-se spre baza scărilor.

Acum! Fugi! îşi porunci Maura.

Mişcându-se fără zgomot, se târî până la masă, ascunzându-se dedesubt, între două scaune din lemn masiv. Îşi afundă obrazul în covorul oriental, privind printr-o deschizătură mică de câţiva centimetri. Văzu picioarele goale ale lui Alec intrând în cameră, urmate imediat de cele ale soţiei sale.

– Arăţi ca o târfă, aşa cum eşti îmbrăcată, se auzi vocea tăioasă a lui Alec. Îmi plac târfele. Chiar foarte mult.

Zgomotul unei plesnituri bruşte. Ţipătul Audrei.

– Alec, te rog, nu în seara asta. Nu pot!

– Îţi place, căţea ce eşti. O ştii la fel de bine ca şi mine.

O altă plesnitură, şi mai puternică. Audra se prăbuşi sub impactul loviturii, la mică distanţă de Maura. Ar fi putut chiar s-o zărească, dar femeia părea realmente zdruncinată.

– Scoală-te! îi ceru Alec. Sunt deja excitat.

– Alec, te rog!

Fiecare neuron din capul Maurei ţipa să sară pentru a o salva pe Audra din ghearele monstrului. Femeia rămase însă chircită în poziţia fetală, ascunsă sub masa elegantă.

– Urcă-te pe masă! porunci Alec. Îmi place cum arăţi acum. Eşti frumoasă... atât de frumoasă. Şi mâine, după operaţie, vei arăta şi mai bine.

Maura îşi acoperi gura ca să nu strige. Din cauza tensiunii şi încordării muşchilor, pentru a nu-şi schimba poziţia, i se pusese un cârcel în gambă. Durerea era atât de mistuitoare, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o în mod repetat cu un cuţit bont. Îşi muşcă degetele, chinuindu-se să rămână tăcută şi nemişcată, şi să ignore oroarea care se petrecea chiar deasupra ei.

Un timp chinuitor de lung, Alec nu-şi domoli furia atacului. Ţipetele înăbuşite ale Audrei nu avură nici un efect. La final, răzbătu până la Maura sunetul făcut de cei doi în încercarea de a-şi recăpăta suflul. Violul se sfârşise.

Dacă ar fi putut să-l ucidă pe acel bărbat, fără să pună în pericol viaţa lui David, Maura ar fi făcut-o. După ce îşi isprăvi treaba, Alec se dădu jos de pe masă, îşi aranjă hainele şi urcă agale scara. Audra rămase un timp acolo, scâncind complet sleită de puteri. Sentimentul de simpatie al Maurei faţă de ea se adânci. Ambele sufereau din cauza lui Alec Meadows.

Era aproape patru şi jumătate dimineaţa, când Audra urcă în sfârşit la etaj. Maura mai rămase ascunsă. După câteva minute, se târî cu grijă de sub masă şi îşi întinse picioarele pentru a alunga durerea din gamba amorţită. Cercetă fără succes parterul şi descoperi în bucătărie o uşă care dădea spre subsol. Era un spaţiu vast, slab luminat, construit din beton şi încă nefinisat, umed, rece

şi înfiorător. Cutii şi mobile vechi zăceau împrăştiate peste tot, dar nici urmă de David şi nici un indiciu care să-l implice pe Alec în răpirea fiului ei.

Descurajată, Maura cochetă pentru o clipă cu ideea de a aştepta să rămână singură în casă, pentru a examina încăperile de la etaj, dar, în cele din urmă, renunţă. Tocmai se pregătea să iasă din subsol, când văzu în celălalt capăt o uşă. Dădea într-o baie nefinisată, prevăzută cu un dulăpior, o chiuvetă, oglindă şi toaletă. În dulăpior găsi un portfard albastru, conţinând flacoane de plastic cu diverse medicamente. Valium, Zoloft, Prozac, Xanax, Effexor[1] – toate prescrise pe numele Audra Meadows. Majoritatea erau goale, cu excepţia sticluţelor de Effexor şi Xanax. Maura cunoştea foarte bine aceste medicamente. În timpul divorţului şi imediat după, suferise de depresii. Effexor îi producea o stare de nepăsare şi neputinţă, iar Xanaxul, care crea dependenţă, avusese asupra ei efecte pur şi simplu înspăimântătoare. Aşa că optase pentru statul la televizor până târziu în noapte, şedinţe de terapie şi exerciţii fizice regulate. Totuşi, înţelegea prea bine de ce Audra avea nevoie de o astfel de medicaţie.

Pilulele îi dădură o idee. Dacă Audra urma şedinţe de terapie, atunci s-ar putea ca psihiatrul ei să fi aflat de operaţiile estetice şi de Alec. Problema era cum să-l convingă să încalce secretul profesional. Poate că doctorul Simon Rubenstein avea şi el un fiu, rânji Maura sălbatic.

Îşi consultă ceasul. Mai avea la dispoziţie nouă ore. Vârându-şi în buzunar unul dintre flacoanele goale având înscrisă adresa cabinetului lui Rubenstein, se strecură afară pe uşa de la subsol şi dispăru în pădure, prin ceaţa rece a începutului de zi.

Conformându-se instrucţiunilor primite, Hack îi lăsase la recepţia motelului Holiday Inn o cutie de pantofi. Hack îl cunoştea pe David şi îndeplinise cererea Maurei fără a-şi face mustrări de conştiinţă. Odată ajunsă în maşină, Maura mută pistolul de calibrul 38 în buzunarul jachetei. Hack, un tip cu un intelect strălucit, dar uşor paranoic şi excentric, depozitase acasă un mic arsenal. În afară de armă, îi adusese Maurei şi nişte cărţi printate, conţinând informaţii despre Alec Meadows.

Meadows nu avea nici un apartament sau depozit înregistrat pe numele lui sau al companiei, iar biroul din centrul Los Angelesului nu părea locul potrivit pentru a ţine captiv un copil. Pe lista întocmită de Hack figurau şi douăzeci de proprietăţi din sudul Californiei, în dreptul cărora apărea numele de A. Meadows. Una dintre acestea, pe care Hack o încercuise – probabil o cabană – era situată în Parcul Naţional Los Padres, la nord de Ventura. Aparţinea lui A. R. Meadows, iniţialele soţului Audrei. Maura localiză pe hartă pădurea, estimând că drumul până acolo şi înapoi va dura cinci ore. Până la operaţie mai rămăseseră opt ore.

[1] Denumirile comerciale ale unor medicamente antidepresive şi calmante (n. tr.).

Doctorul Simon Rubenstein avea numărul de telefon dat la secret, dar Hack încerca să-l afle, împreună cu adresa de acasă. Între timp, Maura se dusese la biroul din Hollywood al psihiatrului, aflat la numai câteva blocuri distanţă de centrul de chirurgie al lui Alec. Clădirea era încuiată. Putea fie să-şi piardă timpul în aşteptarea lui Rubenstein, fie să urmărească singura pistă pe care o avea – cabana din munţi.

Îl sună pe George acasă, la birou şi pe telefonul mobil, dar de fiecare dată răspunse robotul. Doctorul George Hill, chirurgul plastician al vedetelor, îşi ţinea tot timpul telefonul deschis. O evita, ceea ce însemna că încă nu luase o decizie în legătură cu ce avea să facă la momentul adevărului. Îi lăsă mesaje furioase pe toate numerele, informându-l în termeni categorici ce soartă îl aştepta dacă David avea să păţească ceva din cauza lui. Apoi făcu plinul maşinii sale Toyota Camry şi se îndreptă spre autostradă.

A fost nevoită să facă o oprire la centrul de informaţii al pădurarilor din Los Padres, dar, ajutată şi de un pic de noroc, după circa două ore şi jumătate de la plecarea din L. A., a intrat pe drumul Eagle's Nest, la trei kilometri de Frazier Park. Nu mai avea decât patru ore şi jumătate la dispoziţie pentru a-l găsi pe David.

Plăcuţa de lemn pe care era vopsit numărul 14 fusese bătută în cuie, de un copac. Casa, o cabană, aşa cum bănuise Hack, era un spaţiu mic şi dărăpănat, plin de gunoaie în curtea din spate – nici pe departe genul de proprietate pe care familia Meadows ar fi putut s-o deţină. Maura parcă mai jos de alee şi se apropie de clădire mergând prin pădure. La marginea luminişului, scoase pistolul din buzunar. Aproape imediat simţi în ceafă apăsarea fermă a unei arme.

– Lasă pistolul! mârâi o voce joasă. Acum întoarce-te! Încet!

Arma era o puşcă de vânătoare cu lunetă. Bărbatul era un uriaş – pe puţin doi metri înălţime – cu barba roşie şi deasă. Maura îşi ridică privirea sfidătoare.

– Unde e fiul meu? întrebă ea.

– Doamnă, singurul copil de aici e fiul meu. Luanne?

O femeie în haine ponosite apăru în curte, ţinând de mână un băieţel de doi ani, la fel de şleampăt.

Maura simţi că leşină.

– Vă numiţi Meadows? întrebă ea cu o voce răguşită şi tremurătoare.

– Ambrose Meadows, deşi nu ştiu dacă asta vă priveşte. Oricum, cine naiba sunteţi şi căutaţi aici?

O oră.

Nemulţumită de lipsa ei de inspiraţie, care o făcuse să piardă timp cu drumul în Los Padres, Maura se întoarse în L.A., prinzând orele de trafic infernal. Pistolul revenise la locul său, în buzunarul jachetei. Apelurile către fostul soţ, pe toate liniile telefonice, rămăseseră fără efect. Nu reuşise să discute decât cu recepţionistele.

– Poate că aţi uitat, subliniase o operatoare, dar domnul doctor Hill nu permite să fie deranjat în timpul operaţiilor.

Maura gemu. Iarăşi politica marelui chirurg, care voia să-l facă pe fiecare client să se simtă ca şi cum ar fi fost unicul său pacient. Renunţă să încerce s-o convingă pe telefonistă de urgenţa apelului, în schimb rulă cu viteză, folosind banda de urgenţă a autostrăzii, către biroul lui Simon Rubenstein, urcând apoi în goană cele trei etaje. Un bărbat îndesat, chel, cu o faţă blândă şi inteligentă, tocmai încuia uşa.

– Domnule doctor Rubenstein?

– Da?

– Am în mână un pistol. Vă rog, intraţi înapoi în birou sau vă jur că trag.

Psihiatrul nu dădu nici un semn că s-ar fi speriat. Răsuci cheia în broască în sens invers şi o invită pe Maura înăuntru. Maura îl urmă spre biroul din capătul coridorului şi închise uşa.

Treizeci de minute.

– Nu vreau să vă fac nici un rău, spuse Maura, dar am nevoie de ajutor.

– Nu ţin aici medicamente, deşi am impresia că nu asta e problema.

Maura îi întinse scrisoarea trimisă de răpitori. Doctorul o citi gânditor.

– M-am furişat în reşedinţa Meadows şi am dat peste nişte reţete prescrise de dumneavoastră. Dar înainte de asta, mă ascunsesem în casă şi l-am văzut pe Alec Meadows violându-şi soţia. El e în spatele răpirii. Fie vrea s-o distrugă pe Audra, fie să-l discrediteze pe fostul meu soţ. Operaţia este programată peste doar câteva minute şi eu încă nu ştiu unde se află fiul meu.

Izbucni în hohote de plâns.

– Te rog, lasă pistolul jos, îi ceru Rubenstein pe un ton calm. Ai sunat la poliţie?

– Nu, aţi văzut, scrisoarea îmi interzicea. Şi... în plus... am crezut c-o să-l găsesc pe David înainte să...

– Şi ştii dacă doctorul Hill o va desfigura pe Audra, după cum cere biletul?

– Nu... nu ştiu... chiar nu ştiu. Acum, vă rog, operaţia trebuie să înceapă în câteva minute.

– Cred că pot să te ajut, zise Rubenstein, dar mai întâi trebuie să ai încredere în mine şi să găseşti o soluţie ca să împiedici intervenţia chirurgicală. În cât timp crezi că ajungi la sala de operaţii?

Maura ştia că George era la fel de meticulos în respectarea programului, ca şi în toate celelalte privinţe. Uluită de ceea ce îi spusese Rubenstein, coborî scările blocului în care psihiatrul îşi avea biroul, sărind câte trei trepte deodată, şi ţâşni în stradă, făcându-şi loc printre trecători, ca un veritabil mijlocaş pe terenul de fotbal.

Ajunse la clădirea din sticlă şi cărămidă albă a centrului chirurgical exact la ora patru. Uşile erau încuiate şi în sala de recepţie era întuneric. Fără să ezite, dădu cu piciorul într-un panou de sticlă, desprinse cioburile şi se strecură înăuntru. Sălile de operaţii se aflau în spate. Într-una dintre ele se lucra.

– Doamnă Hill, n-aveţi voie aici, strigă o asistentă, când Maura trânti de perete uşa sălii de operaţii.

Era 16:05. Audra Meadows era întinsă pe o masă puternic luminată, pregătită pentru anestezie.

George, marele maestru al chirurgiei plastice, îmbrăcat în halat, cu mănuşi şi purtând mască, stătea în picioare lângă ea, ţinând în mână o seringă mare. Pe tavă, alături de diverse instrumente din oţel inoxidabil, se găsea o altă seringă. Una dintre seringi conţinea probabil anestezicul. Cealaltă...?

– Maura! strigă George. Ce Dumnezeu...?

Fără să-i arunce o privire, Maura se repezi spre Audra. Ochii femeii erau înceţoşaţi din cauza medicaţiei administrate înaintea intervenţiei.

– Maura, n-ai ce căuta aici, spuse George.

Maura nu-i dădu atenţie. Se aplecă spre Audra.

– Săraca de tine, şopti ea. Audra, ştiu prin ce ai trecut. Şi am să te ajut. Totul va fi bine, vei vedea. Înţelegi ce-ţi spun?

– Da... înţeleg.

– OK. Acum spune-mi, unde îl ţii ascuns pe fiul meu?

George clătină din cap, sceptic.

– Nu-mi vine să cred ce voia să facă Audra.

Poliţia sunase pentru a-i linişti: echipa specială SWAT îl găsise pe David în locul indicat de Audra – o vilă a unui prieten, rareori folosită, situată pe un deal ce străjuia staţiunea Malibu. Omul angajat de Audra pentru a-l răpi şi a-l păzi pe David fusese arestat, la fel ca şi ea, deşi un judecător îi promisese deja lui Rubenstein că i-o va retrimite pe Audra pentru o evaluare completă.

– Psihiatrul ei numeşte asta sindromul tulburării de stres posttraumatic, îi explică Maura lui George. Încă dinainte de a se căsători cu Alec Meadows, Audra a avut o relaţie patologică de ură-iubire cu soţul ei sadic. El este cel care a obligat-o să suporte toate intervenţiile chirurgicale. Bănuiesc că toţi aceşti ani de abuzuri sexuale şi mentale au adus-o în pragul nebuniei. Credea că, dacă va fi desfigurată, Alec o va respinge şi ea va fi liberă din nou. Poate că n-a avut curajul de a se tăia singură sau de a angaja pe cineva care s-o facă sau poate şi-a închipuit că, datorită priceperii tale, cicatricele nu vor fi permanente.

Un detectiv intră în cameră, făcându-i un semn lui George.

– Domnule doctor Hill, trebuie să vă iau o declaraţie.

George se ridică pentru a-l urma pe poliţist, dar Maura îl opri.

– George, spuse ea, aveai în mână o seringă şi am remarcat o alta pe tavă. Aveai de gând să te conformezi instrucţiunilor din scrisoare? Seringa din mână era umplută cu alcool izopropilic?

George zâmbi.

– Ei bine, draga mea Maura, tu ce crezi?

Apoi se întoarse cu spatele la ea şi ieşi.

David Morrell

FRĂŢIA TRANDAFIRULUI reprezintă o carte de referinţă pentru David Morrell. A fost primul său volum ajuns pe lista de bestselleruri a *New York Times*, fiind ecranizat ulterior de NBC[1] într-o miniserie. „Trandafirul" din titlu se referă la un simbol antic, secret, din mitologia greacă. În acele vremuri de demult, conspiratorii care se întruneau clandestin jurau *sub rosa* („sub trandafir") că nu vor divulga nimic din ceea ce se discuta în cadrul întâlnirii. „Frăţia" este formată din doi tineri orfani, Saul şi Chris, recrutaţi pentru CIA de către un bărbat care preia rolul de tată adoptiv. Morrell, care şi-a petrecut şi el o parte din copilărie într-un orfelinat, s-a putut identifica uşor cu eroii săi.

Se pare că autorul s-a ataşat într-o asemenea măsură de atmosfera acestei cărţi, încât a scris apoi un alt thriller cu un titlu asemănător, *Frăţia pietrei*, în care introduce un personaj asemănător cu primii săi eroi, Drew MacLane. Continuând pe aceeaşi temă a orfanilor şi a taţilor adoptivi (considerată de el o metodă de autopsihanaliză benefică), Morrell a reunit în *Liga nopţii şi a ceţii* două dintre personajele romanelor sale anterioare, Saul şi Drew, transformând această carte într-o dublă continuare şi marcând totodată finalul trilogiei. Intenţiona să adauge seriei un nou thriller, motiv pentru care a lăsat un fir al intrigii nedus până la capăt, pentru a-l exploata într-un al patrulea volum. Numai că Matthew, fiul său în vârstă de cincisprezece ani, care suferea de o formă rară de cancer osos cunoscută sub numele de sarcomul Ewing, a murit în urma unor complicaţii. Dintr-odată, tema orfanilor aflaţi în căutarea unor taţi adoptivi nu mai prezenta interes pentru Morrell. Devenise acum un tată care încerca să umple golul lăsat de moartea fiului, idee pe care o va explora în mai multe romane neaparţinând seriei *Frăţiei*, în special în *Măsuri disperate* şi *Pierdut de mult*.

Şi acum, după atâţia ani, Morrell mai primeşte scrisori şi e-mailuri în care cititorii îi cer să reia firul epic lăsat în suspans şi să dezvolte personajul Saul. Când ideea acestei antologii a prins viaţă, i s-a solicitat în mod expres o povestire din seria *Frăţiei*. Morrell nu era deloc dispus să revină la acea perioadă neagră din viaţa sa. Saul şi soţia sa, Erika, îi bântuiau însă imaginaţia. Şi avea deja creat elementul declanşator al intrigii — un atac neaşteptat asupra satului în care locuieşte Saul. Poate că povestirea care urmează va reprezenta, atât pentru Morrell cât şi pentru cititorii săi, acel final îndelung aşteptat al seriei

[1] National Broadcasting Company – companie de televiziune americană (n. tr.).

Frăţiei. Şi, chiar dacă spaţiul limitat al genului scurt nu a permis includerea lui Saul şi a prietenei sale, Arlene, fanii le vor simţi fără îndoială prezenţa tăcută, undeva, în fundal.

În plus, există un alt element de natură să-i incite pe cititori — căci, la urma urmei, ce ar fi o povestire din seria *Frăţiei* fără sancţiunea Abélard?

SANCŢIUNEA ABÉLARD

LA ÎNCEPUT, au existat doar şase adăposturi Abélard: în Postdam, Oslo, Lisabona, Buenos Aires, Alexandria şi Montréal. Se întâmpla în 1938, atunci când reprezentanţi ai celor mai importante servicii secrete de informaţii din lume s-au întrunit la Berlin şi au convenit să stabilească un set de măsuri minime de protecţie pentru războiul care se preconiza ca fiind iminent. Aşa a luat naştere sancţiunea Abélard, după numele lui Pierre Abélard, poetul şi teologul din Evul Mediu care şi-a sedus eleva, pe frumoasa Héloïse, fiind castrat de familia acesteia în semn de răzbunare. Temându-se pentru viaţa sa, Abélard şi-a găsit refugiul într-o biserică de lângă Paris, unde a întemeiat oratoriul Paraclet, termen desemnând în limbajul bisericesc rolul de Mângâietor şi mediator, între oameni şi Dumnezeu, al Duhului Sfânt. Oricine cerea ajutor, era primit aici şi i se garanta protecţia.

În epoca modernă, cei care au preluat şi dezvoltat viziunea lui Abélard au plecat de la premisa că haosul unui nou război mondial avea să-i pună pe agenţii serviciilor secrete în faţa unor provocări şi tensiuni deosebite. Desigur, fiecare agenţie îşi avea propriile case conspirative, dar sanctuarele purtând numele de „Abélard" aveau să extindă într-un mod remarcabil ideea de adăpost. Aici, orice membru al serviciilor secrete, indiferent pe cine slujea, avea să-şi găsească refugiul în situaţii extreme, garantându-i-se imunitatea absolută. Aceste zone protejate puteau servi în plus şi drept locuri de întâlnire neutre, pentru încheierea, în condiţii de deplină siguranţă, a unor alianţe între agenţii sau stabilirea de comun acord a unor tactici de urmat. Adăposturile erau menite să ofere tuturor agenţilor de teren un loc de relaxare, refacere sau meditaţie asupra strategiilor şi opţiunilor lor. Iar discuţiile purtate cu sinceritate între zidurile sanctuarelor Abélard nu aveau să fie folosite ulterior ca arme împotriva lor.

Pentru încălcarea acestor principii era prevăzută pedeapsa supremă. Cel care rănea un agent în incinta unui astfel de sanctuar devenea imediat persona non grata. Toţi membrii comunităţii mondiale a serviciilor secrete aveau sarcina de a-l vâna pe proscris şi de a-l ucide cu prima ocazie, chiar dacă aparţineau aceleiaşi organizaţii. Cum Pierre Abélard îşi găsise refugiul într-o biserică, autorii conceptului modern au decis să continue tradiţia. Au avut în vedere posibilitatea ca elementul religios să întărească legăturile confreriei, în acele vremuri de puternic declin al valorilor morale. Evident, reprezentantul NKVD-ului şi-a

manifestat scepticismul, religia fiind interzisă în URSS, dar nu a văzut nimic rău în a-i lăsa pe americani şi pe englezi să creadă în binefacerile administrării „opiumului pentru mase".

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi în anii de maximă tensiune ai Războiului Rece care a urmat, adăposturile Abélard s-au dovedit atât de utile încât au fost întemeiate altele noi la Bangkok, Singapore, Florenţa, Melbourne, în localitatea austriacă Ferlach şi la Santa Fe în New Mexico. Acesta din urmă a reprezentat într-un fel un adevărat triumf, având în vedere că reprezentantul Statelor Unite la întâlnirea din 1938 îşi exprimase îndoiala cu privire la posibilitatea aplicării sancţiunii Abélard în momente de criză, insistând că nici un astfel de sanctuar – un loc sensibil din punct de vedere politic şi potenţial violent – să nu fie amplasat pe teritoriul american. Timpul a demonstrat că se înşelase. Într-o lume tot mai periculoasă, nevoia unui refugiu temporar s-a acutizat. Şi în domeniul, prin excelenţă cinic, al serviciilor secrete, onoarea şi puterea conferite sancţiunii Abélard de părinţii săi fondatori au rămas neştirbite.

Santa Fe înseamnă Sfânta Credinţă. Abélard ar fi fost întru totul de acord cu alegerea, medită Saul Grisman, în timp ce îşi conducea în amurg maşina închiriată, o marcă banală, pe drumul umbrit, şi mai întunecat de apariţia neaşteptată a unui furtuni. Deşi cei neavizaţi îşi imaginau Santa Fe drept un oraş de câmpie, mereu scăldat în soare, asemănător cu Phoenixul, adevărul era că vremea se schimba aici în funcţie de cele patru anotimpuri. Locul era situat la o altitudine de peste 2000 de metri, la poalele unor versanţi din Munţii Stâncoşi, denumiţi Sangre de Cristo de primii exploratori spanioli, care au comparat strălucirea sa la apus cu presupusa imagine a sângelui lui Hristos. Saul se îndrepta spre o culme aflată la nord-est de comunitatea artistică din Santa Fe, numărând cincizeci de mii de suflete. Fulgerele luminau când şi când crestele munţilor. Pe scaunul pasagerului se aflau o hartă şi o foaie cu indicaţii de drum, dar Saul avusese timp să le studieze cu atenţie în timpul zborului urgent pe care fusese nevoit să-l facă până în New Mexico, aşa încât nu se oprise decât o dată, pentru a-şi reaminti şi a localiza câteva repere pe care şi le luase cu câţiva ani înainte, în cursul unei misiuni în Santa Fe. Farurile maşinii luminară un indicator greu de observat din cauza ploii: Camino de la Cruz, calea crucii. Cu mâinile încleştate pe volan, vină la dreapta, pe drumul pustiu.

Adăpostul Abélard fusese întemeiat în apropiere de Santa Fe, din mai multe motive. Los Alamos, locul unde fusese inventată bomba atomică, era cocoţat pe un versant, de cealaltă parte a văii, spre vest. Sandia National Laboratories, o unitate de cercetare la fel de importantă pentru securitatea Statelor Unite, trona în mijlocul muntelui, la o oră de mers cu maşina spre sud, lângă Albuquerque. Aici, agentul dublu Edward Lee Howard scăpase de oamenii FBI-ului la o curbă strânsă pe strada Corrales şi fugise apoi în Uniunea Sovietică. Spionajul era aici la el acasă, în aceeaşi măsură ca galeriile de artă de pe Canyon Road. Mulţi dintre agenţii operativi care avuseseră ocazia să staţioneze în zonă se

îndrăgostiseră de acest Ţinut Vrăjit, cum îl numeau localnicii, şi se stabiliseră în Santa Fe după ce se retrăseseră din activitate.

Pinii şi ienuperii de pe margini aruncau umbre pe drumul plin de hârtoape. După circa o jumătate de kilometru de mers, drumul se termină brusc, la poalele unui deal. La lumina unui fulger, zări printre ştergătoare o turlă de biserică. Tunetul păru să zdruncine clădirea joasă de alături. Ca majoritatea construcţiilor din Santa Fe, avea acoperişul plat. Colţurile erau rotunjite, iar zidurile groase, de culoarea pământului, erau făcute din chirpici şi stuc. Saul citi indicatorul: „Mănăstirea Soarelui şi a Lunii". Fiind evreu, se gândi că numele avea legătură cu Munţii Soarelui şi Lunii din apropiere. Presupuse şi că, în acord cu reputaţia de comunitate New Age, adeptă a practicilor Feng Shui şi a cristaloterapiei, întemeiată de localnicii din Santa Fe, denumirea avea rolul de a-i avertiza pe curioşi, la modul cel mai clar, că nu aveau câtuşi de puţin de-a face cu o instituţie catolică tradiţională.

O singură maşină, la fel de închisă la culoare şi de banală ca cea a lui Saul, se afla în faţa clădirii. Parcă maşina alături, opri motorul şi stinse farurile, după care inspiră şi expiră adânc, alocând fiecărei operaţii câte trei secunde. Îşi luă sacul de voiaj şi, aruncându-l pe umăr, coborî din maşină, grăbindu-se prin ploaia rece către intrarea în mănăstire.

Se adăposti sub portic şi încercă cele două uşi din lemn masiv, dar ambele erau încuiate. Apăsă pe un buton şi privi în sus spre o cameră video. Auzi un bâzâit şi uşile se deblocară. O deschise pe cea din dreapta şi pătrunse într-un hol cu podea din cărămidă. Când o închise, o pală puternică de vânt aţâţă focul din şemineul aflat în stânga încăperii. Era amplasat cam la 30 de centimetri deasupra nivelului podelei şi avea o formă ovală, fiind construit în stilul cunoscut sub numele de *kiva*, cu lemnele care trosneau, aşezate pe verticală, rezemate de spatele vetrei. Mirosul de pin îi aminti lui Saul de tămâie.

Se întoarse spre biroul aflat în dreapta, din spatele căruia un tânăr îmbrăcat în straie preoţeşti îl cerceta cu atenţie. Bărbatul avea un aspect ascetic şi obrajii supţi. Era ras în cap.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am nevoie de un adăpost.

Saul simţi apa picurându-i pe gât din părul ud.

– Poate că aţi fost greşit informat. Acesta nu este un hotel.

– Mi s-a spus să întreb de domnul Abélard.

Ochii preotului se rotiră uşor, fixându-l cu o privire mai intensă.

– O să-l chem pe supraveghetor.

Vorbea cu un accent aparent european, dar greu de identificat. Apăsă un buton.

– Aveţi arme asupra dumneavoastră?

– Da.

Preotul se încruntă, privind spre monitoarele care aveau afişate imagini nocturne, verzui, ale zonei din jurul clădirii: cele două maşini din parcare, drumul pustiu şi dealurile presărate cu tufe de ienupăr, în fundal.

– Sunteţi aici pentru că vă simţiţi ameninţat?

– Nu mă urmăreşte nimeni, răspunse Saul.

– Aţi mai stat într-un astfel de stabiliment?

– Da, în Melbourne.

– Atunci cunoaşteţi regulile. Trebuie să-mi predaţi pistolul.

Saul bägă mâna în jacheta de piele şi scoase cu grijă un pistol Heckler & Koch de 9 mm. Îl aşeză pe birou, cu ţeava îndreptată spre perete, şi aşteptă ca preotul să-şi noteze modelul (P2000) şi seria armei.

Preotul studie magazia, concepută pentru folosirea pistolului cu ambele mâini, şi mecanismul de glisare, apoi puse arma într-o cutie metalică.

– Mai aveţi şi alte arme?

– Un cuţit HideAway[1].

De forma unei gheare de tigru bengalez, acesta nu avea mai mult de 10 centimetri în lungime. Saul îşi ridică poala stângă a jachetei. Micul mâner negru era aproape complet ascuns într-un toc, tot negru, plasat paralel cu centura neagră. Puse cuţitul pe birou.

După ce făcu o altă notă, preotul îl aşeză în cutie.

– Altceva?

– Nu.

Saul ştia că un scanner încastrat în birou îl atenţiona pe preot dacă oaspetele minţea sau nu.

– Sunt părintele Chen, se auzi o voce, din cealaltă parte a holului.

Un tunet bubui în depărtare. Saul se întoarse spre un alt bărbat îmbrăcat în sutană, dar trecut de patruzeci de ani. Era un chinez cu burtă, faţa rotundă şi capul ras, semănând cu Buddha. Accentul trăda însă studii făcute într-o universitate Ivy League din New England.

– Sunt supraveghetorul acestui adăpost Abélard.

Preotul îi făcu un semn să-l urmeze.

– Numele?

– Saul Grisman.

– Vreau să spun numele de cod.

– Romulus.

Părintele Chen îl studie câteva clipe. Parcurseră coridorul şi intrară într-o cameră din dreapta, unde părintele se aşeză în spatele unui birou, deschise calculatorul şi tastă ceva. Citi ce era scris pe ecran, apoi îl privi pe Sau, parcă într-o cu totul altă lumină.

– Romulus a fost unul din cei doi gemeni care au întemeiat Roma. Ai un frate geamăn?

Saul înţelese că era supus unui test.

– Am avut. Nu geamăn. Un fel de frate. Îl chema...

---

[1] Instrument de autoapărare, de mici dimensiuni, format dintr-o lamă uşor de ascuns în haine sau camuflată în diverse obiecte (breloc, lanternă, riglă, CD etc.) (n. tr.).

Ezită din cauza emoţiei.

– Chris.

– Christopher Kilmoonie. Irlandez.

Părintele Chen gesticulă spre monitor.

– Nume de cod Remus. Amândoi aţi crescut într-un orfelinat din Philadelphia. Şcoala de băieţi Benjamin Franklin. O şcoală militară.

Saul ştia că preotul se aştepta să-i ofere detalii.

– Purtam uniforme. Mărşăluiam cu arme de jucărie. Toate orele pe care le făceam – istorie, trigonometrie, literatură etc. – erau concepute pentru a avea legătură cu domeniul militar. Vedeam numai filme de război şi jucam numai jocuri de război.

– Care este mottoul şcolii?

– Învaţă-i politică şi război, pentru ca fiii lor să studieze medicina şi matematica şi să le poată oferi copiilor lor dreptul de a studia pictura, poezia, muzica şi arhitectura.

– Nu este un citat din Benjamin Franklin.

– Nu. E din John Adams[1].

– Aţi fost instruiţi de Edward Franciscus Eliot, spuse părintele Chen.

Saul îşi ascunse din nou emoţiile. Eliot fusese directorul serviciului de contraspionaj al CIA, fapt pe care el îl aflase însă mult mai târziu.

– Când aveam cinci ani, Eliot a venit la noi la şcoală, ne-a cunoscut şi ne-am împrietenit. De-a lungul anilor, a devenit pentru noi... un fel de tată adoptiv, tot aşa cum Chris şi cu mine am ajuns să ne considerăm fraţi. Ne lua în weekend de la şcoală şi ne ducea să vedem meciuri de baseball, să facem grătare în grădina casei lui din Falls Church, Virginia, sau la un *dojo*[2], unde învăţam artele marţiale. În esenţă, ne-a recrutat pentru a face din noi agenţii săi operativi personali. Iar noi eram dornici să-i facem pe plac şi să ne slujim tatăl.

– L-ai ucis.

Saul tăcu câteva clipe.

– Aşa e. Am aflat că nenorocitul transformase şi alţi orfani în agenţii lui personali, care îl iubeau ca pe un tată şi făceau orice le cerea. Ne-a folosit pe toţi, şi Chris a murit din cauza lui, aşa că, în cele din urmă, am înfipt în inima aia de piatră toate gloanţele dintr-un Uzi.

Ochii părintelui Chen se îngustară. Saul ştia ce urmează.

– Ai făcut-o încălcând principiile Abélard.

– Nu-i adevărat. Nu l-am ucis în incinta unui adăpost Abélard.

Părintele Chen continuă să-l fixeze cu privirea.

– Totul e acolo, în dosarul meu, explică Saul mai departe. Recunosc, am făcut valuri şi am tulburat liniştea unui refugiu Abélard. Şi în final ni s-a

---

[1] John Adams (1735–1826) a fost primul vicepreşedinte şi al doilea preşedinte (1797–1801) al SUA (n. tr.).

[2] *Dojo* („locul Căii" sau „locul iluminării") este spaţiul de antrenament în artele marţiale (n. tr.).

ordonat, mie şi lui Eliot, să părăsim adăpostul. I s-a acordat un avans de douăzeci şi patru de ore. Dar l-am prins din urmă.

Părintele Chen bătu uşor cu degetele sale groase în birou.

– Arbitrii au decis că regulile Abélard au fost greşit interpretate, dar nu încălcate, spuse el. Ai dezvăluit agenţiei faptul că Eliot era agent dublu şi ai primit în schimb, neoficial, imunitate, cu condiţia să rămâi în exil. Se ştie că te-ai stabilit în Israel, unde participi la întemeierea unei noi aşezări a evreilor. De ce n-ai rămas acolo? Pentru numele lui Dumnezeu, având în vedere trecutul tău atât de distructiv, cum poţi să crezi c-o să-ţi permit să intri în acest refugiu?

– Caut o femeie.

Părintele Chen se înroşi de indignare.

– Doar nu te aştepţi să găseşti aici prostituate.

– Nu, ai înţeles greşit. E vorba de soţia mea.

Părintele Chen aruncă o privire încruntată spre monitor.

– Erika Bernstein, spuse el. Fost agent operativ al Mossadului[1].

– Maşina din parcare. E a ei?

– Nu. Spuneai că o cauţi?

– N-am mai văzut-o de trei săptămâni. Maşina îi aparţine cumva lui Yusuf Habib?

Un alt tunet bubui. Părintele Chen încuviinţă.

– Habib este oaspetele nostru.

– Înseamnă că Erika va ajunge şi ea aici cât de curând. Crede-mă, nu vreau să vă fac necazuri, dimpotrivă.

Se auzi un ţârâit. Încruntat, părintele Chen apăsă pe un buton. Monitorul afişă imaginea holului de la intrare. Inima lui Saul începu să bată mai tare când o văzu pe Erika. Chiar şi filmată în alb-negru, tot superb arăta, cu părul negru şi lung, prins într-o coadă de cal, şi trăsăturile ei ferme, dar totuşi atât de delicate. Ca şi el, purta pantofi sport şi blugi, dar în locul jachetei de piele avea un impermeabil din care se scurgeau pe podea picături de ploaie.

Saul ieşi din birou înainte ca părintele Chen să apuce să se ridice de pe scaun. În holul puternic iluminat, Erika se întoarse încordată, la auzul zgomotului paşilor lui Saul, şi nu se destinse la vederea lui.

Îl privi furioasă.

– Ţi-am spus să nu mă urmăreşti.

– Nici n-am făcut-o.

– Atunci ce naiba cauţi aici?

– Nu pe tine te-am urmărit, ci pe Habib.

Saul se întoarse spre părintele Chen.

– Vreau să vorbesc cu soţia mea între patru ochi.

– Refectoriul e gol acum.

---

[1] Serviciile secrete israeliene (n. tr.).

Preotul făcu semn spre coridorul din spatele lor şi le indică o uşă pe stânga, vizavi de biroul său.

Saul şi Erika se priviră lung. Nerăbdătoare, ea o luă înaintea lui şi intră în refectoriu.

Saul o urmă, aprinzând luminile fluorescente. Se auzea un bâzâit uşor. Refectoriul avea patru mese lungi, dispuse în şiruri de câte două. Era frig. Mirosul de peşte de la masa de seară încă mai persista în încăpere. În capăt se afla o tejghea, iar în spatele ei, un frigider profesional, de genul celor folosite în restaurante, şi o maşină de gătit din oţel inoxidabil. Lângă tăvile cu furculiţe, cuţite şi linguri erau aşezate ceşti şi un vas, pe jumătate plin cu cafea, ţinut la cald. Ploaia izbea cu putere ferestrele întunecate. Saul turnă cafea în două ceşti, adăugând un substitut de frişcă şi un îndulcitor, aşa cum îi plăcea ei.

Se aşeză la masa cea mai apropiată de Erika. Fără prea mare tragere de inimă, ea i se alătură.

– Eşti bine? întrebă el.

– Sigur că nu. Cum poţi să întrebi aşa ceva?

– Voiam să ştiu dacă nu cumva eşti rănită.

– Ah! exclamă Erika, întorcând privirea. Nu. Sunt bine.

– Nu, nu eşti.

Erika nu răspunse.

– Ştii, nu era numai fiul tău.

Saul privi în jos spre cafeaua neatinsă.

– Fiul nostru a murit, Erika.

Femeia tăcea în continuare.

– Îl urăsc pe Habib la fel de mult ca şi tine, spuse Saul. Aş vrea să-l strâng de gât cu mâinile mele şi...

– Pe naiba! Dacă ar fi aşa, ai face şi tu ca mine.

– Erika, ne-am pierdut fiul. Dacă te pierd şi pe tine, o să înnebunesc. Ştii bine că dacă îl ucizi aici pe Habib, eşti un om mort. N-o să mai apuci o altă zi, dacă încalci regulile Abélard.

– Dacă nu-l ucid, nu merit să mai apuc o altă zi. Habib e aici?

Saul ezită.

– Aşa mi s-a spus.

– Atunci asta e cea mai bună ocazie pentru mine.

– Ascultă, putem să plecăm de aici şi să-l aşteptăm să iasă. O să te ajut, insistă Saul. Dealurile din jur sunt locuri perfecte de observaţie. Un glonţ tras dintr-o armă cu lunetă te-ar satisface sau ţii morţiş să-l vezi murind de aproape?

– Nu-mi pasă în ce fel îl ucid. Numai să dispară de pe faţa pământului, să nu mai respirăm amândoi acelaşi aer.

– Bun, atunci aşa rămâne.

Erika îşi clătină capul dintr-o parte într-alta.

– Aproape că am reuşit în Cairo. Are o gaură în braţ, amintire de la mine. Timp de două săptămâni n-a făcut altceva decât să se mute dintr-un refugiu

într-altul. Acum şase zile şi-a schimbat însă tactica şi am putut să-l urmăresc mult mai uşor. Mi-am spus că obosise, că începuse să cedeze sub presiunea mea. Numai că, după ce a trecut din Mexic în sud-vestul Statelor Unite, am înţeles ce plănuise. În Orientul Mijlociu se putea amesteca printre oameni. Ce să caute un arab în Santa Fe? De ce ar risca şi şi-ar părăsi teritoriul? Îţi spun, a vrut să mă ademească aici. *Vrea* să fie găsit aici. Sunt sigură că oamenii lui mă pândesc acum afară, închizând capcana. Habib nu-şi poate închipui că aş fi dispusă să încalc regulile Abélard şi să mor odată cu el. Se aşteaptă să mă comport logic şi să mă ascund printre copacii de pe dealuri, gata să intru în acţiune când îl voi vedea ieşind de aici. Şi atunci când o voi face, oamenii lui mă vor ataca. Eu voi fi ţinta, nu el. Fir-ar să fie, de ce n-ai făcut ce ţi-am spus şi te-ai amestecat în povestea asta? Acum, nici tu, nici eu nu mai putem să ieşim vii de aici.

– Te iubesc, spuse Saul.

Erika îşi privi mâinile încleştate. Tonul aspru şi furios i se îndulci puţin.

– În toată viaţa mea, fiul nostru este... a fost... singurul pe care l-am iubit mai mult decât pe tine.

– Trebuie să plecaţi. Amândoi. Acum, se auzi o voce.

Saul şi Erika îşi întoarseră privirile spre uşă. Părintele Chen stătea în prag, cu mâinile la spate. Şi în ele ţinea un pistol, Saul era sigur de asta.

O altă uşă se deschise şi în încăpere păşi preotul cu aspect ascetic, care îi întâmpinase. Şi el ţinea o armă în spatele sutanei.

Saul înţelese că refectoriul era împânzit cu microfoane ascunse.

– Aţi auzit-o pe Erika. Habib a atras-o într-o capcană.

– O simplă teorie, ripostă părintele Chen. N-aveţi dovezi. Poate că ea a inventat-o pentru a mă convinge să vă las să staţi aici.

– Habib este membru al Hamas[1], spuse Erika.

– Nu mă interesează ce şi pentru cine lucrează. Celor care vin aici li se garantează siguranţa.

– Nenorocitul ăsta e un psiholog care recrutează sinucigaşi pentru atentate cu bombă, spuse Erika, iar ochii îi scăpărau. El conduce centrele de instruire. Îi convinge că vor ajunge în paradis, unde vor regula nenumărate virgine, dacă se aruncă în aer împreună cu evreii din preajma lor.

– Cunosc modul de operare al acestor sinucigaşi, spuse părintele Chen. Dar păstrarea sanctităţii acestui adăpost este sarcina mea şi singurul lucru care are importanţă pentru mine.

– Sanctitate? strigă Saul. Cum rămâne cu sanctitatea căminului nostru? Acum patru săptămâni, unul dintre obsedaţii instruiţi de Habib s-a furişat în satul nostru şi s-a aruncat în aer în piaţă. Casa noastră. Fiul nostru...

---

[1] Organizaţie paramilitară palestiniană islamistă, înfiinţată în 1987, odată cu izbucnirea primei Intifade. Scopul său declarat este cucerirea teritoriilor aflate în prezent în cadrul statului Israel, Cisiordania şi Fâşia Gaza. Uniunea Europeană, Canada, Statele Unite şi Israel consideră Hamas ca fiind o grupare teroristă (n. tr.).

Nu mai putu continua.

– Fiul nostru a murit ucis de o bucată de şrapnel care aproape că i-a retezat capul, adăugă Erika mânioasă.

– Înţeleg şi aveţi condoleanţele mele cele mai sincere, spuse părintele Chen. Nu lăsaţi durerea să vă întunece judecata. Nu pot permite încălcarea regulilor. Rezolvaţi-vă problemele afară.

– Aşa voi face, cu condiţia ca Habib să-şi cheme oamenii înapoi, spuse Erika. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine, dar vreau să mă asigur că Saul nu va păţi nimic.

Tunetul bubui.

– Bine, o să transmit atunci cererea voastră, spuse părintele Chen.

– Nu e nevoie, rosti o umbră venită dinspre coridor.

Saul îşi simţi toţi muşchii încordându-se la vederea chipului de o paloare bolnăvicioasă, care îşi făcu apariţia în spatele părintelui Chen. Habib era un bărbat de peste patruzeci de ani, solid, cu părul negru şi des, o privire mohorâtă şi trăsături inteligente. Purta pantaloni de culoare închisă şi un pulover gros. Mâna stângă era prinsă într-o eşarfă.

Stând în continuare în spatele preotului, Habib spuse:

– Îmi pare rău pentru fiul vostru. Mă gândesc însă la toţi aceşti morţi prin prisma statisticilor. Victime colaterale anonime. Cum altfel am putea purta războiul? Să personalizeze inamicul înseamnă să te recunoşti dinainte învins. Şi totuşi, ori de câte ori citesc în ziare numele unor oameni, mai ales copii, morţi în atentate, mă simt impresionat şi tulburat. Nu *ei* ne-au luat pământul. Nu *ei* au făcut legile prin care am devenit cetăţeni de rang inferior.

– Ce să zic, aproape că m-ai convins cu mila ta, ripostă Erika.

– Am copilărit în partea veche a Ierusalimului. Soldaţii israelieni patrulau pe zidul care împrejmuia incinta în care trăiau palestinienii. În fiecare zi, se pişau de sus, de pe zid, în grădina noastră de legume. Şi politicienii voştri au continuat de atunci să se pişe pe noi.

– Eu nu, spuse Erika. Eu nu m-am pişat pe nimeni.

– Schimbaţi lucrurile, daţi-ne înapoi pământurile şi atentatele vor înceta. Vieţile altor sute de copii vor fi astfel salvate.

– Nu-mi pasă de alţi copii.

Erika păşi spre Habib.

– Ai grijă! o preveni părintele Chen, gata să scoată arma la vedere.

Erika se opri.

– Nu-mi pasă decât de fiul meu. El nu s-a pişat pe legumele tale, dar tot l-ai ucis. E ca şi cum ai fi detonat tu bomba.

Habib o studie: un psiholog care evalua tulburările manifestate de un pacient.

– Şi acum eşti gata să-ţi sacrifici viaţa şi pe cea a soţului tău pentru a te răzbuna?

– Nu.

Vocea Erikăi se umplu de furie.

– Nu viaţa lui Saul. El nu e amestecat în treaba asta. Contactează-ţi oamenii. Spune-le să se retragă.

– Bine, dar dacă pleci de aici, nu vei face decât să le iei locul, ripostă Habib. Mă vei aştepta să ies, ca să mă ataci.

– Îţi ofer aceleaşi condiţii pe care soţul meu i le-a acordat tatălui său adoptiv. Un avans de douăzeci şi patru de ore.

– Tu auzi oare ce spui? Eşti pe cale să pierzi şi te aştepţi să-mi abandonez de bunăvoie poziţia de forţă.

– De forţă?

Erika trase fermoarul impermeabilului.

– Ce mai zici acum de poziţia ta de forţă?

Habib icni. Părintele Chen o privi cu ochii măriţi de groază. Saul făcu un pas, apropiindu-se suficient pentru a vedea tuburile de dinamită prinse în jurul taliei Erikăi. Pulsul i se acceleră când Erika îşi duse arătătorul de la mâna dreaptă spre butonul ataşat la detonator şi îl apăsă.

– Dacă mă împuşcă cineva, degetul se va ridica de pe buton şi o să ajungem cu toţii în rai. Atâta doar că pe mine nu mă interesează fetele virgine, spuse ea.

– Soţul tău va muri şi el.

– Va muri oricum, atâta timp cât oamenii tăi îl aşteaptă afară. Numai că o să mori şi tu. Ia zi, cum te simţi când eşti de cealaltă parte a baricadei şi ai în faţă un sinucigaş? Nu ştiu cât timp mai pot ţine apăsat butonul. Cam în cât timp crezi c-o să-mi amorţească degetul?

– Eşti nebună.

– La fel de nebună ca şi tine şi ucigaşii tăi. Singurul lucru bun în toată povestea asta e că te asiguri că demenţii ăia nu au urmaşi. De dragul lui Saul, îţi mai dau o şansă. Ieşi dracului de aici. Şi ia-ţi oamenii cu tine. Îţi dau cuvântul meu. Ai douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să dispari.

Habib o privi lung, analizându-i furia. Se adresă apoi părintelui Chen:

– Dacă părăseşte incinta înaintea expirării celor douăzeci şi patru de ore...

– N-o va face, îl linişti preotul, scoţând pistolul de sub sutană.

– Îţi rişti viaţa pentru a mă ajuta? îl întrebă Habib.

– N-o fac pentru tine, ci pentru acest refugiu. Am jurat pe sufletul meu că-l voi apăra.

– A început să-mi amorţească degetul, îi avertiză Erika.

Habib acceptă condiţiile cu o înclinare a capului. Erika şi Saul îl urmară pe coridor, spre camera pe care o ocupa. Păziţi de cei doi preoţi, îl aşteptară să-şi împacheteze lucrurile. Habib îşi cără valiza în holul de la intrare, mişcându-se greoi din cauza umărului rănit. Ajuns la biroul de la recepţie, formă un număr folosindu-se de mâna dreaptă, sănătoasă, şi puse telefonul pe speaker.

Saul auzi o voce masculină răspunzând pe un ton neutru:

– Alo!

În fundal se distingea zgomotul sacadat al ploii.

– Ies din clădire. Operaţiunea a fost amânată.

– Am nevoie de codul de confirmare.

– Santa Fe este Oraşul Diferit[1].

– Confirmat amânarea.

– Rămâi în aşteptare. Revin în douăzeci şi patru de ore.

Habib întrerupse convorbirea şi îi aruncă Erikăi o privire mânioasă:

– Pe viitor, n-o să-ţi mai permit să te apropii de mine.

Degetul arătător al Erikăi tremură pe butonul detonatorului. Făcu un semn spre ceasul de perete din spatele recepţiei:

– Este zece şi cinci minute. În ceea ce mă priveşte, numărătoarea inversă a început. Mişcă!

Habib deschise uşa cu mâna sănătoasă. Ploaia năvăli înăuntru.

– Îmi pare cu adevărat rău pentru fiul tău, îi spuse el Erikăi. Este îngrozitor: copii care trebuie să sufere, pentru ca politicienilor să le vină mintea la cap şi să îndrepte răul făcut.

Folosi telecomanda pentru a debloca portierele maşinii. Apăsă un alt buton pentru a porni motorul. Îşi luă valiza şi păşi afară, în ploaie.

Erika îl privi cum aleargă, încercând să-şi păstreze echilibrul printre rafalele de vânt. Un fulger despică cerul. Instinctiv, Saul se retrase din pragul uşii deschise a mănăstirii, pentru a nu da prilej vreunui acolit nebun de-al lui Habib să tragă asupra unui refugiu Abélard.

Clătinându-se din pricina vântului, Habib îşi puse valiza pe jos, deschise portiera dinspre scaunul şoferului, aruncă valiza pe celălalt loc din faţă şi se grăbi să se aşeze în spatele volanului.

Părintele Chen închise uşa sanctuarului. Ploaia şi Habib rămaseră afară. Aerul rece pătrunsese însă în încăpere.

– Parcarea delimitează spaţiul în care nu se mai aplică sancţiunea Abélard? întrebă Erika.

– Nu contează! o săgetă părintele Chen cu privirea. Dinamita. Asta contează. Pentru numele lui Dumnezeu, cum facem să neutralizăm bomba?

– Simplu.

Erika îşi luă degetul de pe buton.

Părintele Chen scoase un ţipăt şi se retrase împiedicându-se.

Detunătura nu pornise însă de la Erika. Explozia fusese afară şi Saul îşi strânse buzele într-un rânjet de satisfacţie, imaginându-şi ce se întâmplase cu cele trei maşini. El şi Erika parcaseră de o parte şi de cealaltă a maşinii lui

---

[1] „Oraşul Diferit" (The City Different) este sloganul oficial al localităţii Santa Fe. A fost adoptat în anii '20, după impunerea de către autorităţile locale, începând cu 1912, a unui stil arhitectonic unitar în cadrul planului de urbanizare, cu scopul de a-l diferenţia de celelalte oraşe americane şi pentru a încuraja turismul. Sursa principală de inspiraţie au reprezentat-o casele indienilor pueblo (n. tr.).

Habib. Explozibilul din plastic din cele două portbagaje trimisese o undă de şoc asupra uşilor adăpostului Abélard. Bucăţi de şrapnel loviră clădirea. O fereastră zdrăngăni.

Părintele Chen deschise uşa cu o smucitură. Ploaia continua să cadă, aducând cu ea mirosul greu de fum, metal ars şi piele carbonizată. În ciuda furtunii, flăcările ce izbucniseră în vehiculele devastate luminau în noapte. Maşina lui Habib explodase pe ambele părţi laterale, limbi de foc ţâşnind prin geamurile sparte. În spatele volanului, trupul fusese cuprins de flăcări.

Huritul tunetului se auzi ca un ecou al exploziei.

– Ce-ai făcut? strigă părintele Chen.

– L-am trimis pe nenorocit în iad, acolo unde îi e locul, răspunse Erika.

Dinspre dealuri se auzi, imperceptibil din cauza furtunii, zgomotul unor împuşcături.

– Prieteni de-ai noştri, explică Saul. De acum înainte, oamenii lui Habib nu vor mai întinde nimănui curse.

– Şi să nu vă faceţi griji că autorităţile vor descinde la mănăstire din cauza exploziei, adăugă Erika.

Bubuitul celei de-a doua explozii răsună în depărtare.

– Prietenii noştri au simulat un accident de maşină la intrarea pe drumul spre sanctuar, imediat după prima explozie. Vehiculul a luat foc. În portbagaj se aflau mai multe canistre cu propan, pentru un grătar în aer liber, care tocmai au explodat. Asta va fi explicaţia oferită autorităţilor. Nici poliţia şi nici pompierii nu vor avea motive să facă cercetări la o jumătate de kilometru distanţă de locul exploziei.

Deja flăcările care distruseseră cele trei maşini din parcare erau aproape stinse din cauza ploii.

– N-aveam idee că va fi furtună, continuă Saul să explice. N-aveam neapărat nevoie de asta, dar, oricum, nu face decât să ne uşureze munca. Nu vom mai fi nevoiţi să alergăm să stingem focul pentru a împiedica autorităţile să prindă de veste.

O altă detunătură se auzi pe un deal.

– Evident, vom ajuta la curăţirea locului, spuse Erika. Mănăstirea Soarelui şi a Lunii va arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Aţi încălcat regulile Abélard.

Părintele Chen ridică pistolul.

– Nu. Ne-ai spus că parcarea nu face parte din sanctuar, insistă Saul.

– N-am spus aşa ceva!

– Erika te-a întrebat! Am auzit-o! Şi celălalt preot a auzit răspunsul pe care i l-ai dat. Ai spus că parcarea nu contează.

– Ai ameninţat un agent în incinta sanctuarului!

– Cu ce? În tuburile alea nu era dinamită. Nu sunt decât nişte tuburi de carton colorat. N-avem nici un fel de arme asupra noastră. Poate că am interpretat un pic diferit regulile, dar nu le-am încălcat.

Preotul le aruncă o privire furioasă.

– Tot aşa l-ai ucis şi pe tatăl tău adoptiv.

Erika încuviinţă.

– Şi acum am ras de pe faţa pământului un alt nenorocit cu inima de piatră.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Numai că fiul meu tot mort rămâne. Nimic nu s-a schimbat. Încă doare. Doamne, cât de tare doare!

Saul o luă în braţe.

– Îmi vreau fiul înapoi, gemu Erika.

– Ştiu, spuse Saul. Ştiu.

– Am să mă rog pentru el, zise părintele Chen.

– Roagă-te pentru noi toţi.

Chris Mooney

CĂI OCOLITE a fost primul thriller al lui Chris Mooney. În acest roman îşi face apariţia un personaj secundar, pe nume Malcolm Fletcher, un fost *profiler*[1], misterios şi enigmatic, cu ochi negri, stranii, care se ascunde de FBI. Un alt fost *profiler*, Jack Casey, reuşeşte să dea de urmele lui Fletcher şi îl convinge să se implice într-un caz dificil – un criminal în serie care ucide familii în timp ce dorm şi detonează bombe la sosirea poliţiei. Casey descoperă că Fletcher cunoaşte identitatea criminalului: un fost participant la un program de studii, sponsorizat de FBI, asupra modificării comportamentului uman. La sfârşitul romanului, Malcolm Fletcher redevine fugarul vânat de foştii săi patroni.

După apariţia cărţii, Mooney a constatat cu suprindere că mulţi cititori i-au trimis scrisori şi e-mailuri în care îşi exprimau dorinţa de a afla mai multe despre Malcolm Fletcher. Ce i s-a întâmplat mai departe? Era în continuare căutat de FBI? Şi, cel mai important, cu ce se ocupa de fapt? Evident, Mooney nu cunoştea nici el răspunsurile. Fletcher îi ieşise pur şi simplu din minte, aşa încât s-a concentrat asupra următoarelor două volume: *Lumea fără de sfârşit* şi *În amintirea lui Sarah*. Însă a continuat să primească e-mailuri şi, în cele din urmă, a început să-şi pună aceleaşi întrebări ca şi cititorii săi. S-a decis să revină asupra acestui personaj atât de popular şi a descoperit că şi lui îi lipseşte. Acum cochetează cu ideea lansării unei serii Fletcher.

În povestirea *Căderea*, Mooney explorează temele sale favorite: ideea pierderii, a ispăşirii păcatelor, precum şi sensul atât de discutabil pe care oamenii îl pot da noţiunii de dreptate. Şi introduce un nou personaj: o tânără care este solicitată să ajute la prinderea fostului psiholog criminalist FBI, care este extrem de periculos.

Aşadar, ce s-a mai petrecut în viaţa lui Malcolm Fletcher în toţi aceşti ani? Este momentul să aflăm.

[1] Pshilolog criminalist (n. tr.).

CĂDEREA

AEROPORTUL CLOCOTEA de atâta agitaţie. Pentru a ţine pasul, Marlene era nevoită să meargă repede.

– E un transmiţător de dimensiuni reduse, mai mic decât guma unui creion, explică agentul special Owen Lee.

Era un bărbat zvelt, cu alură de înotător, şi vorbea uşor sâsâit.

Sarcina ta este să plantezi transmiţătorul şi apoi să te retragi pentru a savura câteva zile de odihnă şi relaxare în insulele Cayman, pe cheltuiala guvernului federal.

– Tot nu înţeleg de ce m-aţi solicitat tocmai pe mine, spuse Marlena.

O observaţie pertinentă. Ea era un şoarece de bibliotecă sau mai degrabă de laborator, o specialistă în medicină legală, nu în urmăriri.

– Am cerut o tânără de încredere şi cu capul pe umeri, răspunse Lee. În plus, trebuia să arate excepţional şi să fie cubaneză, pentru că tipul are o slăbiciune pentru femeile cubaneze. Aşa s-a ajuns la tine.

– Cine e subiectul?

– Malcolm Fletcher.

Marlena simţi că i se clatină pământul sub picioare.

Malcolm Fletcher, una dintre cele mai strălucite minţi din întreaga istorie a FBI-ului, se afla acum pe lista celor mai căutaţi adversari ai agenţiei. În acest moment, pe capul lui era pusă o recompensă de două milioane de dolari, pentru uciderea a cel puţin trei agenţi federali.

Şi asta era numai oferta guvernamentală. De ani de zile circulau zvonuri privind un premiu de circa cinci milioane de dolari, pus la bătaie de Jean Paul Rousseau. Fiul său, agentul special Stephen Rousseau, fusese implicat într-o tentativă eşuată de prindere a lui Fletcher. Stephen devenise o legumă şi era ţinut în viaţă cu ajutorul aparatelor.

– Judecând după figura ta, înţeleg că ştii despre cine vorbim.

Marlena încuviinţă, înghiţând în sec.

– E adevărat ce se spune despre ochii lui?

– Da, sunt total depigmentaţi, complet negri. Am auzit că ai solicitat un post la Unitatea de Suport Investigaţional.

– Da.

Marlena spera că experienţa sa în laborator va constitui un atu în faţa celorlalţi candidaţi care râvneau la postul rămas liber, în cadrul departamentului FBI care se ocupa exclusiv de criminalii în serie.

– Prinderea lui Fletcher şi aducerea lui în faţa justiţiei este genul de caz prin care se poate face carieră. Sper că vei proceda în consecinţă.

– Vă puteţi bizui pe mine, domnule.

– Bun. Acum, hai să-ţi cumpărăm o rochie frumoasă. Diseară eşti invitată la un cocktail.

Marlena își aruncă valiza în spatele unui Jeep avariat. La volan stătea un bărbat care putea trece cu ușurință drept Incredibilul Hulk[1]. Purta o șapcă de baseball Yankees și un tricou atât de strâns pe corp încât părea gata să plesnească. Era Barry Jacobs, unul din membrii echipei de urmărire a lui Lee.

Malcolm Fletcher, îi explicase Lee, avea gusturi foarte precise. De aceea, totul trebuia făcut ca la carte. Lee insistă s-o vadă probând toate rochiile.

Marlena încercă rochiile, în timp ce Lee, așezat pe un scaun din piele, îi cerea să se întoarcă sau să stea în profil pentru a o vedea mai bine. Nu zâmbea și vorbea puțin, dar ea îi simți privirea insistând prea mult asupra părților dezgolite. Pentru a trece peste sentimentul de jenă, Marlena se concentră asupra magazinului, studiind cu atenție șirurile de pantofi scumpi, vitrinele cu bijuterii și zâmbetul strălucitor al franțuzoaicei amabile, care îi aducea rochie după rochie. Iat-o acum cu o superbă creație Gucci, de culoare neagră, elegantă, deși destul de decoltată.

Când Marlena ieși din cabina de probă purtând rochia Gucci, expresia lui Lee îi aminti de un recent caz de viol la care lucrase – un tânăr care studiase la o universitate Ivy League și care droga femeile cu Rohypnol[2], înregistrând pe video tot ceea ce le făcea. Felul în care zâmbea când își desfăcea cureaua pantalonilor semăna mult cu rânjetul lui Lee.

În timp ce Lee plătea rochia și pantofii, Marlena se scuză și ieși. Îl găsi pe Jacobs rezemat de zidul magazinului, fumând o țigară.

– Îmi dai și mie una?

Jacobs o servi cu o țigară, apoi i-o aprinse.

– Ai emoții pentru diseară? întrebă el.

– Ar trebui să am?

– Nu. Am să fiu și eu la clubul de iahting, dar n-o să mă vezi. Lee și ceilalți doi agenți din echipă vor monitoriza totul din casa operativă. E la vreo doi kilometri și ceva depărtare de club. Acolo ne-am stabilit sediul. Pentru tine, Lee a rezervat o cameră într-un hotel bun.

Amestecul agenților bărbați și femei în case operative era acum interzis de regulamente: două agente se plânseseră de comportamentul indecent al colegilor și îi acuzaseră de hărțuire sexuală. Și având în vedere modul în care Lee o privise, Marlena se simți ușurată că avea să locuiască în altă parte.

– Fletcher nu a atacat pe nimeni în public până acum. Atâta timp cât nu mergi nicăieri singură cu el, totul va fi bine.

Jacobs își stinse țigara.

– Mă duc să aduc jeepul. Spune-i lui Lee că mă întorc în câteva minute. N-am găsit loc pe stradă și am parcat într-un garaj.

---

[1] Eroul filmului cu același nume, un om de știință care străbate lumea în căutarea unui leac pentru boala care îl face să se transforme într-un uriaș monstru verde (n. tr.).

[2] Medicament hipnotic (n. tr.).

Marlena zări în apropiere un magazin care expunea pe stative rotative o colecţie de cărţi poştale viu colorate din insulele Cayman, care îi amintiră de mama sa. Ruthie Sanchez îşi tapeta pereţii camerei sale de femeie de serviciu cu vederi trimise de familie şi prieteni. Avea o adevărată pasiune pentru peisajele pitoreşti.

Privi modelele etalate, întrebându-se care din ele i-ar fi plăcut mamei, şi alese două vederi. Adăugă şi un pachet de ţigări şi, în timp ce le plătea, încercă din răsputeri să-şi alunge din minte imaginea mamei rămasă captivă în turnul de nord, la etajul 56 al World Trade Center, înconjurată de limbile de foc şi ţipetele îngrozite ale celorlalţi, privind spre fereastra spartă prin care se zărea cerul albastru, plin de fum, singura cale de scăpare.

Owen Lee insistase să ţină şedinţa de instruire în camera ei de hotel. Îi dădu un plic şi se retrase pe hol, scuzându-se, pentru a discuta cu Jacobs. Marlena citi dosarul pe balconul ce dădea spre plaja aglomerată.

Conţinea, în cea mai mare parte, date privind mişcările din ultimele săptămâni ale lui Fletcher. Fusese văzut de două ori vorbind cu Jonathan Prince, avocat şi proprietar al unei bănci private de pe insulă. Potrivit unui informator, al cărui nume nu era menţionat în raport, Fletcher urma să-l întâlnească pe Prince în acea seară, cu ocazia unui cocktail, pentru a intra în posesia unui paşaport, a cărţilor de credit şi a altor documente necesare adoptării unei noi identităţi.

Plicul mai conţinea şi patru fotografii făcute în timpul supravegherii. Prima îl înfăţişa pe Jonathan Price stând la ieşirea unui imobil cu uşi din sticlă. Era un bărbat ceva mai vârstnic, cu capul ras şi un nas coroiat, ca un cioc de pasăre. Celelalte trei fotografii erau ale lui Fletcher. În fiecare dintre ele, fostul *profiler* FBI purta haine elegante şi ochelari de soare diferiţi. Marlena se întreba cum arătau acei ochi negri, stranii, ascunşi în spatele ochelarilor, când Lee intră pe balcon şi îi dădu o poşetă Prada.

— Un ceas Rolex şi o pereche de cercei incrustaţi cu diamante te vor ajuta să intri în rol, îi spuse el. Transmiţătoarele sunt în săculeţul cu fermoar.

Pe o bucată de plastic dreptunghiulară erau aşezate şase transmiţătoare, de diverse culori, uşor de camuflat, indiferent de nuanţa îmbrăcămintei pe care ţinta avea s-o aleagă pentru acea seară.

Lee îşi trase un scaun şi se aşeză pe balcon, lângă ea.

— Partea de sus este fabricată dintr-un material adeziv, cam ca un arici, care se prinde uşor pe orice tip de material. Aproape că nici nu trebuie să apeşi. Încearcă!

Marlena detaşă discul alb, întinse mâna şi îşi plimbă degetele pe spatele gulerului cămăşii lui Lee, minunându-se de rapiditatea cu care dispozitivul se ataşase de ţesătură. Prin dimensiunile sale, transmiţătorul era aproape invizibil.

— Bună tehnică, o lăudă Lee zâmbind.

Marlena simţi în răsuflarea lui mirosul apei de gură mentolate. Părul roşu al agentului era ud şi pieptănat cu grijă. Marlena nu putea decât să spere că bărbatul nu se dichisise special pentru ea.

– Te deranjează dacă fumez? întrebă ea.

– Numai dacă nu-mi oferi şi mie o ţigară, răspunse Lee.

Marlena se duse în dormitor şi reveni cu ţigările. Îşi aprinse una şi îi întinse pachetul şi chibriturile lui Lee.

– Am citit raportul.

Îşi mută, ca din întâmplare, scaunul ceva mai departe.

– Nicăieri nu este menţionat unde locuieşte Fletcher pe insulă.

– Pentru că nu ştim. Fletcher este un foarte bun cunoscător al tehnicilor de supraveghere, aşa că nu putem folosi metodele de urmărire uzuale. În plus, de cele mai multe ori se deplasează noaptea, ceea ce complică şi mai mult lucrurile. Acum, spune-mi ce ştii despre el.

– În principiu, că este un individ de o inteligenţă sclipitoare.

– Fără îndoială. În perioada cât a lucrat pentru Unitatea de Suport Investigaţional a avut cea mai mare rată de prindere a criminalilor în serie dintre toţi agenţii. Din păcate, a întrecut măsura. În loc să-i captureze pe aceşti monştri, şi-a arogat rolul de judecător, juriu şi călău. Când FBI-ul a aflat, a trimis trei agenţi la el acasă, pentru a rezolva problema cât mai discret cu putinţă. Unul dintre ei a ajuns o legumă şi este ţinut în viaţă conectat la aparate. Ceilalţi doi... ei bine, nu se ştie ce s-a întâmplat cu ei. În orice caz, de atunci, Fletcher este căutat de FBI.

– Cum aţi aflat că se ascunde pe insulă?

– Informatorul menţionat în raport este o secretară de la firma de avocatură a lui Prince. De mulţi ani îl suspectăm pe Fletcher că îşi plasează banii în băncile din insulele Cayman şi tot aici îşi schimbă identităţile. Bănuielile ne-au fost confirmate. Secretara ne-a oferit informaţii cu privire la numele pe care le foloseşte, conturile bancare şi multe altele.

Lee îşi aprinse ţigara şi azvârli chibritul peste balustrada balconului.

– Fletcher şi Prince se vor întâlni diseară, la ora zece. La petrecere va fi multă lume şi toţi vor încerca să-şi protejeze paharele şi să nu se lovească de ceilalţi. Vei merge în spatele lui Fletcher, îl vei atinge uşor cu braţul şi pe urmă îţi vei cere scuze, ca şi cum v-aţi fi ciocnit din greşeală. Metoda asta de agăţare, accidentală, e cea mai eficientă.

– Dar dacă Fletcher încearcă să facă primul pas şi să mă agaţe?

– Atunci, evident, vei face conversaţie. Poartă-te firesc, flirtează, arată-i că te interesează, atinge-l pe braţ sau pe umăr şi, când prinzi un moment prielnic, fixează-i transmiţătorul de haine. Pe urmă nu pleca imediat, ca să nu bată la ochi. Mai discută cu el câteva minute şi de-abia după aceea găseşte un pretext şi retrage-te. Din acel moment, ne ocupăm noi de toate.

– Secretara lui Prince... de ce l-a denunţat pe Fletcher?

— Vrea să divorţeze, şi cu două milioane poate pleca departe, pentru a începe o viaţă nouă. Acum, bănuiesc că te întrebi de ce n-am recurs la ea pentru a planta transmiţătorul. În primul rând, pentru că nu-l cunoaşte personal pe Fletcher. El nu vine niciodată la biroul lui Prince; se întâlnesc numai în locuri publice, unde are la dispoziţie mai multe căi de scăpare. În al doilea rând, chiar dacă ar reuşi să se apropie de Fletcher, femeia nu e în nici un caz graţia întruchipată, aşa că orice încercare de a se da la Fletcher i-ar da de bănuit.

— Dar de ce nu îl abordaţi pur şi simplu direct? Aveţi suficienţi agenţi, sunt sigură.

— Adevărat, numai că pentru asta ar trebui să informăm autorităţile locale. Iar Prince are multe relaţii, oameni care pot fi uşor cumpăraţi. În plus, există chestiuni legate de procedurile de extrădare şi multe altele, despre care e mai bine să nu ştii. Ascultă, Marlena, înţeleg că eşti îngrijorată. Dar ai încredere în mine că totul e bine pus la punct. Ceasul din poşeta ta este prevăzut cu un dispozitiv de ascultare. Dacă apare vreo problemă sau o schimbare de planuri, Jacobs te va informa. Iar dacă simt că eşti în pericol, te scot de acolo. Avem o barcă în apropiere, pentru orice eventualitate. Totul va fi OK, cu condiţia să respecţi următoarea regulă — cu nici un chip nu trebuie să mergi undeva singură cu Fletcher.

— Da. Mi-a spus şi Jacobs.

— Du-te la petrecere pe la ora opt, ca să apuci să intri în atmosferă. Numele tău figurează pe lista de invitaţi. Pe pat vei găsi un set de chei; sunt de la un Mercedes negru, aflat în parcarea din spatele hotelului. Sub scaunul din maşină vei găsi instrucţiunile pentru a ajunge la club.

Marlena rămase cu privirea pierdută spre mare.

— Şi nu mai face faţa asta lungă. O să vezi, totul va fi bine, adăugă Lee.

Da, da, ce uşor e să dai din gură, gândi Marlena, întrebându-se pe cine voia Lee de fapt să convingă.

Clubul de iahting se afla în celălalt capăt al insulei, într-un loc îndepărtat şi absolut fermecător, care domina docul unde erau acostate o mulţime de bărci cu vele şi iahturi. Părea locul cel mai potrivit pentru a face rost de o nevastă cu bani sau de un soţ bătrân şi putred de bogat. Toate femeile aveau sub treizeci şi cinci de ani, erau remarcabil de frumoase şi îmbrăcate cu rochii demne de a fi purtate pe covorul roşu. Marlena înţelese în sfârşit de ce insistase Lee să participe la alegerea ţinutei sale.

Se apropia ora zece. În ultima jumătate de oră, Marlena fusese nevoită să asculte o adevărată fosilă vie, pe William Bigham, alias Billy Bing, regele neîncoronat al vânzărilor de automobile Mercedes din San Francisco, California, perorând despre miracolele navigaţiei, de parcă ar fi evocat o partidă memorabilă de sex din tinereţe. În timp ce se prefăcea că îi acordă toată atenţia, cerceta mulţimea elegant îmbrăcată, în căutarea lui Malcolm Fletcher şi a lui Jonathan Price, dar gândurile îi zburau spre cărţile poştale.

Nu era pentru prima dată când cumpăra ceva pentru mama ei moartă – la ultimul Crăciun, achiziționase de la Talbots, contra sumei de două sute de dolari, un pulover de cașmir. Nu o făcea pentru a pune puloverul sau vederile pe mormântul mamei. Ruthie Sanchez nu avea mormânt. La fel ca multe alte victime ale atentatelor de la 11 septembrie 2001, rămășițele trupului ei nu fuseseră găsite – și nici nu aveau să fie găsite vreodată, pentru că Marlena negociase cu autoritățile renunțarea la orice pretenții în acest sens, în schimbul unei sume care îi permisese internarea fratelui ei, suferind de o formă gravă de autism într-un sanatoriu de specialitate.

Orice observator cu un minim de cunoștințe de psihologie ar fi fost tentat să interpreteze nevoia de a cumpăra cadouri pentru mama ei moartă drept un indiciu al neputinței de a depăși această traumă emoțională. Și așa și era. Mai exista însă și o altă motivație, pe care Marlena nu o dezvăluise nimănui, nici măcar psihiatrului ei. Ori de câte ori ținea în mâini vederile, puloverul cumpărat de Crăciun sau vaza de cristal luată la împlinirea unui an de la moartea mamei, se simțea copleșită de un puternic sentiment de furie. Atentatorii sinucigași și cei care planificaseră loviturile, birocrații de la CIA și FBI, politicienii care ignoraseră toate avertismentele – Marlena ar fi vrut să-i strângă pe toți laolaltă și, aidoma episodului din Biblie, să-i omoare cu pietre, dar zile în șir, pentru a se bucura la vederea agoniei lor. Gândul la diversele modalități prin care îi putea pedepsi pe acești oameni nu-i dădea niciodată pace.

Făcu un efort să se adune. Billy Bing continua să trâncănească – de data asta ceva în legătură cu golful. Din fericire, chelnerul se apropia cu paharul ei de vin.

– Un domn de la bar m-a rugat să vă dau asta, spuse chelnerul, înmânându-i un șervețel împăturit.

Mesajul era scris cu cerneală neagră: *Folosește telefonul de pe cutia frigorifică din barca* Falling Star, *în apropiere de capătul docului. Dezleagă barca, apoi sună și urmează instrucțiunile. Jacobs.* Sub nume era trecut un număr de telefon.

Marlena părăsi grupul, scuzându-se politicos, și se îndreptă spre docuri, amintindu-și cuvintele spuse de Lee în acea după-amiază: *Dacă simt că ești în pericol, te scot de acolo. Avem o barcă în apropiere.*

Așadar, *ceva* se întâmplase și acum era în pericol.

Cu inima bubuind în piept, ajunse pe doc în fața lui *Falling Star*, o ambarcație Boston Whaler supradimensionată, un tip de barcă închiriat cu precădere de amatorii de pescuit la mare adâncime. La bord era întuneric și pustiu, dar iahtul *Sea Ray* acostat alături era înțesat de oameni elegant îmbrăcați, bând whisky cu sifon și fumând țigări de foi și trabucuri.

Marlena cercetă împrejurimile. O mulțime de lume se învârtea pe docuri, dar nimeni nu se îndrepta în direcția ei. *OK, mergi înainte.* Urcă la bordul vasului, simțindu-l cum se leagănă sub picioarele ei, și își puse paharul de vin și poșeta pe masa din cabină. Sub masă se aflau două cutii frigorifice identice, foarte mari, legate cu lanțuri și închise cu lacăte. O a treia era sprijinită de peretele

din spatele ei, lângă uşa cabinei. Nu era încuiată; lanţurile fuseseră îndepărtate şi zăceau grămadă pe podea. Pe capac tronau două obiecte: un telefon mobil şi un set de chei, iar capacul nu era închis.

Aşa cum fusese instruită, Marlena dezlegă barca, aruncând mereu priviri în jur. Oamenii îşi vedeau însă de treburile lor: râsetele şi vocile se amestecau cu muzica veche de jazz, care răzbătea de pe iahtul *Sea Ray*. După ce ridică ultimul tranchet de cauciuc pe pupă, reveni în cabină, luă telefonul şi formă numărul scris pe şerveţel.

– Ascultă ce-ţi spun şi nu scoate nici o vorbă, răspunse o voce bărbătească joasă şi surprinzător de calmă.

– *Unul din cei doi agenţi din casa operativă, pe care n-am apucat să-i cunosc*, gândi Marlena.

Pe capacul răcitorului vei găsi cheile de la barcă. Scoate-o din port. Şi mişcă-te cât poţi de repede. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Bărbatul îi spuse cum să procedeze. Marlena porni cele două motoare, simţind podeaua vibrând tot mai tare, pe măsură ce accelera şi îndepărta încet barca de doc, ţinând cu o mână cârma şi cu cealaltă telefonul apăsat de ureche, pentru a auzi instrucţiunile.

Ceva greu ateriză la pupă. Marlena îşi întoarse brusc capul, panica dispărând însă la vederea lui Barry Jacobs, care intră în cabină, îmbrăcat în haine negre de chelner.

Slavă Domnului, se gândi ea. Roşu la faţă şi transpirat, Jacobs îi smulse telefonul din mână, azvârlindu-l pe podea. Marlena se holbă la el, uluită. Dădu să spună ceva, îşi înghiţi vorbele când Jacobs o îmbrânci de perete.

– Ce mama dracului faci? întrebă el.

– Mi-ai transmis instrucţiuni să ies cu barca în larg.

Jacobs îi strânse cu putere braţul:

– Nu mă minţi sau îţi jur că...

– Nu mint. Un chelner mi-a dat un bilet scris pe un şerveţel. Era semnat de tine. Spunea că...

– Şi asta ai făcut? Ai venit pur şi simplu aici?

– Lee mi-a spus că dacă vor fi probleme, o să mă anunţi şi...

– Unde-i biletul?

– În geantă.

– Adu-l încoace.

Jacobs îi dădu drumul şi preluă cârma, accelerând. Barca ţâşni înainte.

În interiorul cabinei se auzi un zgomot de sticlă spartă. Marlena păşi înăuntru şi văzu că paharul său de vin se răsturnase de pe capacul cutiei frigorifice. Cutia de lângă uşă se deplasase şi, pe lângă capacul pe jumătate deschis, se prelingea o dâră de sânge. Marlena deschise capacul.

Ca specialist în medicină legală, văzuse destule cadavre şi diverse modalităţi în care o fiinţă omenească putea fi tăiată, lovită sau sfâşiată. Dar la vederea trupului dezmembrat al lui Owen Lee, o cuprinse greaţa.

– *Barry!* țipă ea.

În două secunde, Jacobs fu lângă ea. Trânti capacul cutiei frigorifice.

– Respiră adânc și liniștește-te, spuse el pe un ton poruncitor, în timp ce o conducea către un scaun. O să sun la centrul de comandă.

Își scoase telefonul mobil. Marlena îl privea tulburată.

Simți cum ceva fierbinte și ascuțit îi înțeapă pielea. Privi în jos, spre piept, și văzu o pereche de fire prinse în clești; Jacobs ținea în mâini un Taser[1]. Arma fu descărcată și următorul lucru pe care l-a văzut a fost imaginea mamei, care o lua de mână pentru a se cufunda împreună într-un cer albastru electric.

Marlena auzi pleoscăitul apei. Deschise cu greu ochii și zări pe cer luna.

Se afla tot pe barcă, întinsă pe unul dintre scaunele capitonate răspândite pe punte. Toate luminile de afară și dinăuntru erau stinse și motoarele fuseseră oprite. Lângă ea zăcea o cutie frigorifică deschisă. Era goală.

Ceva greu se ciocni de barcă. Bănuind despre ce era vorba, Marlena încercă să se ridice, dar nu reuși. Avea mâinile legate la spate și gleznele prinse cu același tip de sfoară groasă. Își balansă picioarele și izbuti să se așeze în fund.

Se afla în larg, departe de port. De-a lungul și în spatele vasului, aripi dorsale de diverse tipuri despicau apa. Și asta era doar ceea ce se putea vedea.

– N-ai de ce să te temi, Marlena. N-am de gând să te arunc pradă rechinilor.

Femeia își întoarse privirea dinspre apă și întâlni ochii negri, stranii, ai lui Malcolm Fletcher.

Se dădu înapoi și căzu, lovindu-se cu capul de marginea vasului, înainte de a ateriza pe planșeu, cu fața în jos. Se pregătea să se rostogolească pe spate – pentru a se putea apăra lovind eventual cu picioarele – când brațele puternice ale lui Fletcher o prinseră de subsuori, ridicând-o în aer, deasupra apei. Marlena se zbătu.

– Indiferent ce ți-a povestit guvernul federal despre mine, n-am să-ți fac nici un rău, spuse Fletcher așezând-o înapoi pe scaun. Însă asta nu e valabil și pentru agentul special Jacobs. Norocul tău e că mă aflam la bord și l-am împiedicat să-și pună planul în aplicare.

Fața lui Fletcher părea mai întunecată și mai suptă decât în fotografie. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, închis la culoare, fără cravată.

– Înainte de a-ți da drumul, vreau de la tine o informație – și sper că vei fi sinceră cu mine. Promiți să-mi răspunzi sincer? Este foarte important.

Marlena încuviință. Încercă să-și domolească bătăile inimii, trăgând adânc aer în piept.

– Cărțile poștale pe care le-ai cumpărat mai devreme, pentru cine erau?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

---

[1] Armă pe bază de șocuri electrice, care paralizează temporar mușchii (n. tr.).

– Le-am cumpărat pentru mama, răspunse Marlena, după o clipă de ezitare.

– Bine, dar a murit, nu-i aşa?

– Cum de...? Da. E moartă. De ce întrebi?

– Cum s-a întâmplat?

– Pe 11 septembrie. Era într-una dintre clădiri... în turnul de nord.

– Ai apucat să vorbeşti cu ea?

– Nu direct. Mi-a lăsat un mesaj pe robot.

– Ce spunea?

– Că mă iubeşte şi să am grijă de fratele meu. Se auzea un zgomot puternic în fundal. Pe urmă s-a întrerupt semnalul.

Marlena îşi aminti şi cealaltă voce de pe bandă. Era un bărbat care îi şoptea ceva mamei. Un prieten de la un laborator FBI reuşise să descifreze vorbele: *Ţine-te de mâna mea, Ruthie. Vom sări împreună.* Ciudat, i se păruse că vocea seamănă cu cea a tatălui ei, care murise când ea avea douăzeci de ani. Sau poate că pur şi simplu spera în adâncul sufletului că mama ei nu fusese singură în ultimele clipe de viaţă.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, îi spuse Fletcher, pe un ton sincer. Acum o să te rog să mă scuzi un moment.

Dispăru în cabină. Apa izbi marginile vasului. După câteva secunde, reveni pe punte, târându-l pe Jacobs, legat de mâini şi de picioare. Îl propti, aşezându-l în genunchi chiar în faţa Marlenei. Jacobs avea o bandă izolantă aplicată pe gură.

– Ţine minte ce ţi-am spus despre mărturisirile care fac bine sufletului, îi spuse Fletcher lui Jacobs, după care smulse banda.

Jacobs se holbă la rechinii care dădeau ocol vasului. Înghiţi de mai multe ori în sec înainte de a se adresa Marlenei:

– Te-am trădat în favoarea unor vânători de recompense care lucrează pentru Jean Paul Rousseau. Stephen, fiul lui, era agent federal şi a făcut parte dintr-o echipă însărcinată cu prinderea lui Fletcher.

– FBI-ul a vrut să mă omoare, interveni Fletcher. N-am făcut decât să mă apăr, dar asta e altă poveste. Continuaţi, vă rog, domnule agent special Jacobs.

– Rousseau a cerut ca Fletcher să fie prins în viaţă şi adus în Louisiana, explică Jacobs. Asta a fost condiţia pusă pentru acordarea recompensei. Vânătorii de recompense şi ceilalţi oameni ai lui Rousseau au decis că agenţii FBI trebuiau să dispară. Toată lumea avea să dea vina pe Fletcher, din cauza trecutului său şi a reputaţiei de ucigaş de agenţi. În felul acesta, Rousseau ar fi fost convins că singura soluţie de capturare a lui Fletcher era asasinarea.

– Mi-e teamă că Jacobs spune adevărul în legătură cu vânătorii de recompense, spuse Fletcher. În ultima săptămână, l-am urmărit permanent pe Lee. Evident, voiam să aflu ce pune la cale, aşa că mi-am luat libertatea de a-i înregistra convorbirile telefonice – tehnologia de încriptare a FBI-ului este incredibil

de perimată. După ce Lee şi Jacobs au părăsit hotelul tău, i-am urmărit până la casa folosită ca centru operativ. Închipuiţi-vă surpriza mea când, după două ore, cinci bărbaţi cu un aspect cam dubios au ieşit pe uşa din spate, cărând trei cutii frigorifice mari la barca de pescuit în care Lee îşi ţinea echipamentul de supraveghere. L-am recunoscut pe unul dintre ei dintr-o afacere complicată, de acum câţiva ani – un urmăritor sau vânător de recompense profesionist, care lucrează pentru Tata Rousseau. Acum, fii drăguţ şi povesteşte-i Marlenei ce plănuiseşi pentru ea.

Jacobs tăcu.

Fletcher se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Jacobs tresări îngrozit.

– După ce plantai transmiţătorul, continuă el cu o voce tremurândă, vânătorii de recompense aveau să intervină şi să se ocupe de Fletcher. Mi-au cerut să te duc pe vas, sub pretextul unei întâlniri cu Lee, la centrul operativ. Urma să dispari în mare. Rechinii aveau să termine treaba. Fără cadavre şi fără probe nu se poate construi nici un caz în instanţă.

– Şi tu unde aveai de gând să pleci de aici? întrebă Fletcher.

– În Costa Rica.

– Şi câţi bani urma să primeşti?

Urmă o pauză, după care Jacobs răspunse:

– Şapte milioane.

– Se pare că preţul pus pe capul meu a crescut, rânji Fletcher. Jacobs a omis să-ţi spună cum m-am strecurat afară din toaletă şi l-am prins pipăindu-te. Se pare că voia să se distreze nitel cu tine înainte de a te arunca peste bord. Nu are în fiecare zi şansa de a fi intim cu o femeie aşa de frumoasă. I-ai povestit Marlenei despre activităţile palpitante şi încântătoare din Boston?

– Am lucrat ca intermediar în relaţiile cu informatorii.

– Eşti mult prea modest, remarcă Fletcher. Agentul special Jacobs a fost omul de legătură cu doi şefi foarte importanţi din mafia irlandeză. În schimbul unor recompense generoase, Jacobs a manevrat lucrurile în aşa fel încât cei doi şi-au putut continua nestingheriţi extorcările, spălarea de bani şi crimele. Atunci când superiorii lui Jacobs au prins de veste, irlandezii s-au evaporat pur şi simplu. Ai idee ce s-a întâmplat cu ei?

– Toate acuzaţiile împotriva mea au fost retrase.

– Nu ai fost condamnat pentru că preşedintele a intervenit şi a invocat imunitatea guvernamentală, ca să-şi protejeze un oficial de rang înalt, care îţi fusese şef pe vremea când lucrai în Boston. Corupţia s-a manifestat la un nivel care l-a depăşit cu mult pe cel la care erai tu, iar preşedintele a muşamalizat totul. Câţi oameni au murit pentru ca tu să-ţi păstrezi secretele, domnule agent special Jacobs? Câţi oameni ai ucis?

Jacobs nu răspunse.

– Nu contează. Oricum, cred c-am auzit destule.

Fletcher fixă din nou banda peste gura lui Jacobs.

Marlena îl urmări apoi pe Fletcher târându-l în spatele vasului pe Jacobs, care se zbătea şi ţipa. Şi-l imagină pe Jacobs plutind în apă, urlând de spaimă şi durere, în timp ce era sfâşiat de rechini. Gândul nu o cutremură şi nu încercă să-l alunge.

Jacobs stătea priponit la pupă, încercând să ţipe în ciuda benzii adezive, cu ochii măriţi de groază, aţintiţi asupra mării.

– Vrei să-l dezleg înainte de a-l arunca peste bord? o întrebă Fletcher.

Marlena nu răspunse, conştientă de sentimentul care punea stăpânire pe ea, acelaşi pe care îl trăia atunci când ţinea în mâini puloverul sau cărţile poştale cumpărate pentru mama ei.

– Ce te-ar fi sfătuit mama ta să faci? insistă Fletcher.

Marlena se gândi la ultimele clipe din viaţa lui Ruthie Sanchez, o simplă femeie de serviciu care nu-şi dorise decât să fie o mamă bună pentru cei doi copii ai ei şi care se trezise, în acel moment îngrozitor, confruntată cu dilema de a sări în întâmpinarea morţii sau de a aştepta să ardă de vie.

O lumină strălucitoare apăru la orizont. Era o barcă.

– E vasul venit pentru mine, spuse Fletcher. Deci, ce ai hotărât?

Dorea ca Jacobs să sufere. Dar a vrea şi a face erau două lucruri diferite.

– Vreau să-l predau autorităţilor, spuse ea.

– În acest moment, n-ai nici o probă directă că este amestecat în afaceri cu vânătorii de recompense. Jean Paul Rousseau nu e prost deloc. Şi, în ciuda aerului său tembel, pun pariu că Jacobs şi-a acoperit bine urmele. Aşa că vor trebui să decidă pe care din voi să-l creadă. Şi nu vreau să-ţi amintesc cum se termină de obicei astfel de cazuri, cu atât mai mult cu cât Jacobs are relaţii cu persoane suspuse.

– O să fac rost de dovezi.

– Mă îndoiesc că vei reuşi.

– Sunt gata să-mi asum riscul.

– Cum vrei.

Fletcher îi dădu drumul din strânsoare lui Jacobs.

– Marlena, întoarce-te ca să desfac sfoara.

Lângă *Falling Star* se opri un vas-ţigaretă, o ambarcaţiune special concepută pentru a atinge viteze incredibile. Omul de la timonă era un bărbat palid, cu capul ras şi un nas cu formă ciudată – Jonathan Prince.

– Malcolm, spuse Price, e cazul să plecăm.

Marlena recunoscu vocea care îi dăduse ceva mai devreme instrucţiuni prin telefon.

– Ai pus totul la cale dinainte, murmură ea, mai mult pentru sine.

– Voiam să te duc într-un loc sigur şi singura soluţie era să te atrag pe vas, departe de club, explică Fletcher.

Marlena simţi răsuflarea bărbatului, care se aplecă pentru a-i şopti la ureche:

– Cărţile poştale şi toate celelalte lucruri pe care le-ai cumpărat pentru mama ta după ce a murit... îţi sugerez să le arzi.

Îi dezlegă mâinile.

– Îl las pe Jacobs legat, în caz că te răzgândeşti. Mult noroc, Marlena.

Vasul-ţigaretă se îndepărtă huruind. Marlena se aplecă şi îşi dezlegă sfoara de la glezne. Nu se grăbea. Ştia că n-avea nici o şansă să-l prindă din urmă pe Fletcher.

În timpul ultimelor minute, extrem de agitate, Jacobs reuşise să-şi dezlipească banda la colţurile gurii.

– Ascultă, am un cont deschis aici, pe insulă, bolborosi el. Îţi transfer ţie banii. N-am nevoie decât de un laptop. Mă laşi să plec şi îţi promit că n-o să mă mai vezi niciodată.

Marlena nu răspunse.

– Şapte milioane, continuă Jacobs. Gândeşte-te ce poţi să cumperi de banii ăştia.

Da, dar nu ceea ceea ce-mi trebuie mie, se gândi Marlena, pregătindu-se să pornească motoarele.

– Hai să discutăm despre asta, insistă Jacobs. Nu se poate să nu ajungem la o înţelegere.

Marlena îndreptă vasul spre luminile care licăreau pe insulă. Peste huruitul motoarelor şi zgomotul făcut de vânt, îl auzi pe Jacobs, care continua s-o implore. Acceleră, imaginându-şi-o pe Ruthie Sanchez prăbuşindu-se şi încercând din răsputeri să nu se gândească prea mult la cât de limitată era de fapt puterea justiţiei.

Dennis Lynds

AUTOR DE ROMANE DE SUSPANS şi nu numai, Dennis Lynds este considerat scriitorul care a adus povestea poliţistă în era modernă, pentru ca, după douăzeci de ani – mai precis în anii '80 –, să introducă tehnici literare care au propulsat genul către forma dinamică pe care o cunoaşte în zilele noastre. Câştigător a numeroase premii, a publicat circa optzeci de romane şi două sute de povestiri, sub diverse pseudonime, cel mai notoriu fiind Michael Collins. Sub acest nume a apărut cea mai lungă serie poliţistă din literatură, avându-l în prim-plan pe inconfundabilul detectiv particular Dan Fortune. *New York Times* a inclus în mod repetat romanele sale de mistere pe lista celor mai bune zece astfel de creaţii. Într-un an, două dintre titlurile sale au figurat în acest top, fără ca ziariştii să-şi dea seama că aparţineau aceluiaşi autor, care folosise însă două pseudonime. A fost recompensat cu premiile Edgar şi Marlowe pentru întreaga carieră.

Lynds a scris şi romane clasice şi povestiri, cinci dintre acestea din urmă apărând în antologia *Cele mai bune povestiri americane*. La sfârşitul anilor '80 şi începutul anilor '90 a revoluţionat din nou genul poliţist, prin romane la persoana întâi sau a treia, legate între ele prin povestiri, tehnică devenită acum uzuală.

„Puternice şi memorabile, [aceste opere] demonstrează că, după circa 60 de lucrări, Collins a pornit pe un nou drum", nota criticul Richard C. Carpenter în *Romanul poliţist şi de mistere în secolul XX*. „Este un scriitor cu adevărat demn de tot respectul." Şi comentând asupra ultimei sale culegeri de povestiri, *Lumea lui Fortune*, ziarul *Los Angeles Times* sublinia: „Să fii capabil ca, timp de trei decenii, să ţeşi povestiri captivante şi inteligente reprezintă în sine o realizare remarcabilă. Cu atât mai mult având în vedere calitatea constantă a lucrărilor... Pentru aşa ceva este nevoie de stil. Şi de curaj, fără îndoială."

Din nefericire, acest scriitor iconoclast, spiritual şi generos, s-a stins din viaţă, la vârsta de 81 de ani, pe 19 august 2005. O parte din povestirile sale vor apărea postum. Printre ele, şi cea care urmează, *Succesul unei misiuni*, publicată pentru prima oară în 1968. De atunci, a fost nominalizată la mai multe premii şi inclusă în diverse antologii. Şi, cu toate că a fost scrisă acum mai bine de patruzeci de ani, deznodământul său, deopotrivă fericit şi tragic, rămâne de actualitate.

SUCCESUL UNEI MISIUNI

MINISTRUL APĂRĂRII stătea în picioare, cu spatele la cameră. Privea harta lumii, desfăşurată pe tot peretele din cabinetul său.

– Vor ataca, spuse el. Şi dacă nu descoperim unde se află depozitele lor de muniţie, echipament şi combustibil, nu putem să-i împiedicăm.

Ministrul se întoarse. Era un bărbat scund şi avea o faţă rotundă, care ar fi putut părea jovială, dacă ochii cenuşii n-ar fi aruncat priviri dure. Îi cercetă pe cei doi oameni din încăpere, ca un savant care studiază un specimen la microscop.

– Datele nu pot fi decât la cartierul general al armatei din capitala lor, domnule ministru, sublinie căpitanul de infanterie înalt.

Ministrul încuviinţă.

– Aşa e. Omul pe care îl avem la comandamentul lor ştie exact unde anume în clădire se află dosarul care cuprinde aceste informaţii.

– Şi nu poate să le aducă? întrebă femeia.

– Nu. N-are acces în clădire. Având în vedere postura în care se află, ar fi practic imposibil şi, oricum, ne este mai util în poziţia pe care o deţine. Contactele sale sunt la un nivel prea jos şi nu avem alţi agenţi de încredere în comandament, care să posede experienţa necesară unei misiuni atât de dificile, delicate şi importante. Şi nici nu avem suficient timp pentru a plasa acum un agent sub acoperire. Ne trebuie o singură acţiune rapidă, întreprinsă din afară: pătrunderea, sustragerea documentelor şi ieşirea, înainte ca cei de acolo să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Femeia păli sub tenul măsliniu. Teama o cuprinse, dar dispăru instantaneu. Totuşi, fusese acolo. În fond, în ciuda uniformei de ofiţer, nu era decât o puştoaică. Avea faţa ovală, nasul mic, buze pline şi ochi căprui şi catifelaţi. Era în armată de trei ani şi înjunghiase deja patru oameni în toiul nopţii. Culoarea îi dispăru însă din obraji când îl auzi pe ministru descriind misiunea care trebuia îndeplinită la cartierul general al unei armate vrăjmaşe, în inima unei ţări inamice.

Bărbatul înalt îşi înclină capul în semn de acceptare.

– Când plecăm?

Vorbi pe un ton jos şi cu un accent uşor diferit de cel al femeii şi al ministrului. O cicatrice lungă îi brăzda faţa slabă şi bronzată. Degetul mijlociu de la mâna stângă îi lipsea. Ochii aproape negri priveau imperturbabili.

– Peste zece minute, căpitane. Toate documentele sunt pregătite, răspunse ministrul. Dumneata, căpitane Hareet, vei fi un comerciant american de automobile, aflat într-o călătorie care combină vacanţa cu afacerile şi care n-a putut fi amânată, în ciuda crizei. Te-am ales pentru această misiune datorită experienţei, englezei americane colocviale pe care o vorbeşti şi cunoştinţelor tale de limbă arabă. Dacă va fi cazul, vei recurge şi la machiaj pentru a da o nuanţă mai întunecată pielii şi a putea trece drept arab. Cunoşti oraşul şi modul de organizare al armatei lor.

Căpitanul Hareet încuviinţă.

– Da, domnule. Le cunosc suficient de bine pentru a nu pierde acest mic război.

Ministrul se întoarse spre femeie.

– Locotenent Frank, vei fi soţia lui. Locuiţi în Santa Barbara, California. Nu aveţi nevoie de vreun accent deosebit. Un californian educat vorbeşte americana standard. Araba ta e cât de cât bună, deşi sperăm să nu fie cazul s-o foloseşti. E greu pentru o femeie să se infiltreze într-o ţară arabă.

– Da, domnule, spuse locotenentul Frank.

Tremurul din vocea ei era atât de slab încât ar fi trecut neobservat de cineva fără experienţa ministrului sau a căpitanului, mai ales că dispăru la fel de brusc precum apăruse. Cei doi bărbaţi se priviră, dădură din cap aprobator şi îi zâmbiră femeii.

– Sunteţi amanţi? întrebă ministrul.

Căpitanul tăcu. După o clipă de ezitare, locotenentul Frank încuviinţă.

– Da, domnule. Paul şi cu mine trăim împreună de peste un an de zile şi relaţia noastră durează de mai mult timp. Urma să ne căsătorim cât de curând, dar acum va trebui să aşteptăm să se termine criza.

– Îmi pare rău de amânare, locotenente, dar pe de altă parte mă bucur că informaţiile mele au fost confirmate.

– Erau necesare astfel de informaţii? întrebă căpitanul Hareet.

– Orice informaţie se poate dovedi utilă, răspunse ministrul. Iar în cazul de faţă poate fi vitală. Veţi juca rolul de soţi, într-un moment în care orice străin care soseşte în această ţară va fi privit cu maximum de suspiciune. Se aşteaptă, evident, să trimitem spioni care să încerce să afle ce pun la cale. În astfel de ocazii, femeile necăsătorite au tendinţa de a se pierde cu firea şi se poartă ca nişte fecioare sfioase. Pentru a da impresia că se culcă în mod regulat cu un bărbat, o femeie trebuie să se culce cu adevărat în mod regulat cu el. Iar bărbaţii necăsătoriţi habar n-au cum să se comporte cu o soţie.

– Da, domnule, spuse Hareet, adresându-i un alt zâmbet femeii. Cred că Greta şi cu mine ne vom juca rolurile suficient de convingător.

– Ne paraşutăm? întrebă Greta.

– Cerul e mult prea senin şi ei vor fi în alertă maximă. Veţi zbura până la Roma şi de aici vă veţi îmbarca pe o cursă regulată. Veţi fi domnul şi doamna Rogers din Santa Barbara. Harry şi Susan, dar el îţi spune Susy. Documentele voastre sunt în regulă. Adevărata familie Rogers se află în Europa, tot într-o călătorie, dar cu un itinerariu pe care am reuşit să-l schimbăm în ultima clipă. Sunt supravegheaţi permanent de agenţii noştri. Semănaţi suficient de bine cu ei pentru a trece cu brio de o inspecţie superficială.

Ministrul se întoarse din nou cu faţa spre harta de pe perete.

– Mi-aş fi dorit să aveţi mai mult timp la dispoziţie pentru a vă pregăti aşa cum se cuvine. Din păcate, nu avem. Momentan, sunteţi singura echipă capabilă să îndeplinească această misiune. Nici măcar nu vă pot da instrucţi-

uni precise privind modul de operare. Tot ce vă pot spune este că avem nevoie de informaţii în maximum trei zile.

Se întoarse şi îi privi pe Hareet şi Greta, cu ochii săi cenuşii şi duri.

– Peste trei zile ne vor ataca.

Domnul şi doamna Harry Rogers din Santa Barbara, California, SUA, trecură fără probleme de vamă şi de biroul de imigrări de la aeroportul din Roma. Oficialii italieni se purtară foarte politicos şi mai mult decât apreciativ la adresa frumuseţii brune a doamnei Rogers, care avu parte de toate fluierăturile şi zâmbetele obişnuite în astfel de situaţii, ba chiar şi de o ciupitură de fund. În taxiul care îi ducea spre hotel, admirară locurile prin care treceau, scoţând exclamaţii de uimire, aşa cum fac turiştii americani.

Se instalară în camera rezervată cu luni înainte, făcură un duş pentru a scăpa de murdăria acumulată în timpul zborului, făcură dragoste în patul italienesc bogat ornamentat, după care ieşiră să viziteze Cetatea Eternă. Luară masa într-unul dintre cele mai bune restaurante din oraş, băură două pahare din cel mai bun vin alb local, aruncară monede în fântâna potrivită şi făcură turul celorlalte şi, în general, petrecură o seară turistică reuşită în capitala Italiei.

A doua zi se sculară destul de târziu şi serviră în tihnă un mic dejun copios, apoi luară un taxi spre aeroport, pentru a doua parte a călătoriei. Se aşezară pe locurile lor, în spatele aripii. Cu ghidul în mână, Harry Rogers îi arătă soţiei locurile pe care nu apucaseră să le vadă cu o seară înainte.

– Uite, iubito, spuse căpitanul Hareet, perfect în rolul energicului comerciant american de automobile, aflat în prima sa călătorie prin Europa. Asta e Bazilica Sf. Petru, aici e Colosseumul şi aici Via Venetto. Ţii minte că ne-am oprit chiar în capătul străzii noaptea trecută?

– Ai trimis vederi familiilor Phelp şi Temple, Harry? întrebă Greta, soţia devotată, care nu-şi neglija niciodată obligaţiile sociale.

– Ah, am uitat, răspunse cu năduf Harry Rogers, soţul american, niţel cam egoist. Când ajungem la Atena, o să le trimit de acolo, OK?

La următoarea oprire, pe aeroportul ţării inamice, fură întâmpinaţi de hărmălaia şi zăpăceala specifice ţărilor arabe. Criza politică şi ameninţarea unui război, care plutea în aer, nu făcuseră decât să amplifice haosul şi larma. La vamă, bagajele, fură minuţios inspectate. Cu puternica Flotă a Şaptea care patrula ostentativ de-a lungul coastelor acestui colţ din Mediterana, americanii nu erau în nici un caz nişte oaspeţi bine-veniţi în acel moment.

– Ar fi bine să nu părăsiţi oraşul, e mai sigur, le recomandă cu răceală un funcţionar de la vamă. Şi vă sugerez să nu vă aventuraţi în zonele mai puţin vizitate, unde poliţia nu vă poate proteja.

– Aşa vom face, amice, răspunse Hareet, pe un ton în mod cert timorat.

Funcţionarul zâmbi spre americanul intimidat de vorbele sale. În schimb, un alt bărbat, plasat mai la dreapta, care studia toate persoanele care ieşeau din vamă, nu surâse. Privi cu ochii săi întunecaţi, levantini, spre mâna stângă

a căpitanului Hareet. Pe faţa lui nu se citea nimic, dar îi urmări cu atenţie în timp ce se îndepărtau.

– A observat că-ţi lipseşte un deget, şuieră Greta, păstrându-şi un zâmbet candid, întipărit pe faţă. S-ar putea să aibă un dosar despre tine.

– Tot ce se poate, răspunse Hareet la fel de surâzător. Trebuie însă să mergem la hotel. N-avem cum să evităm riscul, acolo vom face contactul.

Greta păşi în faţa soţului, aşa cum fac americancele. Se urcară într-un taxi şi descinseră la hotel, unde Greta intră prima, lăsându-l pe Hareet să plătească şoferul şi să alerge ca s-o prindă din urmă.

Ajunşi în apartament, Hareet nu uită să-i dea un bacşiş generos băiatului posomorât, îmbrăcat în uniformă, care le cărase valizele, în timp ce Greta dădu imediat drumul la apă pentru a face un duş. Toate erau precauţii bine gândite. La scurt timp, se înfiinţară două cameriste, care îşi făcură de lucru prin apartament.

– Suntem supravegheaţi, Paul, spuse Greta.

Hareet dădu aprobator din cap.

– Întrebarea e dacă ne urmăresc ca pe orice turist străin sosit aici într-un astfel de moment, total nepotrivit, sau ne consideră un caz special şi potenţial periculos?

– Aş zice că a doua variantă, medită Greta. Dar nu sunt sigură. Oricum, ne-au luat în vizor.

– Aşadar, până ne verifică, o să mai treacă ceva timp. Cel puţin câteva ore. Asta dacă nu au un dosar despre mine şi nu fac legătura cu Harry Rogers.

– Câţi oameni vor trimite după noi?

– Dacă descoperă cine suntem, o brigadă de soldaţi şi un vehicul. Dacă nu sunt siguri, numai doi oameni.

– Nu putem rămâne în cameră. Suntem turişti americani, asta ar da de bănuit.

– Ai dreptate. Eşti gata?

Ieşiră din hotel pe străzile aglomerate, îmbibate de miros de sudoare şi de duhoarea canalizării defectuoase. Oraşul era chiar mai animat decât de obicei, locuitorilor obişnuiţi adăugându-se felahii[1], oamenii din clasa de mijloc şi chiar din pătura de sus, a elitelor, în Cadillacuri şi Mercedesuri. Cu toţii păreau mai agitaţi ca oricând. În aer plutea o tensiune palpabilă, un sentiment de ură şi violenţă care creştea cu fiecare clipă. În pieţe, negustorii se tocmeau şi îşi vindeau marfa cu frenezie. Proprietarii de magazine stăteau pregătiţi oricând să tragă obloanele, în cazul unor manifestaţii în masă.

Cei doi americani erau priviţi pretutindeni cu o dușmănie abia disimulată.

Hareet făcu nenumărate fotografii, până ce se înseră. Se opriră în mai multe cluburi care debordau de un patriotism exacerbat. Dansatoarele din

[1] Ţăran sau muncitor agricol; termenul este folosit în unele ţări arabe din nordul Africii şi Orientul Apropiat (n. tr.).

buric se mişcau cuprinse parcă de extaz, prin faţa soldaţilor omniprezenţi. Într-un astfel de local, popular printre turişti, se aşezară lângă alţi patru americani.

– Nu-mi place ce văd, le spuse unul dintre ei. Ar fi cazul să plecăm de aici.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, adăugă un altul.

– Da, situaţia nu e prea grozavă, spuse şi Hareet pe un ton nervos.

– David Spatz, se prezentă primul american. De unde sunteţi?

– Santa Barbara, răspunse Hareet. Harry şi Susy Rogers.

– Am fost o dată în Santa Barbara, la Fiesta. E un oraş nemaipomenit. Noi suntem din Chicago.

– Cel mai bine e la noi în august, interveni şi Greta.

Poliţiştii îi urmăreau şi ascultau conversaţia. Dar aşa făceau cu toţi străinii. Rămaseră pentru încă două băuturi şi trei dansuri din buric, apoi reveniră la hotel. Recepţionerul îi întâmpină amabil.

– Ce vremuri cumplite! spuse el. Până şi hoţii sunt mult prea tulburaţi pentru a mai lucra.

– Hoţii? Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hareet.

Recepţionerul zâmbi şi scoase de sub birou verigheta Gretei.

– Madame a uitat să-şi pună verigheta după ce a făcut duş. Camerista a găsit-o în baie când aţi plecat în oraş.

– Ah, ce zăpăcită sunt! exclamă Greta, aruncând un surâs funcţionarului.

Întinse mâna stângă pentru a lua inelul. Recepţionerul se aplecă pentru a-i pune verigheta pe deget. Se îndreptă din spate cu o expresie uşor schimbată pe faţă, dar continuând să zâmbească, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Greta şi Paul urcară în apartament.

– Ne-au percheziţionat camerele, spuse Hareet. Atunci au găsit verigheta.

– Oricum nu contează. Am făcut o greşeală uriaşă, Paul. Ai observat ochii recepţionerului? Şi-a dat seama.

– O greşeală? Despre ce vorbeşti?

Greta îşi scoase verigheta, o bandă lată de aur, de pe degetul mijlociu de la mâna stângă. Degetul rămase neted şi de o nuanţă uniformă.

– Sunt bronzată, Paul, îi atrase atenţia Greta. Pe deget, sub verighetă, ar trebui să am un semn circular, mai deschis la culoare. Recepţionerul şi-a dat seama că nu port verighetă decât de câteva zile.

– Bine, dar ai tenul închis.

– Nu aşa de închis. Uită-te aici, la încheietura mâinii, unde am avut ceasul. Vezi cercul mai palid? Şi sub ochelarii de soare, nasul e mai decolorat. Îţi spun, a observat toate astea.

Hareet îşi privi ceasul.

– Mai stăm o jumătate de oră să aşteptăm omul de contact.

După cincisprezece minute, se auzi un ciocănit.

Hareet deschise uşa. În spatele lui, din baie, se auzea zgomotul apei de la duş.

Cei doi bărbaţi cu ochi negri care intrară purtau haine occidentale. Amândoi aruncară o privire spre baie, apoi către Hareet.

– Soţia mea nu suportă căldura asta înăbuşitoare, zâmbi Hareet, în chip de scuză. Acasă, când e cald, nu e aşa multă umezeală ca aici. Noi avem o climă mai degrabă uscată şi nu foarte caldă, mă rog, poate cu excepţia zilelor când vânturile Santa Ana[1] bat dinspre canioane.

– Sunteţi din Santa Barbara, domnule? spuse unul dintre bărbaţi. Vă referiţi cumva la vânturile de apus[2]?

Celălalt bărbat inspectă toate camerele, cu mâna în buzunar. Toate, cu excepţia băii. Se întoarse, clătină din cap către colegul său şi se plantă lângă uşa din hol, pe care o lăsaseră deschisă.

– Exact, vânturile de apus, răspunse Hareet. Aţi fost vreodată în Santa Barbara?

– V-aş ruga să-i spuneţi soţiei....

Primul bărbat nu apucă să-şi termine fraza.

Greta apăru tăcută în pragul uşii din hol. Bărbatul aflat lângă uşă îi auzi pasul uşor şi se întoarse. Ea îl înjunghie de două ori în inimă, înainte să aibă timp să riposteze sau măcar să deschidă gura.

În mâna lui Hareet apăru un cuţit. Primul bărbat nu apucă să scoată decât pe jumătate pistolul. Hareet îl ucise dintr-o singură lovitură.

Greta închise uşa. Amândoi cărară trupurile în dormitor şi le înghesuiră într-un dulap. Mutară mobilele atât cât să acopere petele de sânge de pe covor. Se schimbară în haine arăbeşti şi părăsiră apartamentul. Fără să fi luat cu ei vreun bagaj, în afara armelor şi unui al doilea set de documente, coborâră pe scara din spate.

Înainte de a pleca, Hareet sparse oglinda de la măsuţa de toaletă din dormitor.

Se amestecară în marea de oameni care umplea străzile. În timp ce-şi croiau drum prin mulţime, în capitala statului inamic, Greta îl luă de mână. Vălul îi acoperea faţa. Apoi îi dădu drumul şi păşi în urma lui, până ce ajunseră pe străzile întunecate şi pustii de la periferie, pline de murdărie şi mizerie, locuite de felahi.

---

[1] Vânturi puternice, foarte uscate, care mătură sudul Californiei şi nordul statului (Baja) la sfârşitul toamnei şi începutul iernii. Pot fi reci sau calde, în funcţie de temperatura din zona de origine. Toamna dau naştere unor perioade caniculare şi secetoase (n. tr.).

[2] Denumirea locală a unei variante a vânturilor Santa Ana. Se formează la sfârşitul primăverii şi începutul verii, pe pantele dealurilor, atunci când, la nord de Santa Barbara, presiunea este ridicată; sunt mai puternice la asfinţit, de unde şi denumirea (n. tr.).

Pe o astfel de alee, foarte întunecoasă şi tăcută, coborâră patru trepte şi pătrunseră într-un beci umed, în care apa se scurgea printr-un jgheab adânc, într-un capăt al încăperii. Mizeria plutea pe apă şi şobolanii înotau în ea. Hareet se tocmi cu un negustor ambulant, chior, îmbrăcat în haine occidentale, ponosite, şi cu un fes pătat pe cap. Banii trecură dintr-o mână într-alta. Hareet şi Greta găsiră un colţ mai adăpostit şi se întinseră pe jos ca să doarmă.

– Cât timp mai avem? întrebă Greta.

– Cât ştii şi tu. Două zile.

Vorbiră între ei în şoaptă, într-o arabă nu prea fluentă. Din conductele din ziduri, apa ţâşnea când şi când în valuri, şi duhoarea de excremente umane umplea beciul. Oamenii zăceau adormiţi, încremeniţi într-un soi de stupoare, sau priveau în gol, meditând, rezemaţi de ziduri, la sărăcia, nevoile şi necazurile lor. În bezna şi tăcerea din beci, nimănui nu-i păsa de ei, nimeni nu-i privea cu suspiciune. Nicăieri patriotismul nu face casă bună cu cei flămânzi, goi sau bolnavi, nici măcar într-o ţară în care, mult prea adesea, patriotismul era singurul lucru care îi făcea pe cei bătuţi de soartă să se simtă cu adevărat umani.

– N-au cum să dea de urma noastră, o linişti Hareet pe Greta. Familia Rogers s-a evaporat. Tot ce ştiu ei este că în oraş sunt doi spioni, dar oricum se aşteptau ca o mulţime de agenţi să bântuie pe aici. Problema noastră e aceeaşi – cum să punem mâna pe informaţii. Singura schimbare e că acum va fi ceva mai greu să le obţinem la timp.

– Mai e ceva, Paul, spuse Greta. În noaptea asta n-o să dormim în pat.

– Nu. Îmi pare rău, *liebchen*.

Greta zâmbi la auzul dezmierdării, atât de diferită de araba destul de pocită a iubitului ei.

– Mie îmi pare şi mai rău, spuse ea lipindu-se de Hareet în întuneric. Unde vom locui când totul se va termina şi ne vom retrage?

Bărbatul îi mângâie uşor braţul.

– În ţara noastră, în nord, e un deal, iar mai jos se întind o livadă de portocali şi un crâng de măslini. De acolo, de sus, se vede graniţa. Dealul e proprietatea mea şi atunci când voi privi graniţa şi voi fi sigur că nici un pericol nu ne mai paşte, voi construi acolo o casă de piatră în care vom locui.

Dormiră câte puţin fiecare, stând de veghe pe rând. Greta era trează, când bărbatul îmbrăcat ponosit, cu care se tocmiseră, se strecură lângă ei ca o nălucă ivită din apa murdară. Femeia îl atinse uşor pe braţ pe Hareet, care deschise ochii, dar rămase nemişcat.

– Oglinda a fost reparată, şopti în engleză negustorul ambulant.

Hareet îşi retrase mâna de pe pistolul ascuns sub zdrenţe. Greta îşi puse cuţitul la loc în mâneca largă.

– Am fost nevoiţi să ucidem doi oameni, spuse Hareet.

– Au fost găsiţi. Din fericire, cu cinci minute înainte, intrasem în apartament şi văzusem oglinda spartă. Care e misiunea?

– Depozitele de muniţie, echipament şi combustibil.

– Imposibil. Hărţile şi toate informaţiile se află la comandamentul general, spuse negustorul.

– Pot să intru, replică Hareet.

– Dar nu poţi ieşi, căpitane. Nu cu datele într-o formă utilizabilă.

– De ce? întrebă Greta.

Negustorul jegos se rezemă de zidul umed şi închise ochii, ca şi cum ar fi moţăit.

– Pentru că prietenii noştri arabi s-au modernizat, locotenente. Cel puţin la comandamentul general. Documentele sunt tratate chimic, aşa încât nimeni nu le poate atinge sau filma fără a scăpa nedetectat. Tehnică sofisticată, pusă la dispoziţie de marile naţiuni prietene. Ca să ieşi din clădire, trebuie să treci de două rânduri de gărzi, de porţi încuiate, plus un şir de detectoare de documente sau filme.

– Deci, dacă sustragem documentele, vor afla imediat şi vor schimba amplasarea depozitelor.

– Dacă reuşeşti să le scoţi, vor muta depozitele. Poate că vei amâna un pic operaţiunea pe care o pun la cale, dar asta nu ne va fi de ajutor.

– Şi, oricum, nu putem face decât o încercare, spuse Greta.

– Oricâte am face, datele ne-ar fi utile numai dacă ei n-ar prinde de veste, sublinie Hareet. Trebuie să scoatem şi să transmitem documentele fără ca ei să afle.

– Lucru imposibil, căpitane, spuse negustorul. Până la urmă, vom ajunge să-i înfruntăm faţă în faţă, oricât de puţin ne-ar conveni asta.

– Totul e posibil, într-un fel sau altul, ripostă Hareet, meditând în liniştea urât mirositoare a beciului, tulburată numai de zgomotul picăturilor şi şuvoaielor de apă. Avem un om la comandamentul general, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă negustorul. Dar în nici un caz...

– Clădirea principală, cea în care se află documentele, este înconjurată de o curte?

– Da. Şi în zidul ei exterior se află o poartă încuiată.

– Unde sunt amplasate detectoarele?

– La uşa de intrare în clădire.

– Cât de bune sunt măsurile de securitate în interiorul clădirii pe timpul zilei şi al nopţii?

– Ziua, măsurile sunt foarte aspre, dar noaptea, nu prea. Se bazează pe zidul exterior, pe porţile şi gărzile care păzesc incinta. În interior, gărzile fac ronduri, dar nu intră în birouri. Ofiţerii nu au fost de acord ca oamenii de pază să aibă chei. Asta e slăbiciunea lor.

– Iar noi o vom exploata, spuse Hareet.

– Pot să intru şi eu cu tine, Paul? întrebă Greta.

– Sigur că nu, răspunse Hareet scurt, apoi îi zâmbi. Dar poate că reuşim să găsim un loc ferit în noaptea asta, numai pentru noi.

Femeia surâse şi ea.

– Bun, atunci aşa rămâne.

Hareet şi negustorul se întinseră pe jos, pe pietre. Greta rămase în picioare, veghindu-i. Cei doi bărbaţi discutară multă vreme. Era trecut cu mult de miezul nopţii, când negustorul plecă. Hareet şi Greta se prefăcură că dorm încă o oră, apoi se strecurară afară din beciul umed şi mizer.

– Amicul nostru mi-a dat o altă adresă, spuse Hareet. Un loc unde să fim singuri. Nu-i departe.

Amândoi cunoşteau pericolele la care se expuneau, în fiecare clipă petrecută pe stradă putând fi văzuţi, opriţi sau obligaţi să facă o mişcare greşită. Orice loc nou spre care se deplasau presupunea alte contacte, alte posibile surprize neplăcute. În acelaşi timp, amândoi ştiau ce riscuri îi aşteptau a doua zi.

Locul se dovedi a fi o mică încăpere, deasupra unei librării întunecoase, cu afişe patriotice la ferestre, ţinută de o bătrână văduvă, membră a bisericii copte. Negustorul însuşi le deschise şi îi conduse la etaj, după care reveni în camera de la parter, unde locuia de peste un an.

– E cel mai sigur adăpost pe care vi l-am putut găsi, le spuse bărbatul, apoi îi lăsă singuri în cămăruţa cu un singur pat, câteva scaune şi un dulap abia vizibil din cauza întunericului.

Clădirea nu avea electricitate.

Dar nici nu aveau nevoie de lumină. După ce făcură dragoste a doua oară, Hareet o ţinu strâns în braţe pe Greta, ca şi cum ar fi înălţat în jurul ei un zid de protecţie. Nu era un bărbat expansiv, şi Greta îşi dădu seama că se temea pentru ceea ce se putea întâmpla după ivirea zorilor în viaţa ei şi a lor, a amândurora.

Gărzile patrulau la picioarele zidului exterior al Comandamentului General al Armatei, aflat departe de centru, la marginea oraşului. Din când în când, îşi ridicau ochii pentru a urmări avioanele armatei lor, care zburau în formaţie. În timp ce îşi târşâiau picioarele, trecând de porţi, oameni în zdrenţe aclamau avioanele şi gărzile.

Un bărbat înalt, cu pielea întunecată, barbă ascuţită, ochelari cu lentile groase şi fes se amestecă în gloata care trecu de porţi. Mergea cu un aer hotărât şi arogant. Pe lângă fesul cu moţ, purta un costum occidental, închis la culoare, şi o pereche de mănuşi de şevro, imaculate. Mulţimea de felahi îi făcu loc să treacă, plină de respect.

Hareet, cu machiajul care îi făcea pielea mai întunecată şi cu mănuşile care camuflau lipsa degetului, coti după zidul masiv, oprindu-se pe o străduţă lăturalnică, şi începu să inspecteze clădirea comandamentului militar. Zidul lateral era întrerupt de o altă poartă înaltă din lemn, încuiată pe dinăuntru şi pe dinafară. În spate, zidul se întindea continuu, iar pe a patra latură exista o singură poartă îngustă, cu grilaj, încuiată şi ea pe dinafară şi pe dinăuntru, şi prin faţa căreia patrula un soldat.

Clădirea în sine data din secolul al XIX-lea şi n-avea decât două etaje. Acoperişul era abrupt, iar ferestrele de la etajul superior aveau grilaje şi obloane. Două vehicule blindate patrulau încet pe străzile care înconjurau cartierul general al armatei, deplasându-se în direcţii opuse.

Terminându-şi inspecţia, Hareet intră într-o casă situată la câteva clădiri de comandament, unde se schimbă într-un burnuz, haina largă purtată de arabi. Scoase fesul şi îl înlocui cu o *keffiyeh*[1], după care îşi aranjă din nou barba falsă. Îşi prinse mâna stângă într-o curea la spate şi ieşi din casă şchiopătând cu piciorul stâng.

Un felah infirm era o imagine mult prea comună pe străzile oraşului, pentru ca cineva să-i mai acorde vreo atenţie. Felahul îşi croi drum şontâcăind până la o alee murdară, paralelă cu strada ce se întindea prin faţa comandamentului, şi intră într-o clădire prin uşa din spate. Urcă la etajul al doilea şi se strecură într-o încăpere goală din faţă. Încuie uşa în urma lui, traversă camera repede şi fără să şchioapete şi se opri la fereastra care dădea spre poarta păzită a cartierului general al armatei.

Hareet se aşeză pe scaunul tras cam la un metru şi jumătate de geam, pentru ca soarele să nu se reflecte în binoclul puternic pe care îl scoase de sub burnuz. Rămase acolo timp de şase ore, fără să se mişte, doar odihnindu-şi din când în când ochii şi aprinzându-şi câte o ţigară. Cercetă atent clădirea şi ofiţerii care intrau şi ieşeau.

Spre sfârşitul după-amiezii, auzi zgomotul unei uşoare zgârieturi la uşă. Ascultă fără să se ridice de pe scaun. Sunetul se repetă în acelaşi mod. Descuie uşa. Negustorul intră.

– Ţi-ai găsit omul, căpitane?

– Un colonel de artilerie, răspunse Hareet. Semănăm destul de bine. Acum e înăuntru. E un tip arogant, pe care soldaţii par să nu-l placă şi îşi conduce singur maşina. Numărul de înregistrare al vehiculului arată că este ofiţer într-o unitate de luptă, nu membru al statului major. Este neobişnuit de înalt pentru un arab, are trăsături de sudanez, monoclu şi un mers cam ca al meu. În plus, poartă mănuşi. Foloseşte un baston mic de trestie şi îl enervează că trebuie să prezinte documentele de identificare ori de câte ori intră sau iese de pe poarta principală. Când se schimbă garda?

– Peste o oră.

– Unde se află documentele care ne interesează, despre depozitele de muniţie, echipament şi combustibil?

– Într-un mic seif cu cheie, un model vechi, lăsat aici de englezi. Având în vedere toate măsurile de precauţie mai moderne, pe care şi le-au luat prin bunăvoinţa prietenilor, n-au considerat necesar să cheltuie bani pe un seif

[1] Acoperământ de cap, în formă de eşarfă, purtat de bărbaţii arabi. Este de obicei fabricat din bumbac şi protejează de soare (n. tr.).

nou. Nu va fi greu de deschis şi se află într-o cameră de arhivă, legată printr-o uşă de biroul şefului aprovizionării. Probabil însă că astăzi se va lucra fără întrerupere în clădire.

– Nici vorbă. Sunt arabi! Vor sta în şedinţe sau se vor distra cu amantele. Vino!

Hareet părăsi încăperea însoţit de negustor. Coborâră în stradă. Din umbră se desprinse Greta, deghizată în copil al străzii.

Hareet i-l descrise pe colonelul de artilerie, instruind-o:

– Fii atentă! Dacă iese din clădire, urmăreşte-l.

Hareet şi negustorul merseră ceva mai departe, în casa în care Hareet îşi schimbase înfăţişarea, devenind din domn un felah schilod. Aici, negustorul deschise un clasor mare, în care Hareet găsi fotografia, dosarul şi titulatura oficiale ale colonelului pe care îl urmărise intrând şi ieşind pe poarta principală a comandamentului militar.

Negustorul spicui din informaţiile conţinute în dosar:

– Colonelul Aziz Ramdi. Vârsta: patruzeci şi doi de ani. Necăsătorit. Mamă sudaneză. Nu a lucrat şi nu a efectuat stagii de instruire în străinătate. A fost citat de mai multe ori, pentru acte de curaj, în cursul ultimului război împotriva noastră. Comandant al Batalionului 112 artilerie, care face parte din unităţile de apărare a oraşului. Recent transferat aici după ce a servit la frontiera de sud. Nu pare să fie un tip influent şi nici să aibă relaţii. Probabil din cauza mamei sudaneze. E greu de ştiut cât e de cunoscut la cartierul general.

– Am nevoie de un pic de timp ca să rezolv cu deghizarea, spuse Hareet. Presupun că un ofiţer combatant, care a servit în detaşamente de luptă, departe de capitală, n-are cum să cunoască prea bine personalul de la comandament. În acest moment, reprezintă pentru noi cea mai bună opţiune şi, oricum, nu mai avem timp.

Negustorul încuviinţă. Cu fotografia în faţă, Hareet se machie pentru a semăna cât mai bine cu colonelul Aziz Ramdi de la Batalionul 112 artilerie.

– Am putea arunca filmul de la fereastra de sus, spuse negustorul. Am echipamentul necesar.

– Atunci şi-ar da seama, ripostă Hareet.

– Ai putea copia, nu fotografia documentele. Astfel, lumina n-ar sensibiliza substanţele chimice de pe documente şi nu ai fi depistat.

– N-aş avea suficient timp. Şi ar trebui să ating hârtiile. Nu. Datele trebuie transmise în siguranţă, fără ca ei să afle că am intrat în posesia lor, sublinie Hareet.

Termină machiajul. Cu negustorul târşâindu-şi picioarele mult în faţa lui, pentru a nu fi bănuiţi că sunt împreună, reveniră pe alee şi la încăperea de vizavi de comandament. Între timp se înnoptase, iar proiectoare puternice luminau zidul şi clădirea cartierului general.

– E încă înăuntru, spuse Greta, din umbra aleii.

După o oră, colonelul de artilerie ieşi din comandament, urcă într-un Jeep şi îşi prezentă nerăbdător documentele la poarta principală. Conduse pe stânga, coti la dreapta şi se înscrise pe o stradă îngustă, care ducea direct la unitate.

O femeie felah se năpusti din umbră în faţa maşinii. Fu urmată de un negustor ambulant, îmbrăcat în zdrenţe, care o prinse în mijlocul străzii. Începură să se păruiască, într-un torent de ţipete şi înjurături. Ramdi apăsă frâna şi adăugă larmei propriile blesteme.

Colonelul de-abia simţi Jeepul clătinându-se, când cineva urcă dintr-un salt în spatele lui. Nu apucă să scoată pistolul din toc: o coardă subţire se strânse în jurul gâtului său.

Colonelul Aziz Ramdi îl privi furios pe ofiţerul de gardă de la intrarea în comandament. Ofiţerul de gardă cerceta nervos documentele colonelului. Cu numai un sfert de oră înainte, le inspectase când colonelul ieşise din clădire şi se simţea ridicol reluând rutina, dar ştia că ar fi fost mult mai rău dacă n-ar fi respectat regulamentul. În armatele arabe nu se încurajează gândirea independentă şi luarea deciziilor pe cont propriu. O altă slăbiciune, de care Hareet ştiuse să profite în misiunile anterioare.

Colonelul nu oferi nici o explicaţie pentru revenirea la comandament după aşa puţin timp şi rămase cufundat într-o tăcere de piatră, pe tot parcursul procesului laborios de verificare a documentelor. Privirile sale arogante îl sfredeleau însă pe tânărul ofiţer, parcă ameninţându-l că insulta nu va fi uitată. Maniera de recunoaştere între ei a militarilor face parte şi ea din specificul unei armate marcate de statutul rigid al claselor şi privilegiilor sociale.

— Mii de scuze, domnule colonel, spuse ofiţerul de gardă, înapoindu-i documentele cu un salut ca la carte.

Hareet intră cu maşina în curte, fără a se obosi să răspundă la salut. În spatele lui, tânărul ofiţer înjură printre dinţi.

Hareet parcă Jeepul cât mai aproape de intrarea în comandament — ofiţerii superiori nu agreează mersul pe jos. Sări din maşină, arborând un aer important, ca şi cum ar fi avut de îndeplinit o misiune vitală, şi păşi ţanţos spre intrare. Îşi încetini însă abia vizibil pasul, pentru a permite ca doi maiori să i-o ia înainte. Cei doi se opriră respectuoşi, aşteptându-l să intre. Le făcu un semn, impacientat, cu micul său baston să nu se oprească, afirmându-şi astfel statutul superior şi bunăvoinţa faţă de ofiţerii de rang mai mic, şi distrăgând totodată atenţia soldatului de gardă.

Cei doi maiori se grăbiră să intre, pentru a nu-l face pe colonel să aştepte. La doar câţiva centimetri în urma lor, Hareet îşi flutură documentele prin faţa soldatului. Zăpăcit de cele trei legitimaţii vârâte sub nas aproape simultan şi de efortul de a executa trei saluturi rapide, garda abia dacă îi aruncă o privire.

Hareet se afla în interiorul clădirii.

Coridoarele lungi, cu tavane înalte, erau slab luminate şi răcoroase. Hareet le parcurse zgomotos, până ce ajunse în faţa biroului şefului aprovizionării. Pe sub uşă se strecura o rază de lumină, şi din interior răzbătea murmurul unor conversaţii. Aşa cum prevăzuse negustorul ambulant, şeful aprovizionării avea mult de lucru în acea seară.

Hareet se retrase într-un spaţiu de odihnă, rezervat exclusiv ofiţerilor. Intră într-o cabină de toaletă. Îşi schimbă gradele de la colonel la maior, precum şi însemnul de arme cu cel al unei unităţi de artilerie cantonate departe, în sud. Rupse în bucăţi mici documentele de acreditare ale colonelului Aziz Ramdi şi le aruncă în vasul de toaletă, după care trase apa. Dintr-un mic săculeţ, ascuns sub haine, scoase documentele de maior la o unitate de tancuri din sudul ţării, apoi aruncă la toaletă săculeţul. Reveni pe hol şi rămase acolo timp de o oră, prefăcându-se absorbit de citirea unui raport important.

Din oră în oră, se întoarse pentru a verifica biroul şefului aprovizionării. De două ori ajunse în camera de odihnă a ofiţerilor, unde citi o revistă şi bău cafeaua turcească, tare, servită de o ordonanţă. În mod normal, n-ar fi avut cine să-l recunoască: din câte ştia negustorul ambulant, în capitală nu se afla la acel moment nici un ofiţer din unitatea sa din sudul ţării, toate detaşamentele de luptă fiind consemnate pentru următoarele 24 de ore.

La miezul nopţii, biroul şefului aprovizionării era la fel de întunecat şi de tăcut ca toate celelalte încăperi. Confirmând presupunerile lui Hareet, toţi ofiţerii, începând cu şeful de stat-major, părăsiseră comandamentul pentru a se odihni sau a petrece. Ziua următoare avea să fie una importantă, dar, pentru moment, era linişte şi pace. Doar soldaţii de gardă mai patrulau pe coridoare.

Hareet aşteptă ca patrula care trecea pe coridorul din faţa biroului şefului aprovizionării să-şi termine rondul. Coridorul era acum pustiu şi tăcut. Hareet descuie uşa cu şperaclul şi se strecură înăuntru, ţinând la îndemână cuţitul pentru eventualitatea – puţin probabilă de altfel – ca cineva să fi rămas în birou, poate adormit.

Nu era însă nimeni.

Uşa fără ferestre, care dădea spre arhive, era deschisă. Hareet îşi fixă o mică lanternă pe cap şi se ghemui pentru a inspecta seiful. După cum îi spusese negustorul, era un model vechi, cu cheie, lăsat în urmă de britanici. Descuie fără probleme lacătul şi deschise uşiţa.

Documentele de care avea nevoie erau aranjate în ordine. Fiecare dosar era etanşeizat printr-un sigiliu din sârmă şi plastic ce trebuia rupt pentru a ajunge la fişier. Hareet rupse sigiliul şi scoase documentele. Păreau uşor alunecoase la pipăit. A doua zi, lumina ultravioletă avea să dezvăluie amprentele sale, dar va fi prea târziu.

Fotografie documentele cu aparatul miniatural ascuns în tocul special al cizmelor. Cuprindeau zece liste cu hărţi şi foi transparente plasate deasupra. Foile conţineau detalii suplimentare, adăugate în acea zi. Hareet fotografie fiecare document în parte. Sub lumina puternică a aparatului, foile se întunecară puţin la culoare. Scoase rolfilmul şi îl puse în tubul din buzunarul de la piept.

Din tocul celeilalte cizme extrase un al doilea rolfilm, reîncărcă aparatul şi făcu un nou set de fotografii.

Puse documentele înapoi în dosare, le resigilă cât de bine putu şi le aşeză în seif.

Încuie seiful şi ieşi din camera arhivelor.

Se aşeză la biroul generalului responsabil cu aprovizionarea, delectându-se cu o ţigară şi privind de jur împrejur, la încăperea rezervată ofiţerului de rang înalt din armata inamică. Aşteptă ca soldatul să facă următorul rond. Dură câteva minute, timp în care fumă trei ţigări. Inhală adânc fumul, bucurându-se de clipele de relaxare.

După ce soldatul trecu, se strecură afară din birou, încuie uşa şi merse, fără să se mai ascundă, spre spaţiul de odihnă al ofiţerilor. Intră într-o cabină de toaletă, se aşeză pe capacul closetului şi adormi cu capul rezemat de zid.

Zorii se iviră în acea zi imediat după ora cinci.

Clădirea se trezi încet la viaţă. Vehiculele intrau şi parcau. Dintr-un capăt în celălalt al curţii, şi la porţi, se auzeau ordinele strigate de ofiţeri. Coridoarele răsunau de sunetul aspru al călcâielor lovite şi de saluturile ofiţerilor de elită. Cizmele grele bocăneau pe holuri. Uşile birourilor se deschideau şi se închideau, pocnind ca o mitralieră uşoară.

Hareet mai aşteptă până puţin după ora şase, când zgomotul rutinei zilnice lua încet-încet locul larmei din zori.

În cabina de toaletă, scoase din buzunar o bucată mare de halva ambalată, o despachetă şi introduse în ea al doilea rolfilm, acoperindu-l complet cu desertul moale.

Ieşi din cabină, trecu prin camera de odihnă, încă pustie la acea oră matinală, şi reveni pe coridor.

Păşi calm spre uşa din faţă. Ofiţerii veniţi cu treburi la comandament erau verificaţi de santinelele somnoroase din schimbul de noapte. Tulburarea şi entuziasmul – febra războiului iminent – dominau atmosfera la intrarea în cartierul general al armatei. Gărzile din schimbul de zi se organizau în curte. Servitorii felahi măturau şi stropeau curtea, pregătind-o pentru canicula de peste zi.

Soarele se înălţase. Se anunţa o zi fierbinte. În celălalt capăt al curţii, la poarta principală, Hareet văzu santinelele de noapte întinzându-se pentru a alunga oboseala, în aşteptarea înlocuitorilor. Aerul dimineţii se umplu de larma motoarelor maşinilor, care tuşeau şi scuipau. Şirul de ofiţeri continua să se reverse înăuntru. Nimeni nu ieşea din clădire.

Hareet aşteptă ca plutoanele de santinele de zi să-şi înceapă marşul către posturi pentru a schimba garda de noapte. Îşi puse pistolul în buzunar, verifică filmul din buzunarul de la piept şi, când un grup masiv de ofiţeri traversă curtea, apropiindu-se de uşa de la intrare, porni şi el către ei.

Ofiţerii se înghesuiau la uşă.

Santinela se întoarse şi luă documentele întinse de Hareet.

Se auzi un ţârâit uşor, venit de undeva, dinspre perete, după care sunetul unei sirene răsună în clădire, reverberând în curte. Santinela se holbă la Hareet.

Hareet îl înjunghie în inimă şi, ţinând trupul strâns lipit de el, ieşi în curte printre ofiţerii dezorientaţi, îmbulziţi la intrare.

Timp de câteva clipe, aparent nesfârşite, soneria continuă să urle în dimineaţa strălucitoare, pe deasupra curţii şi a comandamentului, în timp ce ofiţerii şi gărzile se învârteau de colo-colo ţipând. Nimeni nu-l observă pe Hareet traversând curtea, îndepărtându-se atât de clădire, cât şi de poarta din faţă, cu santinela moartă încă agăţată de el, ca şi cum s-ar fi grăbit amândoi spre o întâlnire oficială importantă.

Ofiţerul din regimentul de gardă îi zări pe cei doi într-o zonă în care erau singuri, deplasându-se într-o direcţie ciudată, unul sprijinindu-l pe celălalt. Fugi după ei, strigând:

— Tu, de colo! Tu, maiorule! Opreşte-te! Stai pe loc!

Hareet lăsă trupul santinelei să cadă la pământ, scoase pistolul şi îl împuşcă pe ofiţer. Apoi se întoarse şi continuă să alerge prin curte, spre mica poartă laterală cu grilaj, unde ştia că un singur om stătea de pază.

Gărzile şi ofiţerii îşi înşfăcară armele. Comandamentul şi curtea fură cuprinse de haos. Santinelele de noapte şi de zi se regrupară repede şi porniră în fugă spre Hareet, din direcţii diferite, încercuindu-l. Soldatul de la poarta laterală trase, dar îşi rată ţinta.

Hareet îl doborî la pământ cu un glonţ.

Făcu un salt spre zid. Un glonţ îl nimeri în picior. Se încovoie, căzu, se rostogoli şi încercă să se ridice. Se prinse cu mâinile de barele grilajului, făcându-şi vânt să sară pe zid. Dincolo de zid, cele două vehicule blindate de patrulare ieşiră în stradă, înclinându-se huruind. Hareet ajunse pe marginea zidului.

O rafală îl lovi în spate. Mitralierele montate pe maşinile blindate îi spintecară trupul. Două gloanţe de puşcă îi explodară în cap. Trupul său neînsufleţit se clătină şi se prăvăli înapoi în curte.

Gărzile de zi şi de noapte se adunară în jurul cadavrului căpitanului Hareet, neştiind ce să facă, sau poate doar şocate de încercarea nebunească a bărbatului.

Un colonel din poliţia militară îşi făcu loc printre gărzi şi îl împuşcă din nou în cap pe Hareet.

Apoi colonelul se aplecă, percheziţionă trupul şi găsi microfilmul în buzunarul de la piept. Râse şi dădu cu piciorul în cadavru. Unii soldaţi îşi reveniră din şoc, izbucniră în râs şi îl scuipară pe Hareet între ochii lipsiţi de viaţă.

— Tăiaţi-i capul, ordonă colonelul de la poliţia militară. Agăţaţi-l de poartă şi atârnaţi-i o pancartă: „Spion împuţit"!

Un general din statul-major se apropie, iar soldaţii şi ceilalţi ofiţeri îi făcură loc. Generalul privi în jos spre Hareet. Colonelul din poliţia militară îi înmână microfilmul.

– Luaţi trupul şi identificaţi-l înainte de a-i tăia capul, colonele, spuse generalul. O tentativă nesăbuită, dar bine planificată. Aproape că reuşise să scape.

– O încercare disperată, rânji colonelul. Fără nici o speranţă. Se tem de noi, domnule general.

– Sigur că se tem de noi, tot aşa cum şi noi ne temem de ei, răspunse generalul aproape cu lehamite. Află ce anume se găseşte pe microfilm, colonele, ce îi interesează. Nu că ar mai avea acum vreo importanţă, dar s-ar putea să încerce din nou.

– Şi vor da greş de fiecare dată, insistă colonelul.

Nu-i plăcea să i se atragă atenţia că se temea de duşmani. Era un punct de vedere care denota slăbiciune şi defetism. Îşi propuse să stea cu ochii pe general. Pentru moment, îşi întoarse însă privirea spre trupul prăbuşit la pământ.

– Prostul nu ştia că n-ar fi folosit la nimic dacă ar fi reuşit. Chiar dacă ar fi scăpat cu viaţă, am fi ştiut ce documente a furat şi ne-am fi schimbat imediat planurile.

Colonelul râse din nou zgomotos. Soldaţii ridicară trupul lui Hareet. Responsabilul cu aprovizionarea identifică rapid ţinta spargerii şi postă o santinelă în faţa uşii, în schimburi permanente. Asta chiar dacă, după cum îi explică el comandantului-şef al armatei, nimeni nu putea sustrage ceva din seif fără ca el să afle imediat şi să dispună schimbarea amplasării. Îl asigură pe comandant că datele rămăseseră sigure şi secrete şi că nu se impunea nici o schimbare de planuri, mai ales că până la declanşarea operaţiunii mai rămăsese foarte puţin timp. Comandantul răsuflă uşurat: orice schimbare ar fi însemnat o amânare de câteva zile.

Căpitanul Hareet fu identificat rapid. Îi agăţară capul de poartă, spre bucuria felahilor, care se îmbulzeau să-l batjocorească.

Comandamentul general al armatei reveni la normal. Ofiţerii veneau şi plecau în flux continuu. Servitorii felahi curăţau curtea, în timp ce ofiţerii se pregăteau de război. Ofiţerii, ocupaţi până peste cap, entuziaşti şi plini de importanţă, nu îi luau în seamă pe ţăranii zdrenţuiţi din curte. Un astfel de felah luă cu mătura o bucată mare de halva. O aruncă în sacul său de gunoi. După ce îşi termină treaba, răsturnă sacul într-o ladă de gunoi de lângă mica poartă laterală cu grilaj, unde Hareet îşi găsise sfârşitul.

Peste puţin timp, un camion ridică tomberoanele şi le duse la groapa de gunoi a oraşului. Acolo, un negustor ambulant, în straie ponosite, scotoci printre ele. Ceva mai târziu, negustorul se instală în faţa unui hotel din capătul estic al oraşului pentru a-şi vinde marfa.

O turistă italiancă frumuşică foc cumpără o mică urnă.

În acea seară, turista din Italia părăsi motelul în care se cazase şi ieşi din oraş, îndreptându-se cu maşina spre o plajă pustie. Se dezbrăcă şi făcu o baie în mare.

După treizeci şi şase de ore, atacul a fost lansat. După numai zece ore, războiul era ca şi terminat. Toate depozitele de muniţie, echipamente şi combustibil ale armatei atacatoare au fost distruse în zece ore de la declanşarea ofensivei.

Câteva săptămâni mai târziu, locotenent Greta Frank stătea singură pe un deal din nordul ţării sale, privind spre graniţă, pe deasupra portocalilor şi măslinilor. Era linişte. Graniţa nu era încă pe deplin sigură, dar, oricum, ceva mai bine protejată.

Greta plângea.

Ministrul urcă dealul şi se aşeză pe vine, pe pământul uscat şi prăfos. Privi cu ochii săi cenuşii şi aspri spre graniţă.

– Nu exista altă cale, spuse el. Inamicul trebuia să rămână convins că încercarea lui Hareet eşuase. Era obligatoriu să fie prins – şi nu în viaţă. Iar el ştia că acesta era singurul plan viabil.

– Şi tu ştiai la fel de bine.

– Da, ştiam.

– Ştiai dinainte de a ne trimite în misiune.

Ministrul răscoli praful cu bastonul, desenând.

– De ce nu te-ai dus tu în misiune? întrebă Greta. Marele ministru, eroul care a câştigat războiul!

– N-aş fi putut s-o fac.

– Nu, tu n-ai fi putut, eu n-aş fi putut şi nici negustorul ambulant – cine o fi fost – n-ar fi putut. Numai Paul ar fi fost în stare să ducă misiunea la bun sfârşit.

Studie desenele făcute de ministru în praf. Imagini vechi: soarele şi luna oamenilor din caverne, hieroglife.

– Da, Paul a ştiut că el era singura noastră şansă.

Mai jos, la poalele dealului, doi băieţi strigau şi alergau printre portocali, jucându-se de-a soldaţii.

John Lescroart şi M. J. Rose

JOHN LESCROART ESTE UN AUTOR de thrillere juridice de mare succes. M. J. Rose scrie bestselluri despre o psihoterapeută specializată în tratarea tulburărilor de natură sexuală şi pacienţii acesteia. Amestecul celor două stiluri pare o sarcină dificilă, dar este exact ceea ce s-a întâmplat în *Portalul*. Schimbând între ei e-mailuri, de pe o coastă a Statelor Unite pe cealaltă, Lescroart şi Rose au explorat psihicul şi acţiunile lui Lucy Delrey, o tânără cu probleme, care se manifestă în anumite situaţii în modalităţi care i-au surprins chiar şi pe autori. Pentru Rose, terapia urmată de Lucy reprezintă însuşi portalul: o uşă care se deschide într-o cameră întunecată, tot ce poate vedea doctoriţa Morgan Snow (personajul din romanul lui Rose, *Efectul de halo*). În consecinţă, sfaturile terapeutei, pe care Lucy şi le însuşeşte şi care propulsează acţiunea, nu se bazează decât pe nişte umbre înşelătoare. Lui Lescroart, povestirea i-a oferit şansa de a reveni în universul juridic, fundalul bestsellerului său, *Vinovăţia*. Călătoria întreprinsă de Lucy pentru a-şi exorciza demonii o poartă la San Francisco (loc devenit un personaj în sine în romanele lui Lescroart). Aici, profesionişti sofisticaţi servesc masa în restaurante elegante, locuiesc în hoteluri de mare clasă şi formează un grup social care, în ciuda strălucirii de suprafaţă, ascunde multe secrete întunecate.

PORTALUL

— CRED CĂ E CEVA ÎN NEREGULĂ cu mine, emoţional.

Am dat din cap. Îmi mai spusese asta. Aproape la fiecare şedinţă de terapie. Lucy Delrey era pacienta mea de două luni. În fiecare seară de marţi, la orele 18:00, sosea în biroul meu din Upper East Side, Manhattan, se aşeza în faţa mea şi întorceam amândoi pe toate feţele mecanismele ei defensive.

— De ce crezi că e ceva în neregulă? am întrebat-o.

— Pentru că nu simt nimic, doamnă doctor Snow. Nici măcar în situaţii extreme.

— Ce înţelegi prin situaţii extreme?

Repetam aproape cuvânt cu cuvânt conversaţia purtată cu o săptămână în urmă şi în toate săptămânile de dinainte. Invariabil, ajungeam la acel punct

în care Lucy se închidea în ea şi rămânea tăcută timp de câteva minute, apoi schimba subiectul şi îmi povestea despre cât de mult îşi dorise în copilărie să devină artistă, şi despre bărbatul care o inspirase.

În acea seară, pentru prima dată, mi-a răspuns la întrebare.

– Când distrug pe cineva. Nici măcar atunci nu simt nimic.

A tăcut. M-a privit. Aştepta. Încerca să desluşească din expresia mea ce gândeam. Eram însă sigură că pe faţa mea nu se citeau şocul sau surpriza. Eram obişnuită cu mărturisirile. Chiar şi cu cele mai dramatice, ca aceasta.

Am insistat.

– Cum adică să distrugi pe cineva?

În cele câteva secunde care au urmat până să-mi răspundă, m-am gândit că se referea la distrugere în sens metaforic. Am aşteptat curioasă răspunsul.

– Să distrug. Înţelegeţi dumneavoastră. Să ucid.

Începute în şoaptă, cuvintele erau rostite tot mai încet.

– Să anihilez. Să asasinez.

Abia am deslușit ultimele cuvinte:

– Să omor.

Nu-şi schimbă expresia în timp ce vorbea, dar după ce termină, oboseala i se întipări pe faţă. Ca şi cum simpla rostire a cuvintelor o epuizase.

Tocmai această expresie m-a făcut, pentru o scurtă clipă, să mă întreb dacă nu cumva... nu, era imposibil. În tot timpul petrecut împreună, în tot ce spusese în cursul şedinţelor de terapie, nu-mi dăduse niciodată de bănuit că ar putea ucide pe cineva. Folosea termenii pentru a defini metaforic distrugerea persoanelor pe care le iubise.

– Ar trebui să simt ceva. Să fiu tristă.

Vocea îi revenise la tonul normal.

Era cea mai lungă confesiune făcută de Lucy, fără a menţiona numele lui Frank Millay – artistul pe care îl cunoscuse în copilărie – cel care pictase în acuarelă faleza din Brooklyn Heights.

Îmi mai descrisese picturile: cât de bine surprindeau esenţa ascunsă a râului[1] şi a oraşului, cât de mult o emoţionaseră şi o făcuseră să-şi dorească să înveţe să folosească pensula şi culorile pentru a picta lucruri care să însemne cu adevărat ceva. Altădată, mi-a povestit despre pictor şi cum îi trebuiseră ei, o fetiţă de şapte ani, luni întregi pentru a-l face să-i vorbească şi, în cele din urmă, să-i arate cum să facă să alunece pensula pe acea hârtie groasă a cărei textură putea reda cea mai mică pată de culoare.

În cursul şedinţelor, am sesizat atenţia pe care pacienta mea o acorda detaliilor. Obsesia pe care o avea faţă de culori. Memoria, care reţinuse toate nuanţele acelor zile despre care îmi vorbea.

Dar şi după atâtea întâlniri, tot nu ştiam de ce venise la mine.

---

[1] East River, canalul care desparte Manhattanul de Brooklyn (n. tr.).

Bun, știam că era tulburată de ceea ce ea numea lipsa ei de emoție. Dar nu depășisem niciodată stadiul de afirmare a acestei stări. Într-adevăr, singura emoție pe care o manifesta era atunci când vorbea despre pictor și despre puternica impresie pe care lucrările lui o produseseră asupra ei.

Acum, în sfârșit, trecuse de retrăirea repetată a amintirilor din copilărie și venise cu o revelație care m-a luat pe nepregătite.

– La ce te gândești atunci când... în timp ce distrugi pe cineva?

– Că e o slujbă ca oricare alta. Mă concentrez asupra lucrurilor pe care trebuie să le fac. Asupra muncii mele.

Încă nu-mi venea să cred că vorbea serios. Nimic din personalitatea ei nu-mi atrăsese atenția în acest sens. Lucrasem cu condamnați care își ispășeau pedeapsa în închisoare. Ascultasem mărturisirea unor crime pasionale sau făcute cu sânge-rece. Urmărisem fețe schimonosite de chinul de a se fi trezit dintr-o stare de stupoare, cu un cuțit sau o pușcă în mână, sau cu degetele încleștate pe gâtul cuiva, întipărindu-i dungi lăptoase, alb-albăstrii pe piele.

– Scuză-mă, Lucy, dar nu sunt sigură că am înțeles. „O slujbă ca oricare alta?" În sens literal? Credeam că ești fotograf de meserie.

– Așa e. Dar, în afară de asta, oamenii mă angajează... ca să...

Vocea se frânse.

Am dat din cap, încurajând-o să continue.

– Nu e ceva despre care îmi place să povestesc în societate. Nu sunt obișnuită să vorbesc despre asta. Dar cred că sunt lucruri pe care ar trebui să le știi pentru a mă înțelege mai bine. Pentru a mă ajuta să pricep de ce nu-mi pasă nici cât negru sub unghie atunci când fac praf viețile unor oameni. Când îi distrug.

Instinctiv, mi-am întins piciorul drept mai în față.

Pentru a apăsa butonul de panică.

Numai că în biroul meu nu exista așa ceva – era însă unul în cămăruța din închisoare, unde se țineau ședințele de terapie. Lucy se purtase atât de convingător când afirmase că este asasină profesionistă, încât reacționasem așa cum procedam în închisoare în situații dificile, când eram nevoită să cer ajutor. Simpla idee că ar putea fi o asasină, și nu o amatoare de metafore, mi-a înghețat sângele în vine.

Însă nu puteam să-mi permit luxul de a zăbovi asupra propriilor sentimente. Trebuia neapărat să-i răspund. S-o fac să vorbească în continuare. Să obțin și mai multe informații. Să-mi dau seama ce am de făcut, pentru că singura situație în care terapeutul are dreptul de a încălca secretul profesional este atunci când viața cuiva se află în pericol iminent.

Singura situație.

– Nu cred că nu ai nici un sentiment față de ceea ce faci, am spus. De obicei, nu simțim nimic atunci când ne reprimăm emoțiile.

– De ce aș face-o? Așa îmi câștig existența. Și nu mi-e rușine. Ucid profitând de slăbiciunile lor.

– Cum adică?

– Ştii că dacă îi oferi sex unui bărbat nu prea îl interesează cine eşti? Acelaşi tip care te verifică la Dun & Bradstreet[1], înainte de a-ţi răspunde la un telefon de afaceri, se culcă fără probleme cu o femeie, fără să fie curios să afle care e numele ei de familie. Şi pe asta mă şi bazez. Pe pofta trupească: datorită ei, e uşor să fac ceea ce fac. Mult prea uşor chiar. N-ar trebui să fie atât de uşor să ucizi un bărbat. Ar trebui să riposteze. Sau să-i fie teamă. Să se gândească la ce pericol se expune când stă gol puşcă şi cu picioarele desfăcute, cu o blondă deasupra, care îi face sex oral. Nici măcar nu le trece prin cap...

Lucy se opri pentru a sorbi din cafeaua pe care o adusese cu ea.

Mâna îmi tremura uşor. Speram ca Lucy să nu observe.

Da, mai auzisem şi înainte astfel de confesiuni, dar în închisoare, cu paznici care ne supravegheau orice mişcare, nu în biroul meu.

– Şi asta îţi produce plăcere?

Încuviinţă.

– Dacă ştiu suficient de multe lucruri despre acel bărbat. Şi dacă e suficient de ticălos. Da. Cred că se poate spune că sunt un fel de înger răzbunător. Nu ucid decât bărbaţi care îşi merită soarta. Care au făcut lucruri de neiertat. Care trebuie pedepsiţi.

Căutam semne de psihoză, încercând să discern dacă povestea era reală sau pură fantezie. Dar pupilele nu-i erau dilatate. Respira regulat. Nici o picătură de sudoare pe buza de sus sau pe frunte. Nici o pată pe faţă. Nu-şi frământa mâinile în poală. Nu-şi bâţâia picioarele. Vorbea pe acelaşi ton egal, pe care ajunsesem să-l cunosc de ceva vreme. Părea că are totul sub control şi este foarte ancorată în realitate.

– Pictorul, spuse Lucy.

Am dat din cap.

Când eram copil, el m-a învăţat că orice se poate transforma în altceva. Se uita la apa care pentru mine nu era decât o întindere de un albastru murdar şi găsea în ea sute de nuanţe. Unele dintre ele de-a dreptul strălucitoare.

– Ce ştii despre el? Mai este în viaţă?

– Nu ştiu. S-a mutat. Fără să-mi spună. Într-o bună zi, a plecat. Am încercat să-l găsesc. Dar nimeni nu ştia ce se întâmplase. Ori de câte ori am ocazia, intru în galerii de artă şi-i caut tablourile. Acum trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani. Bărbaţii de cincizeci de ani sunt mai uşor de prostit decât cei de treizeci. Cu bărbaţii tineri, nu mergi întotdeauna la sigur. Până la urmă îşi dau duhul, dar la început, unii dintre ei sunt suspicioşi. De ce se dă tipa asta la mine? *Tocmai la mine?* Dar bărbaţii mai în vârstă se simt în schimb aşa de flataţi, că le iese erecţia prin ochi. Cu ei, merge foarte uşor.

Am încurajat-o din nou să vorbească.

– Poate că pictorul a murit. Poate că nu s-a mutat.

---

[1] Firmă cu sediul în Short Hills, New Jersey, SUA, cunoscut furnizor de baze de date despre oameni de afaceri şi corporaţii (n. tr.).

Nu mi-a răspuns. Dar ochii i s-au umplut deodată de lacrimi. O picătură i se prelinse pe obraz şi o şterse. Era, fără îndoială, surprinsă de propria reacţie.

– Nu m-am gândit niciodată că ar fi putut să moară.

– De ce nu? De ce ai presupus că s-a mutat fără să-şi fi luat rămas-bun?

Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge întrebarea. Apoi schimbă subiectul.

– Ar trebui să fiu tristă şi supărată pe ceea ce fac. Ştiu că aşa ar trebui. Numai că indivizii o meritä. Adică, cei mai mulţi dintre ei fac rău altor oameni. Îi abuzează, într-un fel sau altul. Nu sunt oameni cumsecade. Eu le dau însă tuturor o şansă. Înainte de a-i duce la mine în cameră, le ofer şansa de a mă refuza. Îi întreb dacă sunt căsătoriţi sau dacă au o prietenă. Şi dacă vor într-adevăr să o facă. Şi să le facă să sufere pe acele femei.

– Cred că unii dintre ei te refuză.

– Nu foarte mulţi. Doi sau trei.

Am vrut s-o întreb doi sau trei din câţi. Dar am preferat s-o las să vorbească.

– O dată, un bărbat m-a mângâiat. Avea buricele degetelor moi, ca de femeie. Şi ochi albaştri. Îmi amintesc ochii lui. Din cauza degetelor ălora, care se plimbau pe pielea mea, făcându-mă să tremur. De obicei, nu simt nimic. Vreau să spun, înainte. Nu simt nimic când bărbaţii mă ating. Sau atunci când apăs pe trăgaci.

– Foloseşti o armă?

Nu voisem să-i adresez o întrebare atât de directă – ca şi cum m-aş fi îndoit de spusele ei. Aş fi vrut mai degrabă s-o întreb cum proceda ca să-i omoare, şi nu să-i sugerez cea mai îngrozitoare cale de a o face.

Îmi aruncă o privire de parcă eu eram cea cu mintea dusă şi care avea nevoie de ajutor profesionist.

– O armă?

– Da, armă, atunci când îi omori.

– Doamnă doctor Snow, îi atrag în capcane şi le înscenez diverse lucruri. Îi excit. Îi demasc şi îi ruinez. Tot apartamentul meu este un studio foto. Îi nimicesc făcându-le poze pe care le vând poliţiştilor, detectivilor particulari sau tabloidelor. Le distrug reputaţia.

Zâmbi.

Şi pentru o clipă nu m-am îndoit că mulţi bărbaţi erau dornici să o aibă, fără să stea prea mult pe gânduri.

– Spune-mi, crezi c-ar fi bine să-l caut? Şi să dau, în sfârşit, de Frank Millay? Eram la sfârşitul şedinţei, dar nu mă ridicasem, aşa cum fac de multe ori, pentru a-i arăta pacientului că întâlnirea se terminase. Lucy ajunsese la un punct critic în cadrul terapiei şi nu voiam s-o grăbesc în nici un fel.

– Cred că-ţi doreşti să-l găseşti. Şi ăsta e lucrul cel mai important.

În general, prefer să pun întrebări şi nu să răspund. Îi explicasem lui Lucy, aşa cum le explicam tuturor pacienţilor la un moment dat, că numai

răspunzând propriilor întrebări pot să se împace cu adevărurile lor personale. De data aceasta, Lucy îşi exprimase, în sfârşit, o nevoie, o dorinţă. Ceea ce pentru ea reprezenta o mare realizare. Din tot ce-mi povestise, dedusesem că nu mai trăise nici o emoţie reală, din ultima clipă când se aflase în prezenţa acestui bărbat, pe care îl numea „portalul". După plecarea lui, viaţa ei emoţională practic se încheiase.

– Încă o lucru, Lucy. Trebuie să clarificăm ceva: dacă te decizi să-l cauţi, o faci pentru că vrei să înţelegi. Să înţelegi, nu să faci o scenă.

Îmi zâmbi dulce şi sfios, seducător, luându-şi acea poză pe care o folosea ori de câte ori voia să se ascundă de mine. Sau de oricine, din câte bănuiam. O văzusem făcând asta aproape la fiecare şedinţă de terapie. Cum ne apropiam de un punct critic, cum se închidea în sine.

Era Lucy cu adevărat pregătită să-l găsească pe Millay?

Sau era de datoria mea să încerc s-o împiedic?

– Sunt sigură că vreau să înţeleg. Şi nu să fac o scenă. Dumneavoastră nu sunteţi sigură, doamnă doctor Snow?

– E posibil ca ceva să se fi întâmplat atunci, ceva care te-a făcut pe tine să te închizi emoţional, iar pe el, să dispară. Aşa că aş vrea să te mai gândeşti. În acelaşi timp, îţi înţeleg frustrarea. Cât timp eşti dispusă să aloci căutării lui?

– Nu ştiu. Poate câteva săptămâni?

– Ce-ai zice dacă ai mai veni la o şedinţă? Sau poate două? Ca să fim sigure că vei fi complet pregătită, în cazul în care vei afla ce s-a întâmplat atunci.

Lucy sesiză imediat unde băteam. Se adânci în fotoliu, rezemându-se de spătar, lipsită de apărare, cu picioarele uşor încrucişate.

– Am făcut hipnoză regresivă cu terapeutul pe care l-am avut înainte, spuse ea. N-am descoperit nimic de genul ăsta.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre viol.

– Ceea ce nu înseamnă că n-ai fi putut să reprimi faptele ca atare.

– Faptele ca atare!

Ochii îi erau umezi şi vocea încărcată de furie, deşi încerca să nu ridice tonul.

– Frank Millay nu m-a violat.

– E în regulă.

– Ia mai scutiţi-mă cu asta, doctore. Mi-aş fi amintit. Fiţi sigură de asta.

Am încuviinţat şi am respirat adânc. N-aveam cum s-o opresc.

– Ai căutat ceva ce pierduseşi. Indiferent despre ce este vorba, acest ceva a afectat puternic capacitatea ta de a simţi. Dacă poţi găsi acel ceva în lumea reală, şi nu în biroul meu sau al unui alt psihoterapeut, da, Lucy, asta ar putea marca începutul vindecării.

– Cabinetul de avocatură Bascom, Owen, Millay.

– O! Pot vorbi cu domnul Frank Millay, vă rog?

– Desigur, răspunse o voce feminină, cultivată. Pot să-i spun cine îl caută?

– O veche prietenă. Nu știu dacă-și mai amintește de mine. Lucy Delrey.

– O secundă, vă rog.

Pe de o parte, fusese prea ușor; pe de altă parte, totul părea pur și simplu incredibil. Înainte ca doctorul Snow să-i sugereze să-l caute sistematic pe Frank Millay, Lucy încercase la întâmplare, urmărind vernisajele de expoziții anunțate în presă sau intrând în galerii de artă, acolo unde stilul autorului i se părea cât de cât familiar. Nu se gândise niciodată în mod serios că artistul de stradă pe care-l cunoscuse în copilărie ar fi putut să renunțe la prima dragoste pentru a se dedica unei alte profesii. Și nici nu-i trecuse prin cap să-l caute pe internet.

Numele apăru însă pe monitor în două secunde.

Era avocat în San Francisco.

Nu, nu putea fi vorba de același bărbat. Trebuia totuși să sune și să verifice, pentru a fi sigură.

– Frank Millay la telefon.

Pentru o clipă, Lucy păru că-și înghițise limba. Apoi însă, temându-se că bărbatul avea să închidă dacă nu începea să vorbească, își regăsi glasul.

– Sunteți Frank Millay, care a lucrat ca artist în New York?

De data aceasta, tăcerea se așternu la celălalt capăt al firului.

– Mă rog, care picta, să zicem.

Un moment de ezitare.

– Îmi cer scuze. Secretara mi-a spus cum vă numiți, dar...

– Lucy. Lucy Delrey. Pe atunci eram o fetiță...

– O, Doamne! spuse bărbatul cu răsuflarea tăiată. Micuța Lucy, sigur că da. Câți ani aveai atunci?

– Șapte. Acum am treizeci.

– Treizeci? Doamne, Dumnezeule! Imposibil.

– Nu și dacă dumneavoastră aveți în jur de cincizeci. Cam atât ar trebui să aveți.

Nu-și putu reprima un mic râs nervos. Da, era vocea lui. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Deși era neobișnuit de serioasă, cu un ton de adult, care se potrivea, probabil, noii sale profesii.

– Acum sunteți avocat?

– Doar de vreo douăzeci de ani. Lucy, ce surpriză! Cum ai dat de mine?

– De pe internet.

– Bun... și tu cu ce te ocupi? Unde ești acum?

– Acasă, la New York. Sunt...

Of, era așa dificil să explici cuiva cu ce te ocupi, de fapt.

– Sunt fotograf, spuse ea.

– Deci, unul din noi încă mai are o legătură cu arta, zise el, apoi, ca pentru a umple golul din conversație, adăugă ușor stânjenit: Mă bucur s-aud.

– Păi, da...

O altă pauză, după care Lucy se surprinse pe ea însăşi.

– Ascultaţi, domnule Millay...

– Te rog, spune-mi Frank.

– OK, Frank. Întâmplarea face că săptămâna viitoare voi fi la San Francisco, cu nişte afaceri. Ţi s-ar părea deplasat dacă ne-am întâlni? Ca să luăm prânzul sau ceva de genul ăsta.

Simţi reţinerea lui şi insistă.

– Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai refuza. Ştii, în ciuda acestui telefon, te asigur că nu sunt nebună şi nici nu-mi place să hărţuiesc oamenii... Atâta doar că n-am uitat ce impact extraordinar au avut picturile tale asupra mea. Şi încă mai au, cel puţin atât cât mi le mai amintesc. Ar... ar însemna foarte mult pentru mine. Pur şi simplu simt că trebuie să te văd.

O tăcere prelungită.

– Lucy, acum sunt însurat. Am trei copii. Nu ştiu dacă soţia mea...

Lăsă fraza în aer.

– Te rog, insistă Lucy. Ea nu trebuie neapărat să afle. E foarte important pentru mine. Nu vreau decât să stăm de vorbă, atâta tot.

– Ştii că nu mai pictez, Lucy. N-am mai pus mâna pe o pensulă de douăzeci de ani.

– Nu, nu e vorba numai de asta. E vorba de tine, de cine ai fost.

Nesigură pe sine, adăugă:

– Şi nu numai de asta.

– Bun, am înţeles.

Când, în cele din urmă, vorbi, vocea lui adultă i se păru lui Lucy aproape de nerecunoscut.

– O să-mi fac timp pentru tine. Când anume vrei să vii săptămâna viitoare?

Lucy dormi prost în următoarele cinci nopţi.

Culorile lui Frank Millay, şi în special acel albastru murdar, se strecurau în visele ei şi o trezeau din somn. Mereu şi mereu. Era un albastru rece, sub un cer rece dar, paradoxal, se deştepta lac de sudoare. Şi excitată.

Visele aveau acelaşi decor. Camera lui Millay era toată un uter, închis în acel albastru întunecat şi murdar – râul, aşa cum îl pictase el, curgând la nesfârşit de-a lungul pereţilor fără ferestre de deasupra patului.

N-avea nici un sens. Nu-şi amintea să fi fost vreodată în camera lui. Nu-i văzuse niciodată patul.

Ceva se întâmpla însă cu ea.

Ultimul vis a fost diferit. A început cu un miros de mucegai, de animal sau de pământ, iar la capătul unui tunel verde, se vedea o lumină strălucitoare. Apoi ea se întoarse cu spatele, păşi printr-o uşă roşie şi se trezi deodată în camera de un albastru murdar a lui Millay. Simţi cum coapsele i se frecau una de alta şi-şi dădu seama că este complet dezbrăcată. Stătea în picioare, pe o cutie aurie, iar el îi picta portretul. Era ascuns în spatele şevaletului şi nu-i vedea decât capul.

Barba lui blondă părea cumva udă. Îi vorbea cu o voce joasă, care îi reverbera în oase şi o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Millay ocoli şevaletul şi veni spre ea. Avea acel miros ciudat, pe care acum îl recunoscu: era sperma. Purta un tricou portocaliu, preimprimat, dar n-avea pantaloni şi nici chiloţi. Ea era urcată pe cutie şi feţele lor erau aproape la acelaşi nivel, iar el o fixa cu privirea în timp ce îşi băga mâna între picioarele ei. Apoi ea se uită în jos şi văzu că ceva murdar şi albastru se scurge din penisul lui, iar el o picta cu acea substanţă, tuşă după tuşă, pe tot corpul.

Se trezi plângând în hohote, în mijlocul unui orgasm.

Şi, în sfârşit, îşi aminti totul.

Lucy ştia că procesul de vindecare se declanşase. Amintiri pe care şi le reprimase în memorie reveneau acum în valuri, izbind-o cu o stăruinţă îndârjită, care îi învineţea trupul, făcând-o, în două alte rânduri, să plângă, dar măcar nu mai era amorţită. Ar fi vrut s-o sune pe doctor Snow pentru a-i spune că putea din nou să simtă. Şi chiar dacă ceea ce simţea era negativ şi dureros, nu conta. Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a reveni la normal. Ştia însă că nu se terminase, că pentru a fi pe deplin vindecată trebuia să mai asasineze încă un bărbat. Ultimul. Cel care aproape că o distrusese cu atâţia ani în urmă.

În mod cert, Frank Millay nu voia ca ea să vină la el la birou. Îi trimisese un e-mail în care îi propusese să se întâlnească la Slanted Door, un restaurant vietnamez excelent şi uşor de găsit, situat în clădirea recent renovată a complexului Ferry Building din San Francisco, pe Market Street. Făcuse rezervare pentru ora unu, pe numele York. Îi explicase că, într-o zi de lucru, la prânz, era puţin probabil să dea acolo peste vreunul dintre numeroşii săi colegi. Lucy îşi dădu seama, uşor tulburată, că bărbatul se temea deja de ea sau, în orice caz, să fie văzut în compania ei. Ceea ce însemna că acceptase s-o întâlnească din trei motive posibile: pentru a încerca să-i explice ceea ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă, pentru a-i cere iertare sau pentru a afla de la ea în ce mod intenţiona să-l şantajeze.

Lucy îi cunoştea însă pe bărbaţii de cincizeci de ani. Şi ştia că, odată ce se va da la el, Millay nu-i va bănui adevăratele motive, indiferent de ceea ce-i făcuse în copilărie. Va crede, oricât de stranie şi de bolnavă ar fi ideea, că ea era şi acum atrasă de el. Îşi repetase discursul şi îşi ascunsese cu grijă aparatele de fotografiat şi microfoanele în camera ei de la hotelul Four Seasons, aflat la numai câteva străzi depărtare de restaurant.

Era pregătită.

Îmbrăcată într-o fustă neagră, crăpată, o bluză roşie de mătase, strânsă pe corp, fără sutien, şi încălţată în pantofi cu tocuri joase, Lucy ajunse cu douăzeci de minute mai devreme la întâlnire. Se aşeză la masa lor, plasată discret într-un colţ. Era o zi răcoroasă şi nici în local nu era prea cald. Se simţi mulţumită când observă că bărbaţii nu-şi puteau lua ochii de la sfârcurile ei întărite.

Când Frank Millay se apropie de recepţie, îl recunoscu imediat, deşi acum părea prototipul avocatului de succes: proaspăt ras, tuns scurt şi îmbrăcat într-un costum cu vestă. Era un bărbat îngrijit şi cu o înfăţişare încă plăcută, deşi începuse să încărunţească. Faţa şi bărbia îşi păstraseră însă fermitatea. Privindu-l de aproape, îşi dădu seama că ochii lui, de un albastru intens, încă mai aveau puterea de a fascina. Dar nu pe ea. Şi nu din nou.

După ce femeia de la recepţie îl conduse la masă, Millay se aşeză şi îi adresă un zâmbet uşor neliniştit.

– Dumnezeule, ce bine arăţi!

– Mulţumesc.

Apăru chelnerul, care se prezentă, le dădu detalii despre meniu şi dispăru pentru a le lăsa timp să se decidă. Un picolo le turnă apă în pahare. Pe fereastră se vedea feribotul de Sausalito[1] care pleca de la chei, însoţit de ţipele pescăruşilor, în timp ce norii alunecau mânaţi de vânt.

Ochii lui Millay se abătură o clipă asupra sânilor ei, apoi o priviră în faţă.

– E o situaţie cam jenantă, oftă el.

Lucy îşi puse pentru o clipă mâna peste a lui, apoi şi-o retrase.

– E în regulă, zise ea. Poate că ar fi fost mai bine să-ţi dau un telefon şi atât. Dar am vrut să te văd ca să-ţi spun că te iert.

– Nu ştiu cum să..., se bâlbâi el. De asta am plecat din New York, ca să las totul în urmă. Lucrurile îmi scăpaseră complet de sub control, ceea ce ţi-am făcut ţie e numai o parte. Am trecut printr-o perioadă de nebunie.

Îşi duse mâna la faţă, frecându-şi obrazul, cu o expresie care denota nu numai tristeţe, ci şi teamă...

– Nu ştiu, nu pot să-mi explic.

– Nici nu trebuie, îl linişti Lucy. Cu toţii facem greşeli.

– Nu de genul ăsta. Am o fetiţă de şapte ani. Mă îngrozesc şi acum când mă gândesc la ce ţi-am făcut. Îmi pare rău, Lucy. Îmi pare foarte rău.

– Au mai fost şi altele?

– Nu! aproape că ţipă Frank Millay. Nu, reluă pe un ton ceva mai potolit. Numai tu, fetiţa căreia îi plăceau picturile mele. Şi singura care le aprecia, drept să-ţi spun. Şi care m-a convins o dată s-o duc la mine şi să i le arăt.

– O singură dată? întrebă Lucy atingându-i din nou mâna. Spune-mi, te rog, eu nu mai ţin minte.

– O singură dată. O dată şi a fost de ajuns.

Chelnerul apăru pentru a le lua comanda. Lucy îl invită să împartă o sticlă de vin. În timpul discuţiei cu chelnerul, Frank se relaxă în mod vizibil. Se aşeză mai comod, îndepărtându-se de masă, punându-şi o gleznă pe genunchiul celuilalt picior. Purta nişte pantofi negri, superbi, din piele împletită, şi ciorapi negri de mătase, care dispăreau sub cracul pantalonilor. Mişcându-se fără astâmpăr, ca şi cum ar fi fost emoţionată, Lucy îşi descheie al doilea nasture de la bluză.

---

[1] Orăşel din golful San Francisco (n. tr.).

– Aşa deci, zise ea. Şi zici că te-ai însurat?

– Da.

– Eşti fericit în căsnicie?

– Mă rog, suntem căsătoriţi de şaptesprezece ani. E OK.

– Nu pare prea romantic.

– Nici nu e.

– Şi nu-ţi lipseşte? Romantismul, vreau să spun.

– Nu prea. În fine, uneori. Cine nu-şi doreşte un pic de romantism?

– Mare păcat. Eşti şi acum un bărbat foarte atrăgător. Dar cred că ştii şi tu, probabil că ţi se spune mereu.

Un chicotit stânjenit.

– Mulţumesc. N-aş zice totuşi că primesc prea des un astfel de compliment. Mă rog, oricum sunt al naibii de sigur că nu mai arăt aşa de bine ca pe vremuri.

Lucy îşi puse mâna peste a lui, dar, de această dată, nu şi-o mai retrase. Îi spuse privindu-l în ochi:

– Eu însă sunt sigură că arăţi bine. De ce crezi că şi acum, după atâta timp, nu te-am uitat? Crezi că atunci, în ziua aia, totul a pornit numai de la tine, că a fost numai ideea ta?

Mai departe a mers uşor.

Au urcat direct în apartamentul cu două camere de la hotelul Four Seasons. Imediat cum au intrat, Lucy se scuză şi se îndreptă ostentativ spre baie, lăsându-l pe Frank în camera de zi. Aşezase un mic aparat foto, asemănător unui pix, pe măsuţa de toaletă – făcea automat câte o fotografie pe minut. Avea să-şi folosească telefonul mobil pe post de cameră video. Îl propti pe o noptieră.

Pentru a păstra aparenţele, trase apa la toaletă, apoi ieşi din baie şi intră în dormitor, descheindu-şi bluza şi lăsând-o să cadă pe pat.

– Ce faci, Frank, strigă ea, nu vii încoace?

– Ba da.

Bărbatul apăru în pragul uşii, privind-o.

Îi sesiză ezitarea. Frank nu se dezbrăcase. Încă mai avea cravata la gât. Şi ea avea o regulă, de la care nu se abătea niciodată – să le ofere tuturor victimelor o ultimă şansă de a se salva, de a-i dovedi că sunt oameni mai buni decât păreau. Până şi Frank Millay avea dreptul la această şansă, chiar dacă Lucy îşi dorea ca el să nu profite de ea.

Îi dărui cel mai frumos zâmbet de care era capabilă. Cuceritor şi seducător, jucăuş, dar cât se poate de serios în pasiunea pe care o promitea.

– Eşti sigur că vrei? îl întrebă ea. Nu vreau să te oblig să faci ceva ce nu vrei.

Bărbatul zâmbi uşor, parcă luându-se singur în râs.

– Dacă n-ai fi vrut să mă obligi, nu ţi-ai fi scos bluza.

Lucy îşi desfăcu copca de la fustă şi o lăsă să alunece pe podea.

– Păi... zise ea, întinzându-se pe pat, acolo unde ştia că aparatele vor înregistra orice mişcare.

Făcu un semn spre pat, invitându-l.

– De ce nu vii încoace?

Bărbatul păru să mai ezite o clipă, apoi se apropie. Când ajunse în faţa ei, Lucy întinse mâna pe deasupra fermoarului pantalonilor, mângâind uşor umflătura ce se iţea dedesubt.

– O! exclamă ea.

Simţi mâinile lui Frank rătăcind prin părul ei, apoi cuprinzându-i faţa. Ridică privirea şi se uită drept în ochii lui.

– Îmi pare rău, spuse el, în timp ce mâinile îi alunecau mai jos, pe gâtul ei.

– Nu, Frank, n-ai de ce...

Deodată, simţi cum mâinile lui îi împing umerii, forţând-o să se culce pe pat, şi se strâng apoi uşor, ca într-o mângâiere, în jurul gâtului.

– Nu înţelegi? şopti el, cu faţa aproape atingând-o pe a ei. Nu pot să risc. Într-o bună zi, ai putea povesti cuiva.

– Nu, ascultă, eu nu...

Nu mai putu să scoată nici un sunet. Încercă să ţipe, să se ridice din pat, să-l lovească cu piciorul, dar bărbatul era aproape de două ori cât ea şi puterea lui o copleşea. O împinse înapoi pe pat, urcându-se deasupra ei, cu mâinile strângându-i tot mai tare grumazul.

În ochi îi explodară mii de stele galbene, purpurii şi verzi, care se amestecară într-un albastru murdar şi apoi într-un albastru mai închis, rece.

Pe urmă, culorile dispărură. Rămase doar un negru adânc.

De două săptămâni nu mai ştiam nimic de Lucy. Într-o seară târziu, am aprins televizorul pentru a urmări ştirile, şi chipul ei apăru pe ecran, în timp ce un reporter descria oribila crimă petrecută în San Francisco.

„Întreaga scenă a fost filmată pe telefonul mobil al lui Lucy Delrey, descoperit de poliţie la faţa locului."

În orele, zilele şi săptămânile care au urmat, maşinăria de relaţii publice a lui Frank Millay se puse pe treabă şi, în momentul în care cazul ajunse la tribunal, avocaţii lui întorseseră faptele în aşa fel încât Lucy să pară o nimfomană psihopată, care îşi găsea plăcerea în a-i provoca sexual pe bărbaţi şi a-i distruge. Iar Frank Millay nu fusese decât o victimă nefericită.

În acel moment, compasiunea publicului se îndrepta în mod clar spre el, deşi nu pot decât să sper că, până şi într-un loc precum San Francisco, atunci când un bărbat sugrumă o femeie şi totul e înregistrat, soarta lui e pecetluită şi oricum o să ajungă, cel puţin pentru o vreme, la închisoare. Cariera – şi întreaga viaţă – a lui Millay erau definitiv compromise şi nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Lucrul cel mai ciudat era însă că Lucy făcuse ceea ce îi cerusem: să găsească adevărul, oricât de complicat şi de dureros ar fi fost. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în acele ultime clipe, Lucy se dusese acolo pentru a-l distruge pe acel bărbat. Şi reuşise.

David Liss

PENTRU PRIMUL SĂU ROMAN, *Conspiraţia hârtiilor*, David Liss s-a inspirat dintr-o sursă cel puţin neobişnuită la prima vedere: propria teză de doctorat despre reflectarea în romanul englez din secolul al XVIII-lea a speculaţiilor bursiere şi a noilor realităţi ale lumii finanţelor. El a demonstrat că apariţia bancnotelor a avut loc într-o atmosferă impregnată de mistere, pericole şi o adevărată paranoia culturală. A reuşit, prin intermediul energicului său protagonist, Benjamin Weaver, un vânător de hoţi curajos, dacă nu chiar nechibzuit, care înfruntă tot felul de primejdii, o combinaţie între un detectiv particular din epoca modernă, un ofiţer de poliţie de închiriat şi un bodyguard. Cutezanţa cu care Weaver se aventurează, cu capul înainte, în cartierele rău-famate ale Londrei secolului al XVIII-lea i-a adus nenumăraţi admiratori, personajul fiind reluat de Liss în *Spectacolul corupţiei*, urmând să reapară în *Însoţitorul diavolului*.

Liss a declarat în interviuri că îi place la nebunie să scrie despre Weaver şi lumea lui brutală şi pitorească, dar că simte nevoia să-şi împartă timpul între acest erou şi alte romane, independente, ca, de pildă *Negustorul de cafea* sau *Asasinul cu principii*. Din păcate, între acestea şi seria Weaver, nu a reuşit să se concentreze asupra unei teme care l-a preocupat încă după finalizarea *Conspiraţiei hârtiilor* — o povestire plasată tot în lumea lui Weaver, dar cu acesta jucând un rol secundar şi alte personaje în prim-plan.

Nu a reuşit până acum.

Iată însă că în *Făţarnicul* avem de-a face cu un bătrân hoţ la drumul mare, care vrea ca, înainte să moară, să spună o ultimă poveste, cea a întâlnirii sale, cu ani în urmă, cu tânărul Benjamin Weaver, la acea vreme şi el tâlhar. După cum afirmă Liss, marea provocare într-un astfel de demers este regândirea elementelor definitorii ale unui personaj de serie, pentru a-l înzestra cu trăsături noi. Îi place să scrie despre personaje pline de defecte şi despre secături simpatice, pentru că, în viaţa reală, nimeni nu e nici perfect, nici pe deplin rău şi fiecare este eroul sau eroina propriei poveşti.

Iar *Făţarnicul* i-a permis lui Liss să-şi prezinte protagonistul seriei drept eroul negativ din povestirea altcuiva.

FĂŢARNICUL

SUNT BĂTRÂN ŞI CURÂND O SĂ MOR şi nimănui n-o să-i pese, ăsta-i adevărul. Da' înainte să mă cărăbănesc de pe lumea asta, am de zis o poveste, şi l-am anjagat pe tocilaru' ăsta sfrijit, cu moacă de măr stricat, să mi-o scrie. O să-l pun să mi-o citească mie înainte, că nu mă-ncred io în el şi n-o să vadă nici un penny de la mine dacă nu mi-o plăcea ce aud.

Nu că mi-ar plăcea prea tare ce aud de obicei. Ziarele se umplu de vreo trei, patru sau chiar cinci ori pe an de isprăvile evreului ăla neisprăvit, Benjamin Weaver – că ce tip grozav e, şi ce favoruri a făcut cutărui ministru sau ducelui de Arse-Wipe sau bunului judecător Milksop. Bătrân cum e, tot se mai ţine de-alde astea. Oamenii uită, zău, da' nu şi bătrânu' Fisher. Mi-amintesc tot, cum ne-am întâlnit când eram amândoi tineri şi el nu era nici o iotă mai breaz ca mine – ba mai rău, dacă te gândeşti că mai era şi evreu pe deasupra.

Nu-i nici o scofală şi nici vreun secret, deşi nimeni nu vorbeşte prea mult de asta, de vremea când eroul ăsta, un „vânător de hoţi" de curăţă acum străzile pentru cei ce-şi zic oameni de rând, nu era mai bun decât ăi de teapa mea. Nu era decât un fudul şi un tâlhar la drumu' mare şi se simţea în largul lui lângă orice scursură şi hoţ de buzunare ticăloşit.

Lumea îşi aminteşte că a fost cândva boxer şi-şi câştiga banu' cu pumnii. Acum îl ştiu drept un soi de făcător de bine, dar a fost o vreme, după ce n-a mai putut lupta, când nu descoperise chestia asta cu vânătoarea de hoţi. Io ştiu tot despre vremurilea alea şi am să vă spun şi vouă.

Aşa, o să-ncep cu o toamnă ploioasă ca dracu', poate în 1717 sau '18 – poate '19 sau '20. Nu pot să zic că-mi amintesc ca lumea, bătrân cum sunt, şi după ce-am scuipat sânge prin plămâni şi prin fund. Da' asta nu vă priveşte. Şi cum vă ziceam, tre' să ştiţi că, pe când eram tânăr, am dat peste un filfizon spilcuit, care tocmai ce-şi termina treaba la o trăsură tare mândră – era pe o bucată de drum pustie, taman bună pentru furişaguri. Avea în mână un sac plin cu monede şi bijuterii şi tot felul de alte lucruri faine şi îşi lua adio de la două coţofene urâte ca noaptea, trecute de treizeci de ani şi care nu mai erau bune de nimic. Da' el îi dădea înainte de le vrăjea şi-şi spunea Gentleman Ben, iar băbătiile roşeau şi băteau din gene de parcă ar fi fost la nu-ş' ce danţ galant, şi nu el era ăl de le legase vizitiul şi le luase toate minunăţiile pe care le-aveau. Tovarăşu' lui, un tip pe nume Thomas Lane, sta la vreo cincizeci de metri mai încolo şi ţinea de şase.

Vă zic io, ăştia doi se aveau ca fraţii şi nu dădeau lovituri decât împreună. Ba mai şi semănau, amândoi bruneţi, înalţi şi laţi în umeri. Păi, tocmai asta şi e, nu-i aşa? Că nimănui nu-i convine să se pună cu pungaşi de soiu' ăsta, cu doi tipi nedespărţiţi, de parcă ar avea acelaşi sânge, pentru că dacă îi faci rău unuia, te trezeşti cu celălalt pe cap.

Eram călare şi m-am apropiat, cum vă spuneam, de Thomas Lane (deşi numele aveam să i-l aflu nitel mai târziu). Celălalt individ, de-şi zicea Weaver, era la trăsură şi conversa cu damele. Soarele care răzbea printre nori îmi bătea drept în ochi şi nu vedeam faţa lui Lane prea bine, da' tot mi-am dat seama că se şifonase şi era sătul până peste cap de fandoselile lui Weaver cu cele două scorpii. Se uita în spate, spre Weaver, şi nu spre mine, aşa că nu m-a văzut şi nici nu m-a auzit apropiindu-mă fără zgomot, cum îmi învăţasem calu' să meargă, şi furişându-mă lângă el, până ce-am început să-i car pumni în cap. S-a răsucit pe o parte, da' n-a căzut, aşa că l-am pocnit iarăşi în cap, şi încă o dată, în acelaşi loc, ca să fiu sigur că l-am doborât, şi planul ăsta a mers bine, pentru că lovitura asta, ultima, am aflat io mai încolo, aproape că l-a ucis, deşi la momentul ăla nu mi-am dat seama. Tot ce ştiam e că acu' tăcea mâlc, şi asta mi-era de ajuns.

Nu voiam să-l omor. Nu că mi-ar fi fost prieten, da' era şi el pungaş ca şi mine, şi tot ce-mi doream era să tacă. Da', ştiţi cum e, odată pornită o treabă, n-ai ce să mai faci. Că doară lacrimile n-aduc pe nimeni înapoi la viaţă, nu-i aşa?

Acu', din partea ailaltă se apropie prietenul şi tovarăşul meu, un ins pe nume Ruddy Dick. Aveam vreo trei sau patru amici cu care mă însoţeam în isprăvile mele, da' în nici unu' n-aveam mai multă bază ca în bătrânul Dick, c-aşa ziceam io pe vremea aia, că-i bătrân, deşi avea cu vreo douăj' de ani mai puţin decât am io acum. Aşa că doar ce i-am aruncat o privire şi am ştiut amândoi ce aveam de făcut, că doară eram prieteni vechi, după cum v-am zis.

Weaver ăsta era probabil cu mintea nitel dusă, da' nu şi scorpiile pe care le pungăşise. Ele m-au văzut bumbăcindu-l pe Lane şi au început să ţipe şi să m-arate cu degetu', de-ai fi zis că erau prietene cu pungaşii ăia doi şi io eram duşmanul. Nici o clipă nu le-a trecut prin cap că voiam să le salvez, da' ce să-i faci, ăsta-i blestemu' când ai o moacă aşa, ca a mea, de te-nspăimântă, şi încă şi mai înfricoşătoare pe vremea aia, când eram tânăr, chiar dacă nu vă vine a crede.

Scorpiile alea ţipau şi p-ormă s-au adăpostit în trăsură, iar io m-am întors spre banditu' ăla de-şi zicea gentleman şi i-am strigat:

– Hei, amice, tare mi-e teamă că ţi-am ciomăgit prietenul şi acu' e rândul tău.

Weaver – deşi, cum v-am zis, atunci nu-i aflasem încă numele – se întoarce spre mine şi se holbează, da' nu cu surprindere sau spaimă sau tristeţe, ci cu o furie care ardea în ochii ăia întunecaţi de răzbea pân' la mine, cu toată ploaia şi ceaţa. Şi, vă zic, într-o clipită, cam cât îţi ia de când te tai pân' ce ţâşneşte sângele, a înţeles totu'. A văzut scena, şi-a dat seama ce puneam la cale şi pe loc am văzut că mi-am făcut din el un duşman.

Asta era vestea rea, cum s-ar zice. Vestea bună e că nu m-aşteptam s-o mai ducă mult, nu cu Ruddy Dick, care se prăvălea asupra lui. Dăduse pinteni calului şi galopa, cu sabia scoasă, gata să-i reteze capu' evreului ăluia zăpăcit, precum prepuţu' servit la un ospăţ secret.

Acu', Weaver se zgâia la mine cu ochii ăia plini de ură şi io îi susţineam privirea ca să-i abat atenţia de la Dick. Doar o bătaie a ceasului şi tipul ăsta furios avea să fie un tip furios cu capu' retezat, numa' că, deodată, de parcă ar fi avut ochi şi-n spate, individul se-ntoarce. Lasă sacul cu prada pe jos şi într-o clipă scoate sabia, mai repede decât Dick. Acu', vă zic, poate că nimic nu-i mai plin de culoare ca o decapitare, numai să n-apuci să vezi cum sabia lui Weaver se învârte şi taie grumazul lui Dick şi sângele ţâşneşte ca dintr-o fântână roşie. Asta a fost tot. Bietul Dick a murit.

O tragedie, vă zic, un prieten aşa de bun, cu care împărţisem mâncarea, banii şi târfele. Viaţa merge însă înainte şi Weaver nu era singurul care ştiuse într-o clipită ce are de făcut. Am dat pinteni calului şi m-am prefăcut că vin asupra lui, ca să mă răzbun, da' în loc de asta m-am aplecat, am cules de pe jos sacul şi p-aci mi-a fost drumu'. În urma mea, cele două trupuri au rămas întinse în băltoacele de sânge.

După câteva săptămâni am aflat că tipu' de-l bătusem zdravăn n-a scăpat cu viaţă. Celălalt, de trăia, mi s-a spus că-i Benjamin Weaver şi c-a jurat răzbunare. Aşa că vreo lună-două am stat cu ochii-n patru, da' nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a mai auzit nimic de Weaver sau de vreo ispravă de-a lui şi am început să mă gândesc dacă nu cumva murise sau se ascunsese pe undeva. Aşa că mi-am închipuit că totu' se terminase. Nici vorbă însă. Deşi am trăncănit de mă doare gura şi-am dat pe gât şi două halbe, ceea ce v-am povestit io pân' acu' nu-i decât începutul.

Aşa, după vreun an, mă pregăteam de o nouă ispravă. Asta chiar dacă mi-aş fi dorit să mă pitesc de poliţie, care îi sălta acu' pe toţi tâlharii ca mine şi-i trimitea la spânzurătoare ca pe pui la măcelar. Numa' că eu puneam totul la cale cu mare grijă şi nu-mi plăcea să dau multe lovituri şi să risc să fiu prins. Isprava asta de care vă zic acu' o făceam la o lună după ultima, şi asta pentru că ultima nu mersese aşa cum trebuie. Mi se spusese despre o trăsură care transporta o avere, şi aşa şi era, numai că era băgată într-o casă de bani. Şi lada asta fusese făcută de un neamţ pe nume Domal, cel mai bun meşter din lume în chestiile astea, din câte am auzit. Era prea tare pentru a fi spartă şi prea complicată pentru a fi deschisă. După toată munca, mă alesesem io cu o avere, chipurile, da' n-aveam cum s-ajung la ea. O ascunsesem într-un loc secret dintr-o casă secretă – pentru că nu spusesem nimănui unde locuiesc, nici măcar prietenilor ăi mai apropiaţi, că nu e bine să te-ncrezi în nimeni, şi mai ales în amici.

Aşa că, după ce m-am ales cu ditamai casa de bani pe care n-o puteam deschide, am pus ochii pe o trăsură care urma să se întoarcă din Yorkshire la Londra, după terminarea sezonului de vară. Asta se întâmpla în fiecare an – se întorceau acasă, şi trăsurile erau pline cu lăzi, dame şi bijuterii, catarame de argint, batiste fine, ţesături de olandă şi tot soiu' de alte lucruri. Acu', e într-un fel descurajant că un tip poate lua dintr-o lovitură ca asta marfă de trei sau patru sute de lire şi tăinuitorul nu-i dă pe ea decât vreo trei-patru lire, da' n-ai

ce să faci. Bogătanii ăştia de care vă zic nu erau aşa de proşti ca să călătorească fără escortă, şi încă una în care să se-ncreadă. Ce vreau să spun cu asta? Păi, aveau doi oameni, şi pe deasupra un vizitiu curajos şi voinic, un tip chipeş de i se zicea Phillip, nume care înseamnă „iubitor de cai". Asta aşa, ca să v-arăt că, pe lângă toatea alea, mai sunt şi savant.

Ei, şi acestui Phillip îi plăcea de o bucătăreasă, o fătucă frumuşică, slăbuţă şi micuţă, da' focoasă rău, pe nume Maggie. Şi Maggie asta era tare înamorată de mine, şi aşa am intrat io în afacere. Am convins-o să-şi reverse favorurile asupra bietului Phillip, şi aşa a făcut. Maggie l-a vrăjit atât de tare că omu' îşi pierduse minţile de atâta iubire şi era gata să facă orice pentru ea. Aşa se face că a consimţit să ne ajute în schimbul unei părţi din pradă, şi a unei părţi din Maggie. Sau aşa credea el, numa' că nu degeaba făcusem io atâta umbră pământului şi ştiam să fiu, la o adică, fătarnic.

Aşa am plănuit lovitura asta, împreună cu tovarăşu' meu, pentru că, după cum v-am zis, n-aş fi ajuns aşa departe şi n-aş fi făcut atâtea şi atâtea fără ajutorul unor prieteni buni. Amicu' de care vă zic era Farting Dan, nume cât se poate de potrivit[1]. Da' dincolo de chestia cu pârţurile, Dan era un adevărat gânditor, şi asta era partea bună. Partea rea era că puţea ca dracu'.

De multe ori m-am gândit că cei care ne urmăreau se puteau lua după miros, pentru că Dan nu trăgea vânturi aşa, ca toată lumea, ci de-alea de-ţi făceau ochii să lăcrimeze şi capul să se-nvârtă. În rest, omu' îşi merita toţi banii. Nu era el la fel de curajos sau aventuros ca bunul şi bătrânul Ruddy Dick, da' era de încredere şi ştia mai multe decât oricine despre pistoale. Datorită lui, eram atât de sigur pe cât se poate că pistolul meu n-avea să dea rateuri. În plus, după ce ne împărţeam prada şi plecam la distracţii, nici o damă nu-l prefera pe el în locu' meu. Aşa urât cum eram.

Aşadar, vine şi ziua cu pricina, şi noi stăm şi aşteptăm într-o dumbravă, pân' ce trăsura trece de noi – mamă şi ce trăsură! – toată în turcoaz şi auriu, bordată cu negru. Da' mie îmi părea un sac de bani purtat de doi cai zdraveni. Şi în faţa trăsurii călărea un malac, şi în spate altu', amândoi cu feţe obosite şi plictisite, taman aşa cum îmi plac mie.

Farting Dan dă semnalul, repezindu-se cu calu' spre garda din spate şi îşi descarcă pistolul în pieptul lui. Văd praful de puşcă şi fumul care se ridică şi tipu' alunecă de pe cal.

Nu aşa obişnuiam io să procedez. Mai bine dobori omu' la pământ decât să-l omori. Totuşi, n-aveam acu' timp să mă oţărăsc la Dan, că sarcina mea era să m-ocup de garda din faţă, da' Farting Dan mi-o ia înainte şi, galopând tare, îşi descarcă al doilea pistol în spinarea lui.

Cum mă apropiasem, focul pistolului mă orbeşte pentru o clipă, da' după aia văd calul fără călăreţ, căzut la pământ.

Îi arunc o privire lui Dan şi el ridică din umeri. Asta e, îmi zic.

---

[1] În engleză, *to fart* înseamnă „a trage vânturi" (n. tr.).

Totu' vuia acu' de ţipete şi strigăte, pentru că oamenii din trăsură nu erau obişnuiţi de nici un fel cu asemenea vărsare de sânge. De fapt, toţi tâlharii ăia dandy ne făcuseră sarcina mai uşoară, căci damele crezuseră că a fi jefuit era ăl mai romantic lucru de pe lume, aşa că atunci când au văzut cu ochii lor cum stă treaba, cu tot sângele şi duhoarea morţii şi alte alea, au fost cu atât mai înclinate să ne asculte poruncile.

Farting Dan trage un vânt, din cele care-l făcuseră vestit, şi porneşte în goană spre trăsură. Îi calc pe urme, pregătindu-mi pistolul şi dând din mână ca să alung putoarea. Trăsura trebuia oprită. Stabiliserăm ca Phillip să încerce, chipurile, să ne-ntreacă, şi el îşi face de lucru cu frâiele şi caii galopează, poate prea tare pentru gustu' meu şi, după câte se pare, cei doi malaci morţi l-au făcut pe Phillip să-şi piardă încrederea în noi şi să treacă de cealaltă parte.

După cum ne înţeleseserăm, io urma să mă ocup de Phillip, dar Farting Dan are altă idee, şi odată-l văd că face o figură de-aia, ca la bâlciul de Sfântu' Bartolomeu, şi sare de pe calul său în aer. Ei, ăsta-i Dan, gânditorul, şi acu' pasămite gândeşte să sară drept pe vizitiu, pe Phillip, ăl de se presupune că era omu' nostru. Şi Dan ştie asta foarte bine, da' nici că-i pasă. Îl văd că-şi scoate pistolul ca să-l folosească pe post de bâtă. Îl tot învârte prin aer. De trei ori, de patru ori. Aud gemete şi gâfâieli, da' din poziţia-n care sunt, nu văd lupta. Când ajung în fine să văd ce se-ntâmplă, trăsura se oprise, cu vizitiul prăbuşit la pământ şi cu ţeasta zdrobită. Farting Dan e plin de sânge, stropit pe cămaşă şi pe faţă. Îmi rânjeşte urât şi-şi linge sângele de pe buze.

Mă îndrept acum spre trăsura care stă nemişcată. La vreo patru sute de metri în spatele nostru avem doi oameni morţi şi doi cai. Nu-mi place să las aşa urme, da' drumul nu pare prea umblat şi de-abia după vreun sfert de oră să mai treacă poate careva pe-acolo. Cel mai probabil după o oră, da' nu-mi place să fac presupuneri. Trebe să fii prudent ca să scapi cu viaţă. Asta e toată tărăşenia, vă zic, nimic mai simplu.

Farting Dan sare jos, scoţând din fund un zgomot ca de trompetă. Respir pe gură şi descalec. A venit momentul să ne facem treaba.

Dinăuntru trăsurii se aud şoapte, da' nu pot să văd nimic, cu perdelele alea trase, de parcă se-ascundeau de toată nebunia aia. Omu' însă se cheamă că e înţelept atunci când e cu băgare de seamă, aşa că mi-am scos pistolul şi l-am aţintit spre uşă.

– Afară, putorilor! strig. Uşurel, cu mâinile ridicate şi goale. Cine nu face cum zic, va fi împuşcat şi târtiţa o să i-o îndes în gura damei care mi-e mai la-ndemână.

Asta trebe să faci, să le sperii până-n măduva oaselor. Fără palavre d-alea galante. *Vai, da' ce şirag frumos aveţi! N-aţi vrea să fiţi aşa de amabilă încât să mi-l daţi?* Mai degrabă m-aş culca c-un porc din bătătură decât să rostesc astfel de prostii. La viaţa mea, am făcut una din astea două, da' n-am să vă zic care.

Uşa se deschide, mai întâi puţin, apoi de tot, şi un bărbat solid, cu burta mare, în haine albastre ca ceru', toate numai dantelă cu fir de aur, iese poticnindu-se.

Peruca îi stă strâmb pe cap, mişcată fără îndoială din cauza tremuratului, şi faţa îi luceşte de sudoare, în ciuda frigului de afară. Are aşa, la vreo cincizeci de ani, da' plânge ca un prunc smuls de la ţâţa mamei şi izbit de pereţi.

– Vă rog, zice el cu lacrimi în ochi şi muci la nas. Facem tot ce ne cereţi. Numai nu ne faceţi rău.

– Să nu vă fac rău? latru io la el. Ia uită-te în juru' tău, mă, smiorcăitulel Gărzile sunt moarte şi vizitiul ucis. Vrei să zici să nu facem rău ălora de sunt mai cu moţ decât servitorii?

Îmi vine să-i mai zic vreo două, da' nu mă lăsa timpul, şi-n plus, un tâlhar la drumu' mare nu trebe să se poarte ca un comediant.

– Ieşiţi cu toţii din trăsură! le ordon.

– Nu mai e nimeni înăuntru, în afară de soţia mea, zice grăsanu' plângăcios.

– Afară cu ea, dacă nu vrei ca-n trăsură să rămână o văduvă, îi răspund.

Pe vremea aia, eram isteţ foc.

Şi iat-o că iese, vă zic, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. N-are mai mult de optşpe ani, pielea albă, gât de lebădă, ochii verzi precum cele mai strălucitoare frunze în cea mai însorită zi din vara cea mai senină. Poartă o rochie din alea, la modă, care lasă să se vadă ditamai bucata din sânii mari. Ţine ochii în pământ şi, ca şi soţului, buzele îi tremură, da' buzele astea sunt roşii şi umede, numa' bune de sărutat.

Farting Dan îi aruncă o privire pofticioasă şi nici ea, nici bărbatu-său nu ghicesc dacă vrea să sfredelească o gaură în ea sau să le folosească pe alea pe care deja le are.

Îi arunc grăsanului un sac.

– Hai, umple-l. Monede, bancnote, bijuterii, tot ce ai. Înainte de a pleca, o să verific trăsura, şi, dacă dau peste ceva ce n-ai băgat în sac, îţi tai câte un deget pentru tot ce găsesc.

Am încă pistolul în mână, îndreptat spre ei, când îl aud pe Farting Dan că zice:

– Cred că trebe să mai zăbovim ceva timp.

Îl văd că se uită la femeie, aşa că e clar ce are în cap, numai că io-l fac să înţeleagă că n-avem timp de prostii.

– Ştii ceva, îi spun, păstrează-te pentru târfele tale. Aici nu-i locul potrivit.

– Punem pariu? zice şi se urcă pe cal, ca pentru a-mi da de-nţeles că puţin îi pasă de mine.

Între timp, nătărăii vâră în sac ce le cerusem. Grăsanul şi-a pus săculeţul cu bani şi îşi scoate cataramele de la pantofi. Dama îşi scoate şi ea inelele şi colierul.

Îl trimit pe soţ sus pe trăsură, s-arunce jos cuferele, au două, dintr-alea mari. Se deschid singure când cad în praf şi dintr-una se revarsă o groază de haine şi alte marafeturi. O fac pe frumuşica de nevastă-sa să le strângă şi să

le-ndese în sac, şi cum le tot mută de colo-colo, văd ceva lucios care sclipeşte-n soare de-mi ia ochii.

E o cutie cu încuietoare, cam la fel ca aia de-o am la mine acasă, cea pentru care mă zbătusem atâta, aia cu averea de s-ar putea zice că nici nu există, din moment ce nu puteam să pun laba pe ea. E din acelaşi soi, cu acelaşi desen în filigran pe partea metalică. Asta e însă mult mai mică, aşa, cam de două ori cât pumnu' meu, da' încuietoarea pare la fel de mare, prea mare pentru o lădiţă. Aşa că acu' am altceva în cap, o treabă mai de seamă decât frumoasa domniţă.

– Ce-i în lădiţă? îl întreb pe soţ.

– Bancnote, îmi zice cam fără chef.

E totuşi un tip de ispravă şi merită, în felu' lui, o pălmuţă la fund.

– Dă-mi cheia, îi poruncesc.

Clatină din cap şi-mi zice:

– N-o am.

– Da' unde-i?

– Nu mai e. Bancnotele erau prea valoroase, aşa c-am distrus cheia.

– Atunci cum dracu' le scoţi d-acolo? urlu la el.

Vă zic, era o întrebare cât se poate de rezonabilă şi demnă de a fi pusă cu voce tare.

– Am un om, singurul din lume care poate deschide o încuietoare Domal, îmi zice. Şi arată spre Phillip vizitiul, care zace grămadă pe jos, într-o baltă de sânge ce luceşte-n soare aproape la fel de tare ca lădiţa metalică.

Acu', asta-i ceea ce se cheamă ironie. Farting Dan i-a scos creierii din cap singurului om în stare să deschidă lădiţa asta, plus aia de-o aveam la mine acasă. Mă holbez la grămada de carne şi deodată ceva ciudat se-ntâmplă. Phillip tresare, de parcă m-ar fi auzit şi mi-ar fi dat în grabă replica pe-o scenă.

Cu pistoalele încă îndreptate asupra celor doi porumbei, mă uit mai înde-aproape la Phillip. Are părul încâlcit de-atâta sânge, da' capul nu-i crăpat. Se pare că Farting Dan, cu toată forţa lui, nu i-a făcut cine ştie ce stricăciuni.

Ce trebe să fac e să-l duc pe Phillip la mine acasă şi să-l îngrijesc cum oi putea io mai bine, pân' ce-o să poată să-mi deschidă lada. Asta ar face un om cu scaun la cap.

Farting Dan lipseşte cam de multişor, aşa c-arunc o privire-n jur, da' nu văd nimic. Pe urmă, cu pistoalele încă aţintite spre cei doi porumbei, îmi furişez ochii în spate. Dacă plângăciosu' şi nevastă-sa şi-ar fi pus în cap să mă doboare, atunci ar fi fost momentu' ăl mai potrivit, căci am zăbovit asupra scenei mai mult decât s-ar fi cuvenit s-o facă un tip deştept.

Ce anume mi-a atras atenţia? Farting Dan. Era, aşa cum v-am zis, în spatele meu. În spatele meu şi legat de un pom. Avea ochii deschişi şi gura deschisă. Şi, deşi eram la vreo 30 de metri de el, aş putea să jur că şi gâtu' era deschis, aşa plin de sânge cum era, la fel de pătat ca jacheta şi cămaşa de pe el.

Câtă cruzime! Ce răutate! Oricine ar fi văzut scena şi-ar fi dat seama că ideea nu fusese atât să-i facă rău lui Farting Dan, deşi îi făcuse, şi încă din plin, cât

să-i bage în sperieți pe privitori. Părea o răfuială în toată regula și în acea clipă am știut că un singur om era capabil de așa ceva. Benjamin Weaver, care-și pusese-n cap să se răzbune.

– De ce naiba nu mi-ai zis ce se petrece? l-am luat la rost pe grăsan.

– Dar n-am văzut nimic, se smiorcăi el. Eram prea ocupat să strâng lucrurile pentru tine.

– Atunci o să mori, am spus, pentru că asta era o jignire din alea de se pedepsesc cu moartea, și nu neapărat a celui care comisese crima.

Mâna care ținea pistolul mi-a fost însă oprită de o voce:

– Lasă-l în pace, Fischer. Întoarce-te și înfruntă-mă, dacă ești bărbat.

M-am întors și l-am văzut, călare pe un cal, cam la jumătatea distanței dintre mine și trupul fără viață al lui Farting Dan. Eram departe și nu-l văzusem de mai bine de un an, da' l-am recunoscut imediat. Era Benjamin Weaver, tipu' de-l omorâse pe Ruddy Dick. Ținea în fiecare mână câte un pistol ațintit spre mine.

La distanța aia, pistoalele n-ar fi făcut față, așa că dă pinteni calului și se-ndreaptă spre mine.

– E timpu' să plătești pentru ce i-ai făcut lui Thomas Lane, îmi zice.

Eram hotărât să par că nu mi-e teamă, deși tremuram din toții rărunchii.

– Ce i-ai făcut lui Farting Dan? îl întreb. El n-a avut nimic de-a face cu amicu' tău cel mic și drăgălaș.

– Las c-am văzut ce de rele ați făcut amândoi, zice el, trufaș ca un lord. Merita să moară, și tu la fel.

Țineam pistoalele ațintite unu' împotriva celuilalt. El avea două, eu unu', da' al meu fusese curățat și încărcat de răposatul Farting Dan, ăl mai tare om în pistoale, așa că eram în avantaj și puteam să trag înaintea lui. O singură lovitură norocoasă, și totu' s-ar fi isprăvit.

Am tras când era cam la un metru de raza de bătaie. A tras și el, aproape simultan cu mine, numai că io cu folos. Nu suficient de bine pe cât aș fi vrut. Nu l-am nimerit decât în umăr, da' s-a clătinat spre spate și a tras în sus.

Weaver s-a prăvălit de pe cal. Atunci am știut că sosise momentul.

– Tu! i-am strigat grăsanului. Urcă-l pe calul meu!

Am gesticulat cu un alt pistol spre trupul prăbușit la pământ și nemișcat al lui Phillip.

Grăsanul m-a ascultat și, în mai puțin de treizeci de secunde, eram cu vizitiul pe cal. Weaver se lupta să se ridice de jos. Se ținea cu mâna de umăr și părea că sângerează puternic. Îl nimerisem probabil într-un vas de sânge, ceea ce nu făcea decât să-mi ușureze treaba, da' n-aveam de gând să las nimic la voia întâmplării.

Am trecut în fugă pe lângă el, călare, și am golit pistolul în el, după care am întins-o la drum, cu prizonierul meu legănându-se pe cal, ca un sac de rahat, mare și plin de sânge.

Până la casa mea din Londra era un drum de mai bine de trei ore. Nici dac-aş fi pus totu' la cale, n-aş fi nimerit mai la ţanc, căci se înnoptase de-a binelea când am intrat în oraş, da' nu era încă aşa de târziu încât prezenţa mea să atragă atenţia. În plus, o fi având Londra multe păcate, da' şi reputaţia că-i un loc în care nimeni nu se miră când te vede călărind cu un tip prăbuşit peste cal. În fond, sunt multe alte lucruri care-ţi pot lua ochii. Strigătele femeilor care vând creveţi şi stridii, ale plăcintarilor, ale târfelor şi negustorilor de mărfuri păcătoase. Nătărăii care mână trăsurile prea repede pe străzile înguste, fermierii care-şi duc porcii la piaţă. Străzile erau pline de oale de noapte golite, coteţe şi cai morţi şi tăiaţi de cerşetori pentru masa de prânz. Cerul Londrei era plin de fum şi cărbune, iar oamenii se grăbeau, erau mânioşi şi temători. Aşa că toată lumea era ocupată şi nimeni nu-mi dădu nici pic de atenţie, de parcă n-aş fi fost decât o biată muscă bâzâitoare.

Locuinţa mea e-n Hockley in the Hole[1], şi-n încâlceala aia de şandramale, fără adrese şi adesea şi fără străzi, nimeni n-avea cum să mă găsească, decât dacă-l conduceam io. Iar proprietarul, care m-a văzut târându-l pe Phillip sus pe scări, n-avea să mă dea de gol. Îi cumpărasem tăcerea. Mai mult, mi-a dat o mână de ajutor să-l car în cameră, unde l-am trântit pe podea. Şi ca să fiu sigur că totul avea să meargă şnur, i-am dat proprietarului o monedă şi l-am lăsat să plece-n plata Domnului.

N-aveam cine ştie ce în casă, era doar un loc de odihnă; în rest, locuiam în taverne, bordeluri şi împreună cu damele de stradă. N-aveam decât un pat sărăcăcios, şi ceva mobile pe care să m-aşez şi să-mi pun picioarele când mâncam. Nu agăţasem nimic pe pereţi, n-aveam covoare pe podeaua crăpată şi nici perdele care s-acopere ferestrele sparte.

Pe drum, observasem că Phillip nu mai sângera la cap şi răsuflarea lui mi s-a părut destul de regulată, ceea ce mi-a dat speranţe. Am aprins nişte lămpi cu ulei pentru a avea lumină. Apoi am înşfăcat găleata cu apă în care mă spălasem dimineaţa şi-am aruncat apa peste Phillip. S-a trezit imediat. A mormăit, a tuşit şi a scuipat. P-ormă îl văd că-şi deschide ochii.

Am aţintit pistolul spre el.

– Scoală-te!

S-a sculat şi şi-a dus mâna la cap, da' şi-a retras-o iute.

– Aflu că ştii să deschizi o încuietoare Domal.

A dat din cap, încuviinţând, şi efortul ăsta cât p-aci să-l facă să leşine, aşa că se părea că, numai printr-un miracol, nenorocitu' ăsta rănit avea să poată să deschidă lada-n noaptea aia.

Am dat la o parte cu oareşce greutate, că eram obosit mort, un scaun mare şi neobişnuit de greu, de-l ţineam pe lângă perete, apoi am deschis dulapul secret unde-mi ţineam bunurile cele mai de preţ. Şi printre ele, de fapt singurul

[1] Cartier londonez, locuit în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea de tâlhari şi prostituate, loc unde se ţineau lupte de câini şi de tauri (n. tr.).

lucru de valoare ce-l aveam atunci în casă era lada aia de care v-am tot zis. Spre deosebire de cea din sacul cu prada din acea zi, asta era cam de mărimea unui trunchi de bărbat şi grea, deşi n-aveam cum şti ce conţine judecând după cum arăta.

M-am aşezat pe podea, lângă tip, şi el a privit ameţit spre ladă.

– Deschide-o, i-am zis.

– Nu, mi-a răspuns cu o voce surprinzător de tare.

Am aţintit pistolul spre el.

– Fă-o!

– Dacă mă omori, asta n-o să te ajute s-o deschizi.

– Aşa e, da' nişte plumb în picior te-ar face probabil ceva mai cooperant.

Apoi tipu' a făcut un lucru neobişnuit pentru un individ cu capu' spart. S-a ridicat în picioare şi a rămas aşa, uitându-se la mine, cu ochii limpezi şi fără să se clatine pe picioare. Probabil că, la urma urmei, rănile nu erau aşa de grave pe cât păruseră sau pe cât voise el să mă facă să cred.

Io eram însă la doar câteva palme de el şi c-un pistol în mână, stăpân pe situaţie, cum s-ar zice, şi dacă el n-o credea, aveam să-l fac să-nţeleagă.

– Deschide-o, îi spun din nou, sau dacă nu, o să-ţi pară rău.

Mi-a zâmbit, un zâmbet plin de încredere şi, da, vă zic, şi de plăcere. Ce mai, tipu' se distra pe cinste.

– Nu ştiu s-o deschid, zice el.

– Atunci o să-ţi amintesc io, îi spun şi trag cu pistolul drept în genunchiul lui.

Acu', o rană de asta îi putea pricinui atâta durere cât să nu-şi mai poată face treaba, da' io am văzut, şi asta nu o dată, că un om împuşcat în picior face tot ce trebe, numai de teamă să nu păţească aceeaşi chestie şi la celălalt picior.

Prin norul de fum şi mirosul de praf de puşcă, am văzut că omu' meu, care ar fi trebuit să se prăbuşească, era tot în picioare. N-avusesem cum să ratez de la o distanţă aşa de mică. Pe podea nu se zăreau semne, şi totuşi nu-l atinsesem şi nici măcar nu se clintise când trăsesem.

– Pistolul tău e descărcat, zice el. Al meu însă nu e.

A scos din buzunar o armă mare, pe care a aţintit-o spre pieptul meu.

– Aşază-te, spune tipu', făcându-mi semn spre scaunul mare şi greu.

Vă zic, nu m-am pierdut cu firea. Şi nici nu m-am dat bătut, da' n-aveam de ales şi l-am ascultat. M-am aşezat. A scos din buzunar o bucată de sfoară groasă.

– Leagă-te de scaun. Şi nu-ncerca să mă duci de nas, te rog. O să stau cu ochii pe tine şi ştiu să deosebesc un nod făcut ca lumea de unu' de mântuială.

Am bâjbâit, făcându-mi de lucru cu sfoara.

– Ascultă aici, Phillip. Am o grămadă de bani la mine. În loc să fim duşmani, hai s-ajungem la o înţelegere, cum s-ar zice.

N-a mai spus nimic până ce-am terminat treaba cu sfoara. Voisem io să fac un nod slab, dar nu m-a scăpat o clipă din ochi. Aşa c-am bănuit că nu-şi pusese-n cap să mă ucidă cu sânge-rece şi deci îmi puteam cumpăra libertatea cu niscaiva arginţi.

Odată ce m-am legat de scaun, mi-a zâmbit, da' cu un zâmbet dintr-ăla drăcesc.

– Numele meu nu e Phillip, zice. Presupun că nu m-ai văzut la faţă când m-ai doborât, acu' un an şi jumătate, şi prin urmare n-aveai cum să mă recunoşti azi.

Tăcerea s-a aşternut în încăpere. Era acea tăcere care urmează la teatru, după o mare revelaţie, când până şi prostimea de la parter îşi ţine gura ca să vadă ce secrete sunt date la iveală pe scenă. Şi io tocmai ce trăiam un astfel de moment. Un moment teatral, în care lucruri ce fuseseră pân-atunci ascunse ies la lumină.

– Thomas Lane, am spus. Am crezut c-ai murit.

– Nu. Thomas nu e mort, numai că io nu-s Thomas. Ne-ai confundat între noi, după cum am şi plănuit. Io mi-s Benjamin Weaver.

– Păi, atunci, tipu' pe care l-am bătut..., zic io.

– Ăla eram io, şi când ne-am întâlnit întâia dată tu m-ai confundat cu Thomas. Thomas avea atunci nişte necazuri şi i-a convenit ca lumea să creadă c-a murit. Aşa c-am împrăştiat zvonul că l-ai ucis, şi pentru a face lucrurile şi mai credibile, tot el a venit cu ideea că io te-aş căuta, chipurile pentru a răzbuna o crimă care n-a avut loc.

Am început să mă bâlbâi, în capu' meu totul era de-acu' vraişte.

– Bine, zic, da' dacă nu l-am omorât pe Lane, atunci de ce te-ai dat peste cap ca să te răzbuni pe mine?

A zâmbit din nou.

– Nu-i răzbunare, Fischer, e o chestie de afaceri. Vezi tu, am găsit o cale mai bună de a câştiga bani. Nu mai sunt tâlhar de drumu' mare, ci vânător de hoţi. Am fost angajat de proprietarul acestei case de bani să i-o găsesc. Cum tu n-ai spus nimănui unde locuieşti, nici măcar tovarăşilor tăi, n-am avut de ales decât să te fac să m-aduci aici de bunăvoie. Jaful ăsta la drumu' mare, io l-am pus la cale. Te-am lăsat să crezi c-a fost ideea ta, când de fapt eu te-am dus de nas pe tine.

– Nu eşti decât un fătarnic şi ăl mai mare nenorocit din toţi pe care i-am cunoscut la viaţa mea. Ai lăsat să moară toţi oamenii ăia numai ca să găseşti lada?

A izbucnit în râs.

– Nimeni n-a murit. Şi nici măcar n-a fost rănit. Nu te-ai mirat că nu m-ai nimerit când ai tras asupra mea? Tovarăşu' tău n-a pus gloanţe în pistol. Te-am amăgit cu arme neîncărcate şi sânge fals, din recuzita de la teatru.

Şi atunci, peste mirosul de praf de puşcă am simţit altceva. O duhoare de ouă stricate, carne putrezită şi dinţi nespălaţi. Şi-n încăpere intră Farting Dan, însoţit de Thomas Lane.

– Ştiam că ţii lada în cameră, zice Farting Dan, numai că tu nu spuseseşi nimănui unde stai, aşa că n-aveam cum să vând pontul. Îţi ştiam însă drumu', aşa că Thomas şi cu mine am luat-o călare înaintea ta şi p-ormă ne-am oprit şi te-am aşteptat să treci. Erai aşa de grăbit s-ajungi acasă şi-atât de sigur că scăpaseşi, că nu ne-ai observat.

– M-ai trădat! am urlat la Farting Dan. De ce?

– Pentru bani, zice el, ridicând din umeri.

– De, spun io, ăsta-i un motiv al naibii de bun şi nu pot să-ţi port pică.

– Acu', îi zice Dan lui Weaver, ia-ţi lada şi întinde-o. Aşa ne-am înţeles şi mă aştept să-ţi respecţi cuvântu'.

Weaver dă din cap.

– Mi-ar plăcea să te aduc în faţa justiţiei, Fischer, dar trebuie să-mi ţin promisiunea, spune el. Te sfătuiesc însă ca de-aici înainte să nu-mi mai ieşi în cale.

După care saltă lada şi iese cu tovarăşu' lui.

Aşteptăm în tăcere, până ce paşii grei coboară scările. Auzim uşa trântindu-se. Farting Dan se duce la fereastră şi se uită pe geam, iar io mă uit la el. Apoi se-ntoarce spre mine şi sparge tăcerea.

– Nu-i prea strânsă sfoara, nu?

– Io însumi m-am legat, răspund.

– Eşti bine? Stai comod?

– Tacă-ţi fleanca şi vino de mă dezleagă. Ai pus mâna şi pe ultima sumă?

Taie sforile cu cuţitul.

– Încă zece guinee, cum a fost învoiala.

Cu mâinile dezlegate, mă ridic şi-mi frec încheieturile.

– O grămadă de prostii pentru douăzeci de guinee, zic. Mai ales dacă stai să te gândeşti că lada aia trebe să fi valorat de sute de ori mai mult.

– Douăzeci de guinee e mai bine decât nimic, şi atâta ar fi făcut lada dacă nu reuşeam s-o deschidem. Şi-n plus, fără să ne temem c-o s-ajungem la spânzurătoare sau c-o s-avem de-a face cu tăinuitorii. Nu-i rău, după părerea mea.

Avea dreptate, vă zic io. Farting Dan, amicu' ăsta al meu, era un tip practic şi deştept. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap un asemenea plan. Da' ăsta era Dan. Gânditorul. Şi omu' care trăgea mereu vânturi.

Gregg Hurwitz

CA ADJUNCT AL ŞERIFULUI, însărcinat cu transportarea condamnaţilor şi prinderea fugarilor, Tim Rackley, protagonistul lui Gregg Hurwitz, se află zilnic în preajma închisorilor. *Clauza de ucidere*, primul thriller din seria Rackley, debutează cu momentul în care eroul află de asasinarea fetiţei sale în vârstă de şapte ani. Începând cu acest moment, este atras într-o grupare obscură, formată din oameni care îşi caută dreptatea în afara legii. *Programul* ni-l înfăţişează pe Rackley angajat s-o găsească pe fiica unui important producător de la Hollywood şi infiltrându-se într-o sectă ucigaşă, care se ocupă cu dobândirea controlului asupra minţilor.

În *Depanatorul*, următorul thriller din seria Rackley, şeful unei bande criminale de motociclişti evadează pe autostrada pe care era dus de la tribunal la închisoare. În mod cert, tema recurentă în romanele lui Hurwitz este modul în care oamenii îşi fac dreptate pe cont propriu – sau ideea de dreptate pusă faţă în faţă cu cea a legii – iar fiecare carte îi oferă oportunitatea unei noi perspective. Ca să se documenteze pentru un volum din seria Tim Rackley, Hurwitz a petrecut ceva timp după gratii şi a cunoscut persoane care au de-a face cu sistemul penitenciarelor.

Vreme câinoasă este o povestire inspirată de această experienţă.

VREME CÂINOASĂ

ERA UN BĂRBAT DE O FRUMUSEŢE SENZUALĂ, cu părul lins şi pieptănat pe spate, pe după urechi, şi muşchi puternici, vizibili sub cămaşa albă, cu nasturi de sus până jos, pe care o purta pe deasupra pantalonilor şi cu mânecile suflecate până la coate. Se strecurase tăcut în Frankie's Furlough[1], împins parcă de la spate, spre capătul îndepărtat al sălii, de o pală de vânt muşcător, pătrunsă în bar când deschisese uşa. Clădirea şubredă se iţea de după un troian de zăpadă, la marginea autostrăzii, ca şi când cineva ar fi azvârlit-o acolo. Înăuntru mirosea a rumeguş, care era împrăştiat pe podea, pentru a absorbi băutura vărsată şi glodul adus de pantofii clienţilor.

---

[1] În engleză, *furlough* înseamnă permisie. Denumirea barului s-ar traduce ca *Permisia lui Frankie* (n. tr.).

Frecventată de camionagii, adepți ai metodelor în 12 pași[1], care căzuseră pe scară, și mai ales de gardienii de la închisoare, Furlough devenise un soi de instituție a autostrăzii, încă de când Frankie se pensionase din slujba pe care o avusese la pușcărie și reușise să ridice cele patru ziduri și un acoperiș de o eficacitate discutabilă, pentru ca apoi să aducă o masă de biliard acoperită cu pluș roșu. Frankie se descurcase bine, deși nu s-ar fi zis, după cum arăta locul.

Iarna lăsase dezgolit peisajul din jur, copacii împungând nămeții, ca niște pari bifurcați. Gerul năprasnic din Michigan redusese drastic orice semne de viață: nu se vedeau decât un magazin de băuturi de cealaltă parte a drumului, o stație de benzină închisă demult și un refugiu înclinat, cu prundiș, unde se adăposteau cei care ieșiseră din local prea beți pentru a mai urca la volan. Și apoi, drumul drept, de vreo cincisprezece kilometri, care ducea spre nord, către singura instituție de oarecare importanță din ținut, Penitenciarul de Stat pentru Bărbați Upper Ridgeway, care se înălța inconfundabil din spatele unor cedri albi, aidoma unui secret pe care nimeni nu se obosise să-l ascundă.

Laura termină de șters o halbă cu șervetul, privindu-l cu atenție pe străinul din capătul sălii. Intrase șchiopătând ușor, ceea ce o intrigase. În plus, își ținea ochii ațintiți asupra barului din furnir lăcuit de mesteacăn, și nu spre sânii (punctul ei forte, dacă ar fi să judecăm după ocheadele care i se aruncau) sau spre fundul rotunjor, dar încă ferm, al proprietarei de treizeci și șase de ani. Laura mai știa că n-avea trăsături urâte, dar vârsta își pusese amprenta în ridurile din jurul ochilor și în linia maxilarului. Și în pielea gâtului. Se resemnase, oricum n-avea ce să facă. Bărbatul părea mai tânăr decât ea – spre treizeci de ani, socoti Laura –, dar avea tenul palid, aproape nesănătos, al celor obișnuiți să trăiască în locuri mai calde.

Străinul își sorbea tacticos băutura, cu înghițituri mici, învârtind sticla în mâini, de parcă nu mai văzuse o bere în viața lui. Atitudinea contemplativă era o raritate la Frankie's Furlough. În schimb, un alt client, Rick Jacobs, își dădea ifose, în timp ce lovea bilele sale pline[2] de cele dungate ale lui Myron. Piept bombat, îmbrăcat într-un tricou călduros, barbă, vânător de weekend – Rick era copia la indigo a unei copii. Când intrase în Asphalt Cruisers[3], ceruse să i se spună Spike[4]. Porecla nu prinsese, în ciuda eforturilor sale. Îi plăceau glumele rasiale, râgâia zgomotos și intra în fibrilație dacă stătea treaz mai mult de patruzeci de minute după ce bea o sticlă de Glenlivet[5]. De aceea se și afla

---

[1] Aluzie la metoda folosită în terapie (scara în 12 pași) de alcoolici, pacienți care suferă de depresii, manii, excese de furie etc. (n. tr.).

[2] Referire la Bila 8, joc de biliard în care loviturile sunt anunțate. Se folosesc 15 bile țintă și o bilă albă. Un jucător trebuie să introducă în coș bilele numerotate de la 1 la 7 (culori pline), în timp ce adversarul său joacă bilele de la 9 la 15 (dungate) (n. tr.).

[3] Club de motocicliști (n. tr.).

[4] În engleză, cui, crampon, țeapă, spin, vârf (n. tr.).

[5] Marcă de whisky *single malt*, foarte populară în SUA (n. tr.).

aici, pe un viscol care îi ţinea pe toţi închişi în casă, cu excepţia Laurei, care ar fi fost în stare să sape cu mâinile o cărare prin zăpadă, pentru a lua o gură de aer proaspăt, după orele petrecute îngrijindu-şi tatăl, şi a lui Myron, pe care Rick îl atrăsese aici, fără nici o îndoială, pentru a-i ţine companie şi a-l face să pară mai bărbat. Nişte oameni de treabă, de la ţară, Rick şi Myron, totdeauna gata să râdă la o glumă bună sau să sară la bătaie.

Rick se odihnea, cu fundul în dreptul şemineului în care Laura arunca mereu lemne. Tatăl ei construise cu mâinile lui soba din cărămidă, o realizare care îi demonstra masculinitatea şi de care îi amintea cel puţin o dată pe săptămână, pe vremea când conducea barul, deşi abia dacă o folosise în câteva rânduri. Nu era adeptul ideii că după ce băgai bani în ceva trebuia să-i dai foc; era un bărbat cu trăsături parcă tăiate în piatră, puternic şi acum, la bătrâneţe, şi care-şi petrecea timpul bocănind prin casă, îmbrăcat în jacheta din lână de Shetland, cumpărată cu mulţi ani în urmă, în 1967, din Montréal, într-o excursie făcută cu ocazia Expoziţiei Universale.

Străinul îi surprinse privirea şi făcu un semn cu degetul spre sticlă. Laura se îndreptă spre el, trecându-şi palma uşor peste tejghea.

– Încă una?

– Nu, doar un pachet de Marlboro roşu.

– Fără băutură la volan, zise ea, aruncând pachetul de ţigări pe tejghea. Bună alegere. Vei sfârşi de cealaltă parte a gratiilor.

Străinul se înclină spre spate, cu un mic rânjet întipărit pe faţă.

– E aşa de evident? întrebă el.

Laura se aplecă peste bar (oferindu-i ocazia de a-i admira decolteul şi remarcând cu satisfacţie că străinul nu profitase prea mult de şansă), aruncând o privire plină de înţelesuri spre bastonul de cauciuc prins de curea.

– Bastonul şi cizmele Galls[1] te-au trădat. Lucrez aici de mult. Oi fi tu drăguţ – zâmbetul străinului se lăţi –, dar recunosc tiparul. Eşti nou sau transferat?

În ochii lui de un albastru spălăcit se ivi o nuanţă jucăuşă.

– De unde ştii că sunt nou-venit?

– Pentru că nu te-am mai văzut pe aici. Ce naiba, doar nu degeaba ne numim *Furlough*. Până şi deţinuţii ştiu de noi. Asta e, dacă suntem pe autostradă.

Aruncă floricelele de porumb râncede la gunoi şi băgă vasul de lemn înapoi în dulap.

– Aşa că, te mai întreb o dată, frumosule, eşti nou sau transferat?

– Nou.

Îi întinse o mână bătătorită.

– Brian Dyer.

– Laura Hillman.

Arătă spre firma cu neon atârnată deasupra oglinzii ruginite. N-o reparaseră de ani de zile, şi din reclamă rămăseseră doar câteva litere: *F nk e Furl gh*.

---

[1] Marcă de cizme cu care sunt dotaţi gardienii din penitenciare în SUA (n. tr.).

– Sunt fiica lui Frank. Crede-mă, am ceva experienţă în domeniu.

Îşi aruncă părul pe spate, lăsând câteva şuviţe să-i cadă pe faţă.

– Tot te mai simţi prost?

– De ce să mă simt prost?

– Văd că nu porţi jacheta de uniformă, cravata maro oribilă şi pantalonii gri. Ţi-ai schimbat hainele în vestiar, chiar dacă pe acolo bântuie un curent care-ţi face – un semn delicat cu mâna – să se retragă de tot, ca să zic aşa. Asta se întâmplă când eşti gardian, lumea vorbeşte vrute şi nevrute pe seama ta, eşti stânjenit, aşa că preferi să-ţi laşi uniforma la închisoare.

Străinul zâmbi din nou şi Laura simţi o căldură învăluindu-i trupul, răscolind acea parte din ea care tânjea de prea mult timp după o mângâiere – sau o speranţă. Deşi şemineul se afla la mai bine de patruzeci de metri depărtare, o picătură de sudoare stătea atârnată în părul lui. Laurei îi făcu plăcere să vadă că trăia atât de intens senzaţia de căldură.

Bărbatul clătină din cap.

– Şi ce altceva? Vreau să spun, în afară de faptul că eşti, în mod clar, mai deşteaptă ca mine. Există vreun domn Laura?

Rick dădu ocol mesei de biliard, apropiindu-se de ei şi dând cu prea multă cretă pe tac. Myron abandonase jocul şi părăsise barul clătinându-se pe picioare, pentru a-şi lua porţia zilnică de săpuneală de la Kathy, în timp ce Rick îşi consuma ultimii stropi de energie încercând de unul singur diverse şmecherii. De când Frankie avusese ultimul atac de cord şi Laura servea la bar în weekend, îşi luase obiceiul de a rămâne până ce plecau ultimii clienţi.

Zgomotul puternic al bilelor fu urmat de exclamaţia sa de satisfacţie.

Laura se aplecă înainte, coborându-şi vocea.

– Nu-mi stă bine în albastru[1], aşa c-am urmat tradiţia familiei şi m-am măritat imediat ce-am terminat liceul. Domnul Laura tocmai absolvise Academia. Şi ştii ce se spune – că atunci când devii ofiţer de penitenciar primeşti trei lucruri.

– O maşină, un baston de cauciuc şi un divorţ, răspunse Brian.

– Am încercat doi ani, ca perioadă de probă, aşa cum se face. De atunci, sunt singură.

– Nu chiar aşa de singură, interveni Rick, stând aplecat asupra bilei 13, care refuzase, trei lovituri la rând, să intre în coş.

– Mulţumesc, Spike.

Rick mormăi şi reveni la frecarea tacului cu cretă.

– Ce-i cu tatuajul ăsta?

Laura îşi lăsă mâna pe cerneala albastră, spălăcită, de pe antebraţul lui Brian şi bărbatul tresări uşor. Pielea lui era caldă şi moale, iar femeia simţi o senzaţie inexplicabilă de excitare la atingerea ei.

În spatele lor, tacul zgârie pluşul uzat al mesei:

– Fir-ar al dracului! se auzi vocea lui Rock.

---

[1] Aluzie la uniforma de poliţist (n. tr.).

O pală de vânt pătrunse rapid în sală, în timp ce uşa se trânti de perete, după care rămaseră singuri.

– Tatuajul, reveni Laura, urmărind cu degetul silueta albastră a femeii de cerneală.

– Nu-mi amintesc cum de m-am căpătuit cu el.

– Pare o poveste marinărească.

– Nu tocmai.

Brian îşi feri privirea, strângând din buze, şi Laura simţi tristeţea şi furia din glasul lui.

– S-a întâmplat în cursul unei beţii de opt zile...

– De după...?

Femeia îl îndemnă să continue, vorbindu-i aproape şoptit, cu o voce puţin îngroşată de presimţirea că avea să-şi regrete curând indiscreţia.

– Moartea soţiei. Era însărcinată în trei luni. Un şofer beat. Fusese iubita mea din liceu. Eram împreună de patru ani şi nu ne mai împăcam atât de bine – mă rog, ne gândiserăm că un copil avea să schimbe lucrurile – dar, oricum, era o parte importantă din viaţa mea.

Înclină sticla de bere şi o duse la gură, dar era goală.

– Asta e, altă poveste lacrimogenă. Tot ce-ţi lipsea.

Mâna ei se odihnea în continuare pe braţul lui, şi Laura nu şi-o mai retrase. Gestul i s-ar fi părut acum nepotrivit. Îi plăcea atingerea, senzaţia pe care i-o dădea pielea lui. În acel loc, mâinile lor erau puţin umede şi sudoarea li se amestecase. Căută cuvinte care să nu pară banale. Se gândi la fetus, la zgomotul de metal zdrobit al maşinii, la şchiopătatul lui Brian.

– Cum îţi revii după aşa ceva?

– Dar oare mi-am revenit? zise bărbatul şi râse sănătos, ca şi cum ceea ce spunea îl amuza. Mult timp am fost la pământ şi când m-am ridicat, în cele din urmă, m-am înscris la Academie. După aşa ceva, poţi să înnebuneşti sau dimpotrivă. Linia de demarcaţie e... – îşi ridică degetul mare şi arătătorul, apropiindu-le la câţiva milimetri. M-am gândit că viaţa ordonată o să mă ajute să mă pun pe picioare. Aşa că am parte de ordine. Am un loc de muncă în care oamenii îşi ţin maşinile la umbra unui turn de supraveghere şi blochează volanul cu bastonul de cauciuc. Un tip pe care-l cunosc, unul Conner...

– A, îl ştiu.

– A sudat o încuietoare la sufertaşul metalic pentru mâncarea de prânz, ca să poată să-i pună lacăt. Nu glumesc.

– Da, tipic pentru Conner.

– Suntem de fapt cu toţii prizonierii unei paranoia generalizate. Dar ştii ceva? Aş minţi dacă ţi-aş spune că metalul nu mă linişteşte. Şi colţurile drepte. Şi soneria, după care poţi să-ţi potriveşti ceasul. Într-o bună zi, o să plec de aici, n-am nici o îndoială, şi o să mă duc într-un loc cu climă mai caldă şi îmi vor lipsi toate astea. E... un soi de armură.

– O armură de care ai avut nevoie.

– Da, aşa e. Am avut.

Laura se trezi foarte aproape de el, poate la vreo două palme distanţă – bărbatul îi vorbise pe un ton liniştit, trăgând-o spre el, şi pentru o clipă îşi închipui că buzele li se vor întâlni. Necazurile lui erau pe potriva propriei ei dezamăgiri în viaţă. Fusese copil unic şi crescuse fără mamă, în mijlocul unei câmpii mereu îngheţate. Încercase să scape, să ajungă cel puţin până în Detroit, dar îşi făcuse alegerile mult prea de tânără, şi după ce căsnicia ei eşuase, se împotmolise aici, ca o pasăre împuşcată în aripă. Avea numai douăzeci de ani la acea vreme, dar de atunci nu găsise curajul de a risca, de a lua totul de la capăt.

O singură dată, fusese în Florida – la Disneyland, cu Sue Ann –, dar nu putuse să-şi ia zborul şi dormise întotdeauna în camera în care copilărise, cu excepţia scurtei căsnicii. Şi chiar şi atunci nu plecase prea departe, doar la vreo cincisprezece kilometri, dincolo de vâlcea. Asta se întâmplase cu un deceniu şi jumătate în urmă. Şi de atunci viaţa ei se consumase în glume făcute cu camionagii, jocuri de bilard cu ofiţerii de la penitenciar şi câte o tăvăleală când şi când, numai din dorinţa de a putea simţi un pic de căldură. Dar până şi micile ei indiscreţii o costaseră chicoteli pe seama ei în biserică şi priviri acuzatoare aruncate de tatăl ei, devenite acum, după ce partea stângă a feţei îi paralizase, nişte grimase, însoţite de spuma albă adunată în colţul gurii. Murmurul dezaprobator care se isca la orice apariţie a ei o durea profund, dar se hotărâse, cu mult timp în urmă, să-şi caute sprijin şi plăcere oriunde ar fi putut găsi şi să-i dea dracului pe toţi ceilalţi.

De câţiva ani începuse să pună bani deoparte, în speranţa că o vor ajuta să plece din Upper Ridgeway sau măcar din casa părintească. Sau poate – o idee aproape prea dureros de optimistă pentru a-şi putea permite să creadă în ea – să-şi facă un cămin al ei, alături de cineva. Numai că radarul ei se stricase, aşa cum îi plăcea lui Frankie să-i spună. Vedea în bărbaţi ceea ce voia să vadă şi, cel puţin în ultima vreme, nici măcar atât.

Brian îşi ridică o mână (incredibil de caldă) spre obrazul ei, sprijinindu-se cu cotul de bar, astfel încât să-i cuprindă toată faţa în palmă, apoi uşa se trânti brusc de perete şi un bărbat cu o puşcă năvăli înăuntru, aţintind-o spre ei şi ţipând atât de tare încât împroşcă salivă.

– Seiful – ştiu că ai un seif, deschide-l acum!

Laura se dădu înapoi, proptindu-se de geamul vitrinei din spate, în timp ce o sticlă de triplu sec săltă de două ori pe podea şi se rostogoli apoi fără zgomot. Brian rămase pe taburet, privind în faţă, într-un calm desăvârşit, rod al experienţei îndelungate, cu mâinile puse la vedere, pe tejghea. Ochii îi erau aţintiţi în faţă; părea că urmăreşte mişcările individului prin oglinda din spatele ei.

Omul cu puşca purta mai multe tricouri cu mânecă lungă, puse unul peste altul. Zăpada şi transpiraţia îi încâlciseră părul moale şi blond, lipindu-l de ţeastă. Bărbatul se scotoci în buzunar şi scoase o cutie de mărimea unei cărţi

de credit, asemănătoare unui Play-Doh[1] bej, ţinându-şi ochii fixaţi asupra Laurei.

– Mişcă-te, căţea.

Bărbatul îl împunse pe Brian în umăr cu puşca.

– Şi tu, ridică-te şi...

Brian se răsuci cu taburetul şi îl lovi pe bărbat cu pumnul în burtă. Bărbatul se încovoie şi puşca se declanşă o singură dată. Brian se clătină în faţă, gemând.

Străinul se retrase cu spatele spre uşă, ţipând:

– Nenorocitule! Idiot nenorocit ce eşti!

Clopoţelul de la intrare sună, vântul năvăli pe uşă şi bărbatul se făcu nevăzut.

Laura sări peste tejghea. Scrâşnind din dinţi, Brian îşi scoase cizma şi o aruncă în şemineu. Şoseta, îmbibată de sânge, scoase un sunet ca de descojire, când şi-o smulse de pe picior. Luă şi ea drumul sobei.

Glonţul îi pătrunsese în laba piciorului drept, la câţiva milimetri de degetul mic. Laura resimţi de-abia acum şocul. Ochii i se umeziră. Mirosul plăcut de foc încins persista în încăpere, dezorientând-o şi mai tare.

– N-ai păţit nimic grav.

În voce i se simţea uluiala, dar şi uşurarea.

– N-ai nimic.

– Da, sunt bine. A trecut în lateral, uite, pe aici.

– Te bandajez şi pe urmă mergem la spital. Am o trusă de prim ajutor...

– Mai întâi, încuie uşa. Şi verifică parcarea, să fim siguri c-a plecat.

Laura îl ascultă: înclină obloanele ieftine, care acopereau fereastra. Autostrada părea o întindere albă, nesfârşită. Un zid de zăpadă împrejmuia parcarea goală, mărginită de brazi acoperiţi de nea. Un Subaru alb staţiona lateral faţă de intrarea din şosea; Laura îşi apăsă faţa de geam pentru a-l zări. Se părea că maşina era goală.

– Nu se zăreşte nimeni. În parcare e însă o maşină. Cu farurile aprinse.

– Înseamnă că e a lui. Nu mai e nimeni altcineva aici, decât noi. Tipul n-are cum să ajungă prea departe mergând pe jos.

– Poate că stă ascuns în maşină. Sau în copaci.

– Sună la 911[2].

Femeia ocoli în fugă barul şi ridică receptorul. Telefonul era mort.

– A tăiat cablul.

– Grozav! Suntem izolaţi. Ai vreo armă?

– Nu. Crezi că individul o să se întoarcă?

– Cred că avea nişte C4[3] asupra lui. Ca să arunce seiful în aer.

– Doamne Dumnezeule! C4, ca-n filme?

---

[1] Joc pentru copii, comercializat în cutii care conţin plastilină şi aditivi, cu care cei mici modelează diverse forme la grădiniţă şi în primele clase şcolare, după planşele color incluse în cutie (n. tr.).

[2] Numărul apelului de urgenţă din SUA (poliţie, ambulanţă, pompieri) (n. tr.).

[3] Tip de explozibil plastic (n. tr.).

– L-am speriat, dar poate că acum, că s-a ascuns în maşină şi încearcă să-şi revină, şi-a dat seama că suntem blocaţi aici şi că eu sunt rănit. În plus, a fost viscol – un moment cât se poate de prost pentru a pretinde o reacţie rapidă din partea poliţiei, chiar şi dacă nu ar fi tăiat cablul telefonic. Eu zic să plecăm.

– Mai întâi să oprim sângerarea.

Laura scoase din dulap vase şi farfurii. În sfârşit, dădu de trusa de prim ajutor şi se întoarse la Brian. Bărbatul stătea cu privirea aţintită asupra ei, cu braţele în jurul genunchilor, zâmbindu-i în lumina portocalie. Îi simţi privirea, în timp ce ea îi pansa rana. Părea să nu dea atenţie durerii. Laura nu prea ştia ce face, dar reuşi să improvizeze un soi de compresie la jumătatea gambei şi să înfăşoare un bandaj elastic peste nişte tampoane sterile, prinzându-l strâns peste rană.

– Chestii dintr-astea se întâmplă des pe aici?

– Într-un bar pentru ofiţerii de penitenciar? Glumeşti? Oricine intră aici riscă să încaseze o bătaie soră cu moartea.

Îşi termină treaba şi îi mângâie gamba. Focul se reflecta în ochii lui şi ea îi atinse uşor faţa, lăsându-şi degetele să alunece până spre buzele lui.

Faţa bărbatului se întunecă. Îşi întoarse nervos privirea spre fereastră.

– Hai să mergem.

– Bronco-ul[1] meu e în spate.

Laura îl ajută să se ridice.

Brian se mişcă rapid, ţinându-se cu mâna de pereţi.

– Ce faci acolo?

Laura îngenunchease şi rula covorul jegos, împingându-l spre tonomat. Umblă la codul seifului de podea şi-l deschise. Scoase dinăuntru trei suluri de bancnote de o sută de dolari, legate strâns, şi le îndesă în buzunare.

– Am aici cincisprezece mii de dolari. Economiile mele de o viaţă. Dacă tipul se întoarce, va avea timp berechet să răstoarne totul cu fundul în sus. Asta dacă nu cumva ştie deja unde e seiful.

– Hai să ne grăbim.

Laura îşi puse un braţ în jurul mijlocului bărbatului şi deschise cu piciorul uşa din spate, aşteptându-l pe omul cu puşca să apară din ceaţa albicioasă şi să-i atace. În faţa lor nu se afla însă decât aleea lată, grămada de cutii de bere Budweiser şi camioneta ei. Vântul îi lovi cu putere, biciuindu-le feţele cu fulgi de zăpadă, aproape smulgând gulerul Laurei şi făcând să-i fluture manşetele blugilor. Îl ajută pe Brian să intre în Bronco şi ocoli maşina, îndreptându-se spre scaunul şoferului şi privind fix şi temătoare către Subaru. Maşina rămase însă încremenită, cu farurile aprinse, ca ochii unui om mort.

Până să apuce să pornească motorul, Brian dârdâia de frig. Lăsă căldura să năvălească în maşină şi radioul aprins – DJ-ul Don îi întreţinea pe camionagii pe postul KRZ, iar Kris Kristofferson cânta cu o voce la fel de dulce ca gustul de scotch, întreruptă doar de pârâielile datorate condiţiilor atmosferice. Dădu

[1] Marcă de vehicule tot teren fabricată de compania Ford între 1966 şi 1996 (n. tr.).

drumul şi mai tare la căldură. Bronco-ul ţâşni înainte printre nămeţi, trecând de Subaru. Zăriră pentru o clipă interiorul maşinii, ascuns în umbră, prin geamul acoperit de pojghiţa de gheaţă, apoi roţile patinară spre drumul din faţa barului şi intrarea pe autostradă. Privi temătoare prin oglinda retrovizoare. Ca pentru a-i confirma temerile, radioul pârâi, apoi tăcu brusc.

Parbrizul maşinii Subaru se holbă în continuare spre ei, dar fără să se mişte din loc. Laura îl privi îndepărtându-se, cu inima bubuind în piept.

În faţă, abia vizibile în ninsoare, pâlpâiau două seturi de lumini roşii. Laura încetini şi se opri la barajul poliţiei, coborând cu greu geamul. Patru ajutori de şerifi blocau intrarea în pasajul superior spre autostradă.

Înainte de a apuca să zică ceva, Earl îşi băgă capul înăuntru, ţipând pentru a acoperi zgomotul făcut de vânt.

– Tocmai am aflat că a avut loc o evadare. Miguel e mort – nenorocitul i-a tăiat capul. Asta e tot ce ştim deocamdată, şi că trebuie să blocăm drumul.

– Un individ a încercat să mă jefuiască. Maşina lui e în faţă la Furlough.

– Credem că şi el e încă pe acolo.

Laura îşi duse o mână tremurândă la faţă.

– Dumnezeule! Miguel. Ieri l-am văzut la atelier, monta un radiator nou la...

Ochii i se umeziră.

– Aţi vorbit cu Leticia?

– Păr blond, rar, strigă Brian de lângă ea. Cam un metru şaptezeci şi şapte, poate un metru optzeci înălţime. Slăbănog.

Earl ridică din sprâncene.

– Cine e tipul?

– Brian Dyer. E ofiţer la penitenciar. A fost împuşcat în timp ce încerca să mă apere pe mine. Îl duc la spital.

– OK! Daţi-i drumul! Ne ocupăm noi de Furlough, zise şi mişi ochii, încercând să desluşească ceva prin ninsoare. Farurile maşinii Subaru se zăreau cu greu. Aia e? Întrebă, apoi se întoarse spre ceilalţi bărbaţi. Haideţi!

O bătu uşor pe glugă pe Laura şi femeia ocoli barajul, accelerând din nou.

Traversară pasajul, virând spre intrarea sudică şi se înscriseră pe curba lungă care dădea în autostradă.

Radioul pârâi şi vocea distorsionată a lui Don reveni, cu întreruperi:

– ... o evadare din închisoare soldată cu o crimă... Trupul lui Miguel Herrera a fost găsit, complet dezbrăcat şi îngheţat, în curtea dinspre est...

La poala drumului care urca în pantă, intrarea pe autostradă era blocată de un pom căzut. Brian strigă şi Laura frână. Bronco-ul patină, aşezându-se de-a curmezişul. Reuşi să oprească totuşi lin maşina, o singură ramură zgâriind portiera dinspre Brian. Laura răsuflă adânc şi Brian izbucni în râs. Mai sus, pe autostradă, era un şanţ în care un biet suflet, probabil un muncitor în construcţii pe jumătate îngheţat, se adăpostise de viscol, în căutarea conductelor de apă caldă de sub pasaj.

– O să întorc maşina, spuse Laura.

Brian se aplecă în faţă şi apăsă butonul care aprindea bricheta de la bord. Îşi sprijinea cealălalt braţ în jurul rezemătorii ei şi îl lăsă să alunece pe spatele gâtului femeii. Mâinile lui erau calde, atât de calde; le ţinuse deasupra radiatorului de la tabloul de bord. O mângâie uşor pe obraz şi pe bărbie. Laura îşi simţi muşchii gâtului relaxându-se şi tot trupul destinzându-se sub atingerea lui.

Radioul reveni la viaţă, transmiţând însă tot cu întreruperi:

– ... banda video arată... au folosit un pistol de start... unul dintre deţinuţii evadaţi a fost împuşcat pe când sărea...

Laură facu ochi mari. Îşi întoarse privirea spre baza trunchiului căzut – purta semne de topor, nu crăpase. Un mozaic de imagini îi năvăli în minte. Maşina Subaru a soţiei lui Miguel. Parcarea de la Furlough, goală şi după sosirea lui Brian. Şchiopătatul lui când intrase în bar. Cureaua de care era prins bastonul de cauciuc, ieşind de sub cămaşa cu nasturi, parte a uniformei din instituţiile statului. Faţa lui, deja palidă din cauza rănii. Transpiraţia, dovadă a încercării de a-şi controla durerea. Şi cizma furată, pe care o aruncase, cu atâta şiretenie, în foc, pentru ca ea să nu vadă că nu fusese găurită de glonţ.

Brian îi mângâia în continuare faţa. Tremurând, Laura îşi ridică ochii spre el, întâlnind o privire de nerecunoscut. Zăpada bătea în geamul din spatele lui şi creanga zgâria portiera. Apoi zări mâna palidă, ridicându-se parcă pe deasupra pomului căzut, de afară, ca într-un film de groază.

Mâna lui Brian se încleştă, oprindu-se în bărbia ei, pe care o pocni cu sete. Capul ei se răsuci, izbindu-se de geam, şi trupul alunecă, rezemat de portieră. Bărbatul îi scotoci prin buzunare şi scoase sulurile de bancnote. Apoi se întinse peste sânii ei, deschise portiera şi o împinse afară cu piciorul sănătos.

Teddy se strecură pe lângă trunchiul de copac căzut, bătând din picioare şi frecându-şi braţele. Ace de gheaţă stăteau lipite de firele lui rare de păr blond şi de genele care îi încadrau ochii injectaţi. Brian pescui pachetul de Marlboro din buzunar, scoase o ţigară, îi bătu uşor capătul şi i-o întinse, cu două degete, peste bord. Teddy păşi peste trupul flasc al Laurei şi urcă în maşină, răsuflarea lui îngheţând parbrizul, în timp ce trântea portiera şi se aşeza la volan. Luă ţigara şi şi-o puse între buzele tremurânde. Scoase din buzunar dreptunghiul bej – o cutie de gumă de mestecat folosită şi împachetată cu grijă – şi îl aruncă pe scaunul din spate. Dădu drumul şi mai tare la căldură, dârdâind şi ţinându-şi degetele îngheţate apăsate pe radiator.

Bricheta de la bord se aprinse, şi Teddy o scoase, aplecându-şi capul şi inhalând fumul.

Brian îşi împleti degetele în formă de pistol şi gesticulă spre sud.

– Spre soare!

Teddy manevră Bronco-ul prin zăpada moale din refugiu, croindu-şi drum pe lângă copac. În timp ce intrau pe autostradă, straturile de ninsoare începeau s-o îngroape pe Laura în uitare.

David DUN

TEHNOLOGIA, cu toate consecinţele sale uneori nefaste şi, pe de altă parte, misticismul specific indienilor americani, formează două lumi total diferite şi adesea conflictuale – ştiinţa versus conceptul întoarcerii la natură. În primul său thriller, Răul necesar, David Dun s-a aplecat asupra acestui război, ţesând o intrigă palpitantă, axată pe ideea supravieţuirii în sălbăticie, şi aruncându-l în luptă pe Kier Wintripp împotriva unui geniu al răului, membru al unei corporaţii care foloseşte clonarea umană pentru a crea remedii medicale.

Kier Wintripp face parte din tribul Tilok. În majoritatea romanelor lui Dun sunt implicate personaje din acest trib, o construcţie fictivă, dar bazată în multe privinţe pe realităţile vieţii, tradiţiilor, miturilor, istoriei şi religiei indienilor americani. Unul dintre elementele-cheie ale culturii Tilok este aşa-numitul Talth, un vraci care îmbină calităţile de psiholog cu cele de lider politic, judecător şi expert în supravieţuirea în sălbăticie. El se întruchipează în Duhurile Rătăcitoare, oameni dotaţi cu o profundă înţelegere a firii umane şi a naturii, care se nasc o dată la un secol. Kier a fost primul din seria eroilor Tilok creaţi de Dun, şi, probabil, şi cel mai interesant dintre ei. Om al pădurii, el este totodată şi cititor de urme, îndrumător al tinerilor, cunoscător al secretelor naturii şi un excelent medic veterinar. Ştiinţa reprezentând în operele lui Dun culmea raţionalismului, Kier încearcă, de multe ori fără succes, să-şi găsească pacea apelând la raţiune.

În povestirea care urmează aflăm cum a devenit Kier un Duh Rătăcitor.

DUHUL RĂTĂCITOR

BĂTRÂNII SPUNEAU că era duhul unui bărbat care nu fusese iubit în copilărie şi rătăcea acum în pădurile întunecate din munţi, dar Kier Wintripp nu credea în spiritele cu comportamente de psihopaţi.

Culegea afinele de sub coniferele din faţa colibei sale când Matty sosi însoţită de Jack Mix. Formau o pereche ciudată: o bătrânică şi un fost agent FBI. Matty se apropie şi Kier simţi tensiunea din trupul ei fragil, atunci când ea îi apucă mâinile şi i le strânse afectuos la piept, ca o bunicuţă. Mix rămase câţiva paşi mai în spate, păstrând o distanţă respectuoasă.

– Jake, nepotul meu, a plecat pe munte, spre peşteri, împreună cu Carmen, spuse Matty. Au pornit acum trei zile, înainte de ivirea zorilor, şi urmau să se întoarcă târziu, în aceeaşi zi. Femeia privi în jos. Şi mai e ceva.

Kier o aşteptă să continue.

– Jake voia să urce pe stâncile de deasupra peşterilor.

– Sub Stânca Lumii? Locul sacru?

– Da, ştiu că nu se cuvenea să facă aşa ceva.

– Şi au zis că vor să se întoarcă în aceeaşi zi?

Bătrâna încuviinţă.

– A doua zi era aniversarea mea. Şi Jake nu uită niciodată ziua de naştere a bunicii lui.

Kier ştia acest lucru.

– Te duci după ei? îl întrebă Matty disperată. Doar eşti descendent al ultimului Duh Rătăcitor. Ai această putere. Şi poţi să-i găseşti.

Bunicul lui Kier fusese într-adevăr un Duh Rătăcitor, unul dintre misticii tribului, acei bărbaţi veneraţi care se năşteau o dată la o sută de ani. Ei păstrau viu Talth-ul, îndrumau comunitatea, comunicau cu spiritele celor morţi şi desluşeau tainele inimilor. Kier cunoştea bine pădurea şi îi învăţa pe cei tineri secretele ei. Era însă un om obişnuit, un indian Tilok pe jumătate alb, dar şi medic veterinar, deci primise o educaţie ştiinţifică, aşa că o parte din el era înclinată să se încreadă numai în raţiune.

– Aşadar, o să pleci în căutarea lor, insistă Matty.

Vocea i se frânse.

– Te rog.

– Aşa o să fac, o linişti Kier. Cu sau fără ajutorul Duhului Rătăcitor.

– Sunt în locul pe unde bântuie fantomele. Ratonul susţine că a văzut o nălucă. Purta o mantie lungă, albă ca zăpada. Jake şi Carmen s-au gândit că Ratonul ar putea fi şi el acolo, cu fantomele. De asta s-au dus.

Kier auzise zvonurile despre fantome şi crime. Tot felul de poveşti fantastice, născute din te miri ce.

Mix părea că o aşteaptă pe Matty să plece, dar femeia nu se lăsa dusă. Aşa că urcară cu toţii pe verandă şi Kier îi invită pe cei doi oaspeţi să se aşeze. Era intrigat de Mix. În ultima vreme, se învârtise mult pe acolo. Adăpostit sub streaşină, Mix îşi scoase pălăria de paie, de sub care i se ivi părul tuns scurt, castaniu, de aceeaşi nuanţă ca mustaţa îngrijită. Mix trecuse cu succes de la statutul de om al legii la cel de proprietar al unui magazin alimentar şi fotograf al naturii, fără să se integreze însă social printre localnici, destul de rezervaţi în privinţa străinilor. La fel ca Jessie, soţia lui Kier, şi ea fost agent FBI, Mix renunţase fără regrete la metropolă în favoarea vieţii la ţară.

– M-au sunat nişte prieteni de la FBI, spuse Mix. I-am sfătuit să-ţi ceară ajutorul. Eşti cel mai bun căutător de urme de pe aici.

Kier înţelegea unde bate.

– Vrei să spui că ţinta FBI-ului nu sunt de fapt Jake şi Carmen. Sau fantomele, nu-i aşa?

– Corect. FBI-ul vrea să ia legătura cu Ratonul. Anul trecut, cuplul acela din districtul Lassen nu şi-a mai găsit fiica, iar trupul băiatului lor a fost descoperit sub forma unui morman de carne arsă. Tatăl e senator. Iar de curând o altă pereche, din Humboldt, s-a evaporat, pur şi simplu. Presa a început deja să vorbească despre un criminal în serie.

– Bine, dar asta n-are nimic de-a face cu Ratonul.

– Poate că da, poate că nu. Ce poţi să-mi spui despre el?

– Noi, cei din trib, îi spunem Kawa We Ma. Un uriaş cu inimă blândă.

Îl descrise aşa cum îl văzuse ultima dată, înfăşurat într-o blană de căprioară peste care purta o jachetă de aviator, din piele. Numele lui era Josiah Morgan, un orfan pe jumătate Tilok, pe care tribul îl adoptase. Îşi datora porecla unui semn din naştere de pe faţă, ca o pată de vin, care îl făcea să semene cu un raton.

– Urmele găsite de şerif şi alte indicii par să arunce o umbră de suspiciune asupra lui, spuse Mix. Ratonul dispare cu zilele.

– La fel ca şi tine, atunci când te duci să fotografiezi în pădure.

– Da, dar eu mă întorc. Vorbesc cu oamenii. Şi am afacerea mea.

– Ratonul vorbeşte cu pădurea, replică Kier. Oamenii nu-l înţeleg şi de aceea se tem de el. Noi nu avem cum să ne punem în pielea cuiva care vede un miracol în fiecare floare. Pe Raton îl distrag miracolele naturii. N-ar putea face rău nimănui.

– Dacă nu face rău, atunci de ce nu-i iei urma, ca să ajuţi FBI-ul? întrebă Mix.

– Pentru că nu vreau.

Matty se întoarse brusc spre el.

– Ratonul i-a spus lui Carmen că deasupra peşterilor, pe stânci, este o colibă în care locuieşte o nălucă. Chiar deasupra stâncii Omului Zburător.

Carmen era fiica Ratonului, şi Kier ştia că tatăl ei o diviniza. Aşa că informaţia era, fără îndoială, adevărată.

Mix scoase din buzunar o pungă de fistic în coajă şi le oferi. Kier şi Matty se serviră.

– O astfel de colibă ar apărea în fotografiile aeriene, spuse Mix gânditor.

Kier scutură din cap.

– Nu şi dacă ar fi într-o grotă sau o adâncitură. Şi cum este un loc sacru, nimeni nu îndrăzneşte să calce pe acolo. Nici măcar alpiniştii.

– De ce anume crezi că-i pasă cu adevărat Ratonului? întrebă Mix.

Kier zâmbi.

– Iată o întrebare inteligentă, din partea unui fost birocrat care pare să nu fi dat uitării vechile deprinderi. Bunicul meu obişnuia să spună că poţi distinge între un om bun şi unul rău prin lucrurile de care le pasă. În afară de Carmen, nu ştiu ce altceva mai iubeşte Ratonul pe lumea asta. Dar, aşa cum ţi-am spus, nu e, în mod sigur, un ucigaş.

Urmară şi alte întrebări, la care Kier se trezi că răspunde repetându-se, ceea ce-l irită. În cele din urmă, îi spuse lui Mix:

– Credeam că ai demisionat din FBI. Te-am auzit acuzându-ţi foştii colegi că nu ne-au protejat ţara aşa cum ar fi trebuit. 11 septembrie. Dr. Antrax[1] şi aşa mai departe.

– Am destule reproşuri să le fac, dar când vine vorba de un psihopat, cred că avem cu toţii datoria să ne implicăm.

Kier dădu din cap, în semn de încuviinţare.

După ce îşi îmbrăţişă soţia şi copiii şi îşi luă rămas-bun de la toţi ceilalţi, care îl binecuvântară cu nelipsita povaţă „ai grijă de tine", Kier se afundă în pădure. După trei ore, studia urmele lăsate de Jake şi Carmen, şi povestea lor. După distanţa dintre ele şi unghiul în care se aflau unele faţă de celelalte, putea să-şi dea seama că cei doi nu erau decât prieteni şi nu formau un cuplu. Fu însă mult mai atent la al treilea set de urme, care veneau în spatele lor. Aparţineau unui bărbat solid, cu o bună condiţie fizică. Având în vedere călcătura grea, care nu dădea semne de oboseală, şi apăsarea uniformă pe călcâi şi degete, urmele proveneau de la o pereche de cizme de piele, făcute manual. Doar câţiva bărbaţi din tribul Tilok purtau astfel de încălţări, dar nici unul de asemenea dimensiune, poate cu excepţia lui şi a Ratonului.

Vântul care zgâlţâia copacii îi dădea un sentiment de nelinişte. Se întrebă dacă şuierul nu evoca mai degrabă acea prezenţă dintr-o altă lume, despre care îi povestise bunicul său.

Îşi lăsă mintea să stăruie asupra misterului care îl înconjura. Tulburarea îl cuprinse şi mai tare. Pantele stâncoase ale Muntelui de Fier, cu peşterile şi Omul Zburător, o grotă săpată în rocă, se înălţau deasupra capului său. Se întoarse încet, la 360 de grade, şi simţurile i se ascuţiră. Pe pământ, abia vizibil printre copaci, zări ceva făcut de mâna omenească. O fâşie de haină.

Trase adânc aer în piept şi remarcă un miros ciudat, de carne arsă.

I se făcu pielea ca de găină.

Aşteptă, nemişcat, ascultând şi privind în jur. Apoi se strecură uşor înainte, fără nici un zgomot, şi repetă exerciţiul. După treizeci de minute de astfel de mers şi opriri, trase concluzia că în faţa lui nu se afla nimeni în viaţă. Simţurile

---

[1] Aluzie la plicurile conţinând spori de antrax, o toxină deosebit de virulentă, expediate timp de mai multe săptămâni, începând cu 18 septembrie 2001, pe numele unor senatori şi ale marilor publicaţii americane, soldate cu cinci morţi şi 17 persoane contaminate. Ancheta desfăşurată de FBI sub numele de cod Amerithrax s-a finalizat la jumătatea anului 2008. Singurul învinuit a fost Bruce Edwards Ivins, expert în bioterorism, care lucrase în cadrul laboratorului militar din Fort Detrick, statul Maryland. Devenit „suspect de serviciu" şi hărţuit de FBI, Ivins, aşa-numitul „Dr. Antrax", s-a sinucis pe data de 27 iulie 2008 luând o supradoză de Tylonel, un antidepresiv. Concluziile investigaţiilor FBI au fost contestate atât de presa americană, cât şi de publicul larg şi de unii senatori (n. tr.).

pe care bunicul îl învăţase să le stăpânească îl tulburau acum. Senzaţia aceea ciudată nu-i dădea pace. O ignoră şi păşi înainte, ajungând în tabără.

Primul lucru pe care-l văzu fură rămăşiţele carbonizate ale lui Jake.

Lăsă să-i scape un geamăt. Încercă să-şi alunge din minte imaginea suferinţelor trăite de Jake în ultimele clipe de viaţă. Căută urmele lui Carmen, închipuindu-şi teroarea de care fusese cuprinsă. Furia puse stăpânire pe el, transformându-se într-o hotărâre care-i era extrem de familiară.

Studie groapa. Având în vedere adâncimea la care se afla scrumul, trupul lui Jake fusese lăsat să ardă cam cinci ore. Ucigaşul îi urmărise probabil pe cei doi ceva timp, bucurându-se dinainte cu gândul la ce avea să se petreacă. Kier ştia acum ce avea de făcut.

Să găsească locul de observaţie.

Se retrase de lângă groapă pentru a privi întreaga scenă. Descoperi imediat locul în care ucigaşul îi aşteptase pe cei doi. Lângă izvor. O undiţă, probabil a lui Jake, stătea încă rezemată de un pom. Cercetă urmele de paşi. Erau vizibile, deşi estompate. Dacă nu le-ar fi văzut răspândite prin toată zona în care fusese tabăra, le-ar fi atribuit unor mişcări de nerăbdare. Aşa însă, ştia că erau urme similare, lăsate de doi bărbaţi la fel de solizi.

Ratonul era aici.

Kier ştia însă sigur că nu el era ucigaşul.

Privi cu atenţie pământul din jur.

Ceva mic şi alb îi atrase atenţia. Se aplecă pentru a-l examina. Un solz. Nu. O fâşie de ceva. Nu. Altceva, mult mai important.

O coajă de fistic.

Mintea îi zbură imediat spre Jack Mix.

Întoarse ipoteza pe toate feţele. Mix ar fi putut, desigur, să lase urme de o asemenea mărime. Avea greutatea necesară, numai că ar fi trebuit să mărească pasul pentru a imita mersul Ratonului.

Unde duceau toate astea?

Reveni în tabără, căutând indicii ale unei lupte sau un loc în care Carmen să fi fost legată, dar nu găsi nimic. Descoperi un strop de sânge la poalele stâncii. Pe peretele acesteia, la circa un metru şi jumătate înălţime, văzu o pată de sânge. Înţelese ce se întâmplase. Jake se prăbuşise de pe stâncă. Apoi, trupul îi fusese ars, la fel ca al băiatului din districtul Lassen.

Bine, dar de ce?

Pentru a ascunde ceva.

Senzaţia unei prezenţe dintr-o altă lume, despre care îi povestise bunicul său, nu-i dădea pace. Numai că educaţia ştiinţifică îl învăţase că superstiţiile nu duceau nicăieri. Aşa că dădu ocol taberei, căutând locul de ieşire. În capătul opus, zări o bucată de hârtie de culoare maronie. Se apropie şi văzu că era o hartă. Sub ea se afla fotografia Polaroid a unei femei de circa treizeci şi cinci de ani.

Jessie.

Soţia lui.

În zâmbetul ei atrăgător, Kier îi desluşi bunătatea înnăscută, care l-ar fi incitat pe orice ucigaş. Se simţi aproape cuprins de panică. Mesajul era cât se poate de clar. Criminalul ştia că avea să ajungă aici şi îl prevenea că îi cunoaşte punctele slabe.

Nu te lăsa atras în capcană.

Îndesă fotografia în buzunar şi se concentră asupra hărţii. Înfăţişa râul Wintoon, iar cu un X era marcat locul casei sale. Tresări, apoi se gândi mai bine. Totul părea mult prea evident.

Cu coada ochiului, zări ceva.

O mişcare.

Strecură o privire prin frunziş.

Mai era cineva în apropiere.

Se ascunse repede în tufiş, dar o lovitură puternică îl aruncă afară, prăvălindu-l la pământ. Târându-se pe o parte, fu străbătut de o durere puternică în şira spinării, umăr şi braţ. I se tăie respiraţia. Simţi durerea până în inimă. O săgeată îi ieşea din corp, chiar în stânga bărbiei. Pătrunsese din spate, luând-o în sus, trecând prin muşchiul trapezoidal dintre umăr şi gât şi ieşind deasupra claviculei.

Se zbătu să se elibereze din hăţiş, târându-se pe o parte, pentru a-şi proteja umărul. Orice mişcare îi provoca o durere insuportabilă. Înaintă chinuit în inima pădurii, îndepărtându-se de tabără.

Alte săgeţi şuierară prin tufiş.

Kier îşi scoase cureaua şi o înfăşură în jurul mâinii, formând un soi de manşon de piele.

Evitând vârful ascuţit, sprijini manşonul din piele de capătul de jos al săgeţii şi trase cu putere. Penajul rigid sfâşie carnea muşchiului trapezoidal şi ieşi curat din corp. Timp de câteva minute, nu făcu altceva decât să se agaţe de realitate, luptându-se cu senzaţia de greaţă. Îşi reveni încetul cu încetul şi mintea începu din nou să-i funcţioneze. Scoase din rucsac tampoane sterile şi le aplică pe cele două răni.

Sângerarea se mai domoli.

Mulţumi Duhului Rătăcitor.

Încercă să-şi adune gândurile şi scoase din rucsac un pistol Ruger de calibrul 22, îndepărtându-se la doi paşi.

Ucigaşul era acolo.

Aşa că aşteptă.

Dar nu veni nimeni.

Asudat şi epuizat de durere, Kier se strecură în cele din urmă din tufişuri şi găsi urmele de ieşire din tabără. Un rând de urme mari, estompate, şi un alt şir de urme mai mici – lăsate de Carmen – mult mai apăsate în partea din faţă, ceea ce arăta că ucigaşul o trăgea după el. Nici un indiciu de spasme ale degetelor,

poticniri sau clătinări pe picioare. Carmen ţinea bine pasul, urcând o pantă abruptă. De acum era clar: criminalul o forţase să intre tot mai adânc în munţi.

Rana îi încetinea mersul şi ideea de a-i prinde pe cei doi din urmă deveni tot mai mult o iluzie. Descoperi că ţinându-şi rigidă partea superioară a corpului, muşchii spinării se strângeau, formând un fel de atelă naturală în jurul rănii. Din păcate, mişcarea era însoţită de efectul secundar al crampelor şi spasmele musculare îl obligară după puţin timp să adopte un mers chinuit.

Cărarea se lărgea.

Privi în jos spre urme, dar pământul se învârtea cu el din cauza hemoragiei. Clipi şi încercă să-şi revină, concentrându-se din nou. Carmen şi cel care o ţinea captivă mergeau acum umăr la umăr.

În mod clar, Carmen îl însoţea de bunăvoie. Cum paşii lui Carmen nu se mai suprapuneau peste urmele mari, lui Kier îi era acum mult mai uşor să le desluşească. Păreau într-adevăr imense, ca cele lăsate de Raton, dar estompate şi uneori intercalate cu ale altor paşi.

Ce îi spusese bunicul?

Ochii ne sunt conduşi de minte. Avem nevoie şi de ochi şi de minte, dar ne pot înşela, aşa că nu trebuie să le dăm niciodată crezare deplină. De aceea, uneori trebuie să aflăm ceea ce vrem să ştim fără a gândi sau a vedea.

Îşi lăsă mintea să zăbovească asupra ideii.

A şti înseamnă a înţelege.

Îi lipseau discuţiile în contradictoriu cu bătrânul, acum plecat în lumea celor drepţi, dar ştia că erau pierdute pentru totdeauna. Se forţă să-şi alunge durerea. Ce anume îl indusese în eroare? Ce trebuia să afle?

Doi bărbaţi, un singur rând de urme.

Dar poate că cel de-al doilea nu ajunsese aici decât după o zi sau două.

Continuă să înainteze.

La o răscruce, un al treilea set de paşi se desprinse din cel lăsat de Raton şi ambele deveniră clare. Se opinti să nu cadă, luptându-se cu şocul descoperirii.

Urmele ucigaşului se potriveau cu proprii paşi.

Numai că erau mai proaspete.

Ce se întâmpla?

Trăia un coşmar. Cizmele sale semănau aproape perfect cu cele ale Ratonului. Ambele fuseseră confecţionate manual, în stilul tradiţional al tribului Tilok. Ambele erau mari, la fel ca cele din tabără. Se pare că Ratonul trecuse pe aici şi, probabil ceva mai târziu, altcineva, ale cărui cizme erau identice cu ale sale. Dacă ucigaşul putuse copia mersul Ratonului, atunci n-avusese nici o dificultate în a imita paşii lui Kier.

Ratonul era acolo. La fel ca şi Jack Mix.

Urmări paşii care semănau cu ai săi, cale de câteva zeci de metri, până la albia secată a unui pârâu. Ştia că la şapte sute de metri mai jos, în linie dreaptă, se afla coliba sa. Acolo era Jessie. Dacă ucigaşul mersese prin albia pârâului, avea să ajungă la o cascadă, devenită acum o cădere mică de apă şi o cărare

înşelătoare. Îşi lăsă trupul obosit să alunece pe malul stâncos, printre tufişurile dese, căutând urmele de paşi. Spasmele îi traversau corpul scăldat în sânge.

Se opri, forţându-şi mintea să gândească.

Uneori trebuie să aflăm ceea ce vrem să ştim fără a gândi sau a vedea.

Ceva îl sâcâia. Superstiţiile bunicului păreau să-l tragă spre locul sacru.

Dacă dai crezare unor astfel de prostii, n-o să fii în stare nici să-ţi tragi dimineaţa ciorapii în picioare.

Trebuia să gândească. Numai proştii cred tot ce văd, fără să-şi pună vreo întrebare.

Jake era singur. Pescuia? Nu. Căzuse sau fusese îmbrâncit de pe stâncă. Ce era atunci cu undiţa? Era un truc? Ucigaşul voise să dea impresia că Jake pescuia. Pentru a abate atenţia de la ceea ce se petrecuse cu adevărat.

Înscenase scena torturii.

Tortura de după moarte.

Acum, mai mult ca oricând, fotografia lui Jessie şi harta îi apăreau drept ceea ce erau: o momeală. *Omul se defineşte prin lucrurile de care îi pasă*. Cuvintele rostite de bunicul său îi bubuiau în minte.

Deodată, înţelese că se aventurase pe un teren periculos. Strânse cu putere pistolul în mână.

Citeşte urmele. Lasă pământul să-ţi vorbească.

Atunci îl zări.

Un praf alb în deşisul de pe albia pârâului, chiar în faţa sa. Nu la dreapta, şi nici la stânga. Chiar în faţă. Se întoarse, căutând cu privirea alte urme de praf în spatele său, dar nu văzu nimic.

Munţii purtară ecoul lătratului unor câini.

Se ridică rezemându-se de malul albiei, se ascunse în spatele unui copac şi aşteptă. Pe o fâşie de nisip zări urmele de paşi care le copiau pe ale sale: urcau dealul, şi nu mergeau în jos, spre coliba în care Jessie avea grijă de copii. Le privi îndelung, neputând să-şi creadă ochilor. Dacă ar fi rămas pe urmele ucigaşului sau s-ar fi repezit să coboare pentru a o salva pe Jessie, ar fi trecut exact prin praful alb.

Din spatele lui se apropiară câini poliţişti, zbătându-se în lese.

Kier se opri, ţinându-şi respiraţia.

În urma câinilor veneau oameni purtând combinezoane Hazmat [1] prevăzute cu filtre de ventilaţie. Câinii se repeziră înainte, dar bărbaţii în haine albe îi reţinură. În apropierea prafului alb, câinii hămăiră, dând din coadă, fără să le pese însă de mirosul lăsat de Kier sau de ucigaş.

---

[1] Tip de echipament de protecţie contra materialelor şi substanţelor periculoase. Este folosit de pompieri şi echipe de intervenţie rapidă în caz de contaminare biologică, chimică sau nucleară (n. tr.).

Kier se răsuci şi îşi continuă cățărarea. Vocea bunicului îl îndepărtase de tabără, îndrumându-l spre grote. Dacă ar fi ascultat vocea raţiunii, s-ar fi expus, fără îndoială, la pericole.

Şi totuşi, tânjea după o discuţie în contradictoriu cu bătrânul.

Reţeaua de grote de sus, din munte, se întindea în faţa ochilor lui. Labirintul, lung de câţiva kilometri, ascundea lacul la care obişnuia să meargă bunicul său şi, din cauza stâncilor, urmele de paşi nu mai erau vizibile. Parcurse în patruzeci de minute drumul până la Omul Zburător, gaura care se deschidea spre sălbăticia, aparent nesfârşită, a Munţilor de Marmură. Cărarea îngustă, folosită doar de temerari, şerpuia pe marginea stâncii.

Deschizătura de deasupra grotelor, despre care amintise Matty, se afla probabil la câteva sute de metri mai sus. Şi acolo, în locul sacru, avea să dea de coliba cea mică, săpată în peretele stâncii de Jack Mix. Drumul cel mai scurt era prin grote. Aşa că îşi aprinse mica lanternă Techna şi intră.

Era cuprins de febră şi tremura, abia ţinându-se pe picioare. A continua să înainteze pe cărarea îngustă cât un lat de palmă şi practic verticală ar fi fost sinucidere curată. Îşi aminti de bunicul său. Fusese un bărbat voinic, care se ţinea drept ca un par. Nimic nu scăpa ochilor săi. *Ce-ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui?* Simţi că îl lasă puterile, rămânându-i numai voinţa, care începuse însă şi ea să-l părăsească.

Pot să mă întorc acasă şi să încerc să le explic ce se întâmplase.

Cu ochii minţii, îl văzu pe bunic stând lângă lacul din grotă.

„Într-o bună zi, va trebui să te hotărăşti dacă vei rămâne în tribul nostru. La fel de bine te vei putea descurca şi în lumea oamenilor albi."

„Bine, dar deja am făcut alegerea."

„Nu. Va trebui să o faci într-un moment în care decizia ta va conta cu adevărat."

În faţa sa apăru un tunel înclinat la 45 de grade. Îşi scoase cu greu jacheta îmbibată de sânge, apoi rucsacul. Se agăţă de marginile înguste şi începu să se caţere. Spasmele îl cuprinseră din nou, de la coapse până spre spate, şi gemu încet de durere. Îşi apăsă tare spinarea de stâncă, răcoarea potolindu-i puţin febra.

Continuă să urce.

Senzaţia de claustrofobie, de a fi prins într-o cursă, fără putinţă de scăpare, deveni copleşitoare. Nu reuşea să înainteze decât cu câţiva milimetri la fiecare mişcare, sprijinindu-şi umerii largi de peretele tare al stâncii.

Îi luă trei minute de răsuciri chinuitoare ale corpului, pentru a trece de locul cel mai îngust. Apoi, tunelul nu se lărgi cu mult.

În cele din urmă, găsi o ieşitură prin care se zărea soarele. La lumina zilei, văzu vechile picturi Tilok de pe stânci. Una dintre ele îi era familiară. Reprezenta un vânător cu o coroană din corn de cerb.

Era semnul Duhului Rătăcitor.

Mai avea de trecut de o ultimă protuberanţă pentru a ieşi afară. Trase cu nesaţ aer în piept, încercând cu disperare să se apuce de ceva, când o durere sfâşietoare îi cuprinse mâna dreaptă. Deasupra lui stătea un bărbat, purtând o mască din care ieşeau filtre de ventilaţie, şi mănuşi care îi protejau mâinile, în care ţinea o arbaletă îndreptată în jos, spre el.

– Până alaltăieri, când Jake a ajuns aici, nu mi-am închipuit că cineva va reuşi să se caţere atât de sus, spuse Mix cu o voce venită parcă de departe şi înăbuşită din cauza măştii.

Clătină din cap.

– Ai făcut un lucru nebunesc, dar poate că e mai bine aşa. După cum plănuisem, la ora asta ar fi trebuit să fii jos, la colibă, arestat. Le-am explicat agenţilor FBI cum ai încercat să mă omori atunci când am descoperit locul unde fabricai antraxul.

Kier încercă să-şi înăbuşe atât durerea din degete, cât şi din rana din muşchiul trapezoidal, care se redeschisese, sângele prelingându-se din nou de pe gât spre spate. Fu tentat să se zbată pentru a-şi smulge degetele de sub cizma lui Mix, dar văzu coroana din corn de cerb de pe peretele stâncii şi ştiu că, dacă ar fi fost în locul lui, bunicul ar fi ales să aştepte.

Afurisitul ăsta de bătrân!

– Le-am spus că ar trebui să vaccineze contra antraxului pe toţi bărbaţii şi copiii şi toate femeile din ţara asta, spuse Mix, ţintindu-l în continuare cu arbaleta. Le-am atras atenţia că, dacă unul ca mine, fără nici o pregătire tehnică de specialitate, poate să fabrice antrax în subsolul casei, atunci oricine poate s-o facă. Indiferent dacă e arab sau evreu, negru sau alb. Au zis că sunt nebun. Aşa că am fabricat antrax şi l-am timis prin poştă pe adresa Congresului şi a publicaţiilor. Nici după asta n-au vrut să mă asculte. A, sigur că m-au chemat la interogatorii despre terorism şi alte chestii dintr-astea. Au scos untul din mine. Dar le cunoşteam toate secretele, aşa că le-am promis că îl voi găsi pe ucigaşul cu antrax. Şi acum mă ţin de promisiune.

Mix îşi apăsă şi mai tare cizma pe degetele lui Kier, zdrobindu-le sub greutatea sa. Durerea îi pătrunse lui Kier în tot corpul, cuprins de o transpiraţie rece.

– De ce l-ai ucis pe băiat? icni el.

– Hai să nu ne mai jucăm.

– Când a început? Acum un an... cuplul acela.

– N-am avut ce să fac. Au dat peste coliba în care depozitasem antraxul. Oricum, tot mureau. Dacă inhalau doar o gură de praf... zise şi făcu un gest spre gât. Cu un an în urmă, m-am hotărât să fac din tine ucigaşul cu antrax. Acum două zile, a venit însă Jake şi lucrurile s-au precipitat.

– Noi te-am primit cu braţele deschise... încercă Kier să spună.

– Jake a văzut coliba. A început să strige că e un loc sacru. Voiam să-l împing de pe stâncă. Numai că era un tip solid. Am fost nevoit să-i înfig o săgeată în piept. Şi n-aveam cum să las ca asta să iasă la iveală. Aşa că mi-am amintit de

familia din Lassen. Cei din Birou cred că tu eşti teroristul cu antraxul, dar ştiam că ideea va fi confirmată dacă aveam să-i conving că îl uciseseşi pe Jake.

Kier luptă cu durerea, conjurându-şi muşchii să-i dea putere.

– Sunt disperaţi să-l prindă pe teroristul cu antraxul, aşa că li-l servesc pe tavă, chicoti Mix. Supravieţuitorul, fostul renegat. Indianul cel rebel. Cel care are dreptul să intre în locul sacru. Duhul Rătăcitor. Mix arătă cu degetul spre colibă. Asta-i coliba mea. Ţi-am copiat paşii. Urme care duc direct aici. Le-ai văzut de jur împrejurul colibei? Tot ce ştiu despre urme, amprente şi munca de criminalist am aflat lucrând la FBI. Ce ironie, nu-i aşa?

– Tribul n-o să înghită niciodată povestea asta.

– Am ascuns antrax în pivniţa casei tale de vară. M-ai urmărit şi ai acum pe tine urme de antrax. Dacă nu m-ai fi zărit în tabără, te-aş fi lăsat probabil să mori inhalând antrax în timp ce erai arestat.

Kier ştia însă că moartea îl aştepta oricum, cu sau fără antrax. Deşi înceţoşată, mintea sa continua să lucreze, punând totul cap la cap. Ratonul îi urmărise pe Jake şi pe Carmen până în tabără şi o luase cu el pe Carmen. Mix îl omorâse pe Jake şi revenise apoi în tabără coborând de pe stâncă.

– Jessie, murmură el.

– FBI-ul va emite un mandat de percheziţie a casei tale, dacă nu cumva a făcut-o deja.

– Lassen? întrebă Kier, simţind pe umeri povara temerilor legate de familia sa.

– Ce motiv aş avea să ucid un cuplu din Lassen? N-aş fi făcut decât să isc un scandal şi copoii ar fi mişunat pe aici. Trebuie însă să-l fac pe senator să tacă. Ratonul va fi un excelent criminal în serie. Povestea Ratonului, criminalul în serie, şi a lui Kier, teroristul cu antraxul. Poate c-o să scriu o carte.

Mix tăcu, ţintind arbaleta spre baza gâtului lui Kier.

– Acum trebuie să termin cu tine. Am şi alte treburi de rezolvat. Carmen şi Ratonul sunt pe undeva, pe sus.

– Toate astea pentru a obţine profit? întrebă Kier. Asta ai urmărit?

– Drepturi de autor. Ceva acţiuni la compania producătoare de vaccin. Dar nu despre asta e vorba. Ci despre protejarea acestei ţări, lăsată de izbeliţte de conducătorii ei.

Kier nu mai putu să vorbească. Ameninţarea la adresa familiei îi răsucea un cuţit încins în inimă. Închise ochii şi se forţă să înlocuiască durerea care îi străbătea trupul cu imaginea lui Jessie şi a copiilor. Apoi, în faţa ochilor, îi apăru chipul bătrânului, îmbărbătându-l.

Trase adânc aer în piept şi îşi retrase degetele zdrobite de sub cizma lui Mix. Dar, înainte de a apuca să se arunce asupra acestuia, un urlet de furie izbucni de la câţiva paşi distanţă.

Trupul masiv al Ratonului se prăvăli peste cel al lui Mix.

Mâna stângă a lui Kier ţâşni, încercuind glezna lui Mix, ca un şarpe, şi aruncându-l pe bărbat la pământ.

Mix trase cu arbaleta şi Kier auzi coarda arcului plesnind. Apoi văzu sângele curgând de la baza gâtului Ratonului, acolo unde se înfipsese săgeata.

Mix se lovi de peretele pictat al grotei şi căzu, cu degetele lui Kier încleştate în jurul gleznei. Cu mâna sănătoasă, Kier îl pocni, sfâşiindu-i masca. Apoi îşi concentră toată energia în degetul mare de la mâna beteagă, pe care îl înfipse în ochiul lui Mix, împingând tot mai tare, prin cornee şi menisc, până la creier. Mix gemu, ducându-şi mâinile spre scobitura ochiului. Trupul i se cutremură.

Carmen se ivi din spate, aruncându-se peste Raton, ţipând şi încercând să oprească sângerarea.

– Nu, tata, nu, strigă ea, plângând în hohote.

Ratonul îi luă mâna. Ştia că sângele nu putea fi oprit.

– Nu ne părăsi, îi spuse Kier prietenului său.

Celălalt ochi al lui Mix se goli de viaţă şi corpul său rămase nemişcat. Murise. Kier se târî mai aproape de Raton şi îl privi în ochi pe omul care îi salvase viaţa.

– Ai încasat săgeata în locul meu.

– Duhul Rătăcitor, spuse Ratonul, luându-i mâna cu mâna sa liberă. Carmen.

Kier îl urmări pe Raton răsuflând o dată, cu greu, apoi pieptul nu i se mai clinti. Văzu Duhul părăsind trupul prietenului său şi încercă să-şi ridice mâna, ca pentru a-i face semn să se întoarcă.

Se aşternu o tăcere adâncă. Suferinţa plutea în aer.

– Tata s-a dus, şopti Carmen. De cum am ajuns aici, a văzut că eşti în pericol. N-am mai avut timp să ne luăm rămas-bun.

Kier se întrebă dacă Ratonul îi putea vedea, de acolo, de unde era.

Carmen tăcu, continuând să-şi privească tatăl. Nici Kier nu mai spuse nimic. Într-un târziu, tânăra întrebă:

– Cum de poţi să susţii că nu eşti un Duh Rătăcitor?

– Ai dreptate, răspunse Kier. M-am gândit mai bine şi am decis că sunt.

După care îşi închise ochii.

Stând drept şi puternic lângă lacul din grotă, bunicul său dădu din cap, zâmbind.

Biografiile autorilor

Fost director de televiziune, activist sindical, designer de lumini pentru teatre, director de scenă şi student la Drept, **Lee Child** şi-a început cariera de scriitor în urmă cu doisprezece ani şi a publicat până în prezent paisprezece romane din seria Jack Reacher. S-a născut în Anglia, dar trăieşte în prezent în New York şi sudul Franţei. Cărţile sale au devenit bestselleruri internaţionale, fiind traduse în patruzeci şi una de limbi.

După doisprezece ani ca avocat pledant în Miami, **James Grippando** a devenit autor de thrillere. A scris cincisprezece romane de acest gen, toate foarte bine vândute. *După toate aparenţele* este a cincea sa carte, avându-l în prim-plan pe Jack Swyteck, avocat al apărării, serie aclamată de critici şi considerată „o îmbinare între John Grisham şi Robert Ludlum." A publicat şi un thriller pentru tineret, *Salturi în gol*, prima carte pentru copii apărută sub auspiciile Asociaţiei Juriştilor Americani. În 2005 a fost recompensat de Universitatea Scranton cu titlul Distinguished Author şi romanele sale au fost traduse în douăzeci de limbi. Locuieşte în sudul Floridei.

J. A. Konrath este autorul seriei dedicată locotenentului Jacqueline „Jack" Daniels. Povestirile sale au apărut în zeci de reviste şi antologii. Actualmente, predă tehnici de scriere a prozei şi cursuri de marketing la Colegiul Dupage din Glen Ellyn, Illinois. Locuieşte în Chicago împreună cu soţia, copiii şi câinii săi. Vizitaţi-l pe www.JAKonrath.com.

Inclusă de *New York Times* şi *USA TODAY* pe lista autorilor de succes, **Heather Graham** a studiat arta teatrală la Universitatea South Florida. După şapte ani petrecuţi în domeniul varieteului, într-un grup vocal de acompaniament şi ca barmaniţă, a născut al treilea copil şi a rămas acasă, unde a început să scrie povestiri de groază şi de dragoste. A publicat peste o sută de romane şi nuvele, traduse în douăzeci de limbi. Graham adoră să călătorească şi îi place tot ce are legătură cu apa, fiind scafandru profesionist.

James Siegel este autorul romanelor *Fără control* şi *Ocolul*, incluse de *New York Times* pe lista de bestselleruri. Primul său thriller, *Epitaf*, a fost nominalizat la premiul Shamus pentru debut. Filmul *Fără control*, cu Clive Owen

şi Jennifer Aniston, apărut în anul 2004, s-a bucurat de mult succes şi în scurt timp admiratorii lui Siegel vor avea ocazia să urmărească şi ecranizarea romanului *Ocolul*.

Inclus de *New York Times* pe lista autorilor de bestselleruri, **James Rollins** a scris numeroase thrillere, printre care *Harta oaselor*. Speolog şi scafandru amator, petrece mult timp sub pământ şi sub apă. Din aceste hobby-uri s-a şi inspirat pentru primele sale cărţi, *Subteranul, Amazonia, Vânătoarea de gheaţă* şi *Furtună de nisip*.

Cu cele opt romane de spionaj ale sale, printre care *Ultimul maestru al spionajului, Conspiraţia Spirala* şi *Acţiunea Mascarada*, **Gayle Lynds** figurează pe lista *New York Times* de autori de bestselleruri internaţionale, cărţile sale fiind tipărite în douăzeci de ţări. Este considerată prima scriitoare de thrillere de succes, de după Helen McInnes. A colaborat cu Robert Ludlum la crearea seriei dedicate agenţiei secrete Covert-One. Este membră a Asociaţiei Foştilor Agenţi Operativi de Informaţii şi cofondator al organizaţiei International Thriller Writers, Inc. Pagina sa de web este www.GayleLynds.com.

Michael Palmer a absolvit Universitatea Wesleyan şi Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii Case Western Reserve. A început să scrie în 1979, ca hobby, şi a publicat de atunci paisprezece thrillere medicale, toate devenite bestselleruri internaţionale, traduse în treizeci şi trei de limbi. Romanul *Măsuri extreme* a fost ecranizat, avându-i în rolurile principale pe Hugh Grant, Gene Hackman şi Sarah Jessica Parker. Este pasionat de tenis şi de scuba diving şi deţine titlul de mare maestru la bridge (în rang de bronz). Locuieşte în Massachussetts cu cel mai mic dintre cei trei fii ai săi, Luke. **Daniel James Palmer**, fiul mijlociu al lui Michael, are un masterat în comunicaţii la Universitatea Boston şi este muzician, compozitor şi programator profesionist. Trăieşte împreună cu soţia şi fiul lor în Southern New Hampshire. Practică ciclismul montan şi tenisul.

David Morrell este autorul celebrului roman *Rambo*. Are un doctorat în literatură americană la Universitatea de Stat Pennsylvania şi a predat engleza la Universitatea din Iowa până s-a hotărât să se dedice carierei de scriitor. A publicat treizeci şi una de cărţi, traduse în douăzeci şi şase de limbi. Printre numeroasele sale thrillere de succes se numără *Frăţia trandafirului* şi *Negare extremă*, a cărui acţiune se desfăşoară în Santa Fe, New Mexico, locul unde trăieşte autorul. În *Lecţii după o viaţă de scriitor*, Morrell concluzionează asupra experienţei sale de treizeci de ani în lumea literară. Este cofondator al International Thriller Writers, Inc.

Chris Mooney avea douăzeci şi opt de ani la apariţia primului său thriller, *Căi ocolite*. De atunci, a mai publicat *Dispăruţi, Lumea fără de sfârşit* şi

În amintirea lui Sarah, nominalizat la Premiul Barry şi Premiul Edgar pentru cel mai bun roman. Mai multe informaţii pe www.chrismooneybooks.com.

Dennis Lynds, alias Michael Collins, a publicat primul roman din seria Dan Fortune în 1967. Seria cuprinde douăzeci de cărţi, ultima fiind *Lumea lui Fortune*, o colecţie de povestiri scrise între 1963 şi 2000. Odată cu thrillerul *Cowboyul cu Cadillac* (1995), Lynds a intenţionat să creeze o nouă serie, avându-l sau nu ca protagonist, după cum a declarat el însuşi, pe Ford Morgan. Sub pseudonimele Mark Sadler, John Crowe, William Arden şi Carl Dekker a publicat alte optsprezece romane poliţiste şi treisprezece cărţi de aventuri pentru tineret. Sub numele de Dennis Lynds i-au fost tipărite trei romane, al patrulea, *Tablouri pe un perete de dormitor*, fiind în curs de apariţie, precum şi două colecţii de povestiri, ultima dintre ele purtând titlul *Vorbind lumii*. Lynds a fost laureat al Premiului Edgar decernat de asociaţia Mystery Writers of America şi nominalizat pentru alte două distincţii importante. S-a născut în St. Louis, dar a crescut în Anglia. Ulterior, părinţii săi, actori britanici, au revenit în SUA şi Lynds şi-a continuat studiile în Los Angeles, Denver şi New York City. Din nefericire, Dennis a murit în august 2005. A fost căsătorit cu Gayle Lynds, şi ea autoare de thrillere de succes.

Inclus de *New York Times* pe lista celor mai de succes autori de thrillere din ultimii ani, **John Lescroart** a publicat optsprezece romane, dintre care cincisprezece în cadrul seriilor Dismas Hardy/Abe Glitsky, care au ca fundal oraşul San Francisco. Locuieşte cu soţia şi copiii în nordul Californiei.

M. J. Rose a publicat până acum zece bestselleruri internaţionale, printre thrillerele sale numărându-se *Efectul de halo*, *Complexul Delilah* şi *Otrăvurile Afroditei*. A fost nominalizată, ajungând în finala pentru decernarea distincţiilor Connecticut Book Award şi Anthony Award. Este coautoare a două cărţi de nonficţiune şi face parte din comitetul organizaţiei International Thriller Writers, Inc. Lucrările sale au apărut şi pe site-ul Wired.com, precum şi în revistele *O, The Oprah Magazine* şi *Poets & Writers*. Volumele sale au fost publicate în zece ţări, printre care Japonia, Israel şi Rusia. În afara activităţii literare, administrează cunoscutele bloguri Buzz, Balls and Hype şi Backstory şi a creat AuthorBuzz.com. Alte detalii pe www.mjrose.com.

David Liss este creatorul seriei Benjamin Weaver, din care fac parte romanele *Conspiraţia hârtiilor* şi *Spectacolul corupţiei*. A scris alte două thrillere independente, *Negustorul de cafea* şi *Asasinul cu principii*. A primit numeroase distincţii, printre care Premiul Edgar pentru debut, iar cărţile sale au fost traduse în peste douăsprezece limbi. Recent, a văzut lumina tiparului *Însoţitorul diavolului*, al treilea volum din seria Benjamin Weaver. Liss trăieşte în San Antonio, Texas.

Gregg Hurwitz este autorul bestsellerurilor *Turnul, Minute de aşteptare, Să nu faci rău, Clauza de ucidere, Programul* şi, mai recent, *Depanatorul*. Cărţile sale au fost selectate de toate cele patru mari cluburi literare şi incluse pe lista de bestselleruri în cadrul programului BookSense al librarilor americani. A adaptat *Războinicul ticălos* pentru Jerry Bruckheimer Films şi *Clauza de ucidere* pentru Paramount Pictures. Este licenţiat în engleză şi psihologie al Universităţii Harvard şi are un masterat în tragedia shakesperiană la Trinity College din Oxford. A publicat numeroase povestiri, articole, recenzii şi articole de specialitate şi a ţinut prelegeri la Harvard, Universitatea California din Los Angeles şi Universitatea South California. Accesaţi pagina sa de web, www.gregghurwitz.net.

David Dun s-a născut în statul Washington, dar trăieşte în California, unde are propria firmă de avocatură, lucrează în calitate de consilier general pentru o mare corporaţie privată şi scrie cărţi. Este autorul bestsellerurilor *Răul necesar, La limită, Prăbuşirea, Risc inacceptabil* şi *Întunericul tăcut,* traduse în opt limbi. În timpul liber, îi place să navigheze pe mare de-a lungul ţărmurilor statului Washington şi al Columbiei Britanice, în Canada.